

کۆبه رهه می

مه حیدر آسکر
...

به رگی پینجه م

کۆبه رهه می

مه جید ئاسنگه

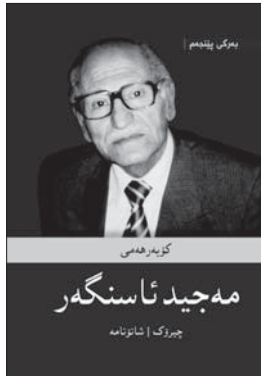
به رگی پینجه م

چیرۆک | شانۆنامه

کۆکردنه وهی:

د. بۆتان مه جید ئاسنگه | د. جۆشان مه جید ئاسنگه

کوردستان ۲۰۲۵

کۆبەر هه می

مهجید ئاسنگەر

به رگی پینجه م

کۆکردنه وهی: د. بۆتان مهجید ئاسنگەر | د. جۆشان مهجید ئاسنگەر

گرافیک و دیزاین: به لوگرافیک - ۰۷۵۰۵۷۵۸۴۲۸

سال و شوینی چاپ: ۲۰۲۵ - هه ولیر

چاپخانه: زانکۆی سه لاهه ددین

تیراژ: ۱۰۰۰ دانه

له بهر پیه به رایه تی گشتی کتیبخانه گشتیه کان / هه ری می کوردستان

ژماره ی سپاردنی (۴۱۴) سالی ۲۰۲۴ ی پیدراوه.

پېرست

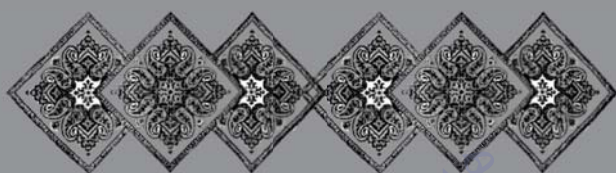
چيرۆك

- ۹..... بۆ پېشه وه
- ۱۵..... زستان هەر.. سارده!
- ۲۳..... دلدارى له دى
- ۲۳..... يا (خانزاد و كاكۆ)
- ۷۷..... زارا
- ۸۵..... جه و افه ردى
- ۹۱..... له به نديخانه وه
- ۹۶..... مه مۆ
- ۱۰۶..... نه وانەى نامرن
- ۱۰۶..... يان مردووه زيندووه كه
- ۱۱۴..... چاوه پروانى
- ۱۲۰..... ورچ و مهيموون
- ۱۲۷..... گوړنه ته له

شانۆنامه

- ۱۳۶..... ”دز بوو!“
- ۱۵۲..... شيت
- ۱۶۸..... رزگارى
- ۱۸۰..... وانيه، به لام با وا بى!
- ۲۳۴..... نه گهر بايه و .. نه گهر باران (نه و پهنجهى با دهيا)
- ۲۶۲..... جيهانى جاويدانيى

ههوانامهى كتيب

چیرفک

سہو النامہ کی لکھنؤ

ههوانامهى كتيب

بۆ پيشه وه

له بهنديخانهى به سرا نووسراوه، ۱۹۶۰/۱۲/۲۳
له گوڤارى هيووا ژماره ۳۵ سالى ۵ ئادارى ۱۹۶۱ بلاكراوه ته وه

ئه وه شه وه، تا درهنگ خه وه نه چوه چاوييه وه. زور جار له ناو پيخه وه
كو نه كه يا، له سه ر زه ويى ژووره سارد و چوله كه يا، ئه مديو ئه وديوى ئه كرد وه ك
باريكي له بردن نه هاتووى ئيجگار گران و به سهنگى نراييه سه ر سي نه و
هه ولى فريدانى بدات ئاوا بوو! جو ره ها وي نه ي جياواز و ديمه نى هه مه
ره نگه، وه ك شانۆ له په رده ي باديا تيه ر ئه بوون. زوره ها بيري هه مه
چه شنه له رۆخى په رده ي هۆشى نيمچه به ئاگايا ئالۆزو تيكه لاه بوون.
ته نيا ديمه نى كارگه و وي نه ي خيزانه كه ي و بيري (ئيش و كامه رانى)، له
گشت ئاشكرا و پروونتر له گيژاوى زينده خه وه كه يا هه ر تاوه نا تاويك به
زور خويان نيشان ئه دا و له ناكاو گه رداوى پر زوخمى گو مى شله قاويى شانۆ

لوولی ئەدان و گوم ئەبوون.

له و کاته دا که ویستی ئاره زوی به تینی خه و به سه ره هه موو شتیکی ترا به پیانی و به زۆر ههستی به کۆلی دامرکینیتیه وه و نهختی میشکی هه راسان و ماندووی به سیته وه، که پیلووی چاوه سوور هه لگه پراوه کانی پیک دادا، کتوپر شیوه ی پرووادی ئه و پۆژه ی هاته وه به رچاو که له ده می خۆره لاتا، له گه ل هاور پیکانیا له هه وشه زله که دا، ریزکران و بگپری کارگه که، به ورگی زل و پرووی هه لقرچاویه وه، له پرویان وه ستاو، به هۆی چاویلکه جام ئه ستووره کانیه وه، ناوی ئه و کارگه رانه ی خۆینده وه که بریاری ده رکردنیان درابوو. دیمه نی یاساوه چه کداره کان که هه ره شه و خۆین له ناوچاوانیا نا ئه باری، له راست و چه پی بگپیه که دا نیکبوونه وه ی کاره ساتیکی کوشنده و سامناکی ئه گه یاند!

ئه مه بوو کرێکاره کان یه ک ده نک و یه ک دَل وه ستان و داوی هه لوه شانده وه ی ئه و بریاره ناهه مواره یان کرد. چرپه و فسکه په یدا بوو. بازووی پرووت و مه چه کی پۆلایی له گه ل لووله ی ئاسنا تیک قژان و بوو به پاله په ستۆ!

چاویلکه ی گه و ره له سه ره لووتی خاوه نیا سه مای ئه کرد، ورگی زل هاتبووه هه ژان! له قیره ی ”بگره و به رده” و له هاتوه اوار ی ”بژی و پروخی” دا شریخه ی شه ستیر دهنگی دایه وه. به جارێک شه ش لاشه ی گه رمی به ردایه وه. سیامه ند که به هۆش هاته وه، نهختی سه یری ئه ولوئه ولای کرد و هه رچه ند سوار و سمکۆی کوپی و هه مینی دایکیان کز و خه مبار به لایه وه هه لئووترکا بوون و هه رچه ند نه ورۆزی کچی وه ک په ری گه ش و بی باک ئه خولایه وه و قیژه و پیکه نینی ژووره که ی پر کردبوو. سیامه ند خۆی له شوینیکی لێرانه هاتوو بینی! لیه هیشکه کانی کره وه و کۆمه له پرسیاریک خه ریکی ته قین بوون. هاتنه ژووره وه یه پزیشک و برین پیچ و ئافره ته سپی

پۆشهكان لهو كاته‌دا گومان و سۆی نه‌ه‌شت و تا راده‌یه‌ك هه‌موو شتی‌كی بۆ روون كرده‌وه! دواى تیمار‌كردن و ده‌رمان‌گۆڕی پزیشكه‌كه به‌سۆز سه‌یرێكی مناله‌كانی كرد، دلی هه‌مینى دایه‌وه و چوونه‌ ده‌ره‌وه.

هه‌مین به‌ چاوی به‌له‌كی پڕ فرمێسك و زولفی ر‌ه‌ش له‌ ژێر له‌چه‌كا ده‌ره‌اتوودا پرووی به‌فرینی هه‌نده‌ی تر شیرین و د‌ل‌گ‌ر بوو، له‌ سیامه‌ند نزیک بووه‌وه‌و لی‌ی پرسى: “باوكی سوار، چۆنى گیانه‌كه‌م؟” له‌ وه‌راما سیامه‌ند هه‌ناسه‌یه‌كی پڕ ئازاری هه‌لك‌یشا و به‌ ده‌نگێكی وشك و ب‌ه‌ه‌ی‌زا وتی “زۆر باشم”. یه‌ك له‌ دواى یه‌كا ده‌ستى به‌سه‌ر مناله‌كانیا ه‌ت‌یا و ئه‌مانیش به‌ گه‌رمى ماچیان ئه‌كرد. پاشماوه‌یه‌ك ب‌یده‌نگی هه‌ست بزۆین، هه‌مین به‌ نه‌رمى و زۆر له‌سه‌رخۆ، كه‌وته‌ گ‌یرانه‌وه‌ی كاره‌ساته‌كه‌ و باسى ئه‌مه‌ی كرد كه‌ چۆن برینداره‌كانیان به‌ خۆنیشاندانیكی ئیجگار گه‌وره‌وه‌ گۆزیاه‌وه‌ نه‌خۆشخانه‌كه‌، چۆن ته‌رمى شه‌ش شه‌هیده‌كانیان به‌ شه‌قامه‌كانی شارا گ‌یرا و هه‌زاره‌ها قوڤگ تێك‌را داواى (خوین و تۆله‌)یانى ئه‌كرد و چۆن به‌ ئاهه‌نگێكی میلی سامناكه‌وه‌ ئاواره‌ی خاكی پ‌یرۆزى نیشتمان كران. سیامه‌ند هه‌ناسه‌یه‌كی تری هه‌لك‌یشا و خه‌نده‌یه‌كی پ‌ر هیواى هاته‌ روو. به‌ ده‌نگێكی به‌سۆز و باوه‌ڕێكی چه‌سپاوه‌وه‌ گوتی: “د‌ل‌یام، كه‌ ئیم‌رۆ زۆربه‌ی زۆرى گه‌ل هه‌ستى به‌ ده‌ردی خۆی كرده‌وه‌ و دوژمنی هه‌ره‌ گه‌وره‌ی خۆی ناسیوه‌ كه‌ ئیم‌پریالیزم و كۆنه‌په‌رستییه‌ و پ‌یگه‌ی راستى خه‌بات و تێكۆشان و یه‌ك‌یتى دۆزیوه‌ته‌وه‌، د‌ل‌یام كه‌ پاشه‌ر‌پۆزى گه‌ش و سه‌ركه‌وتن هه‌ر بۆ ئیمه‌یه‌. بۆ گه‌ل!”

ئا، ئه‌مه‌و ئه‌وه‌ هه‌موو پۆژه‌ دوور و در‌ژانه‌ی دواى ده‌رچوونى له‌ نه‌خۆشخانه‌دا سیامه‌ند به‌ شوین كارا ئه‌گه‌را و پۆژگاری له‌ چایخانه‌ و شه‌قامه‌كانا ئه‌برده‌ سه‌ر و مناله‌كانی لاواز و پرووت و برسى تال‌اوى ژینیان ئه‌چ‌ێ‌زا. تا له‌ ئه‌نجاما له‌ كارگه‌ی چیمه‌نتۆدا به‌ پۆژانه‌یه‌كی زۆر كه‌م دامه‌زرێندرا، كه‌

له شانۆی ژینی پابوردوویا پروویدابوو، ئەو شەو پێش ئەوێ بە تەواوی ئاگای لەخۆ نەمێنێ و پرخی خەوی لێو بێ، لەسەر ”شانۆی خەیاڵیا“ دوور و درێژ دووبارە کرایەو.

دیل بەسەر بەستی و تینوو خەو بە ئاوەوە ئەبینی! خەوی ئەو نیوە شەوێ سیامەندیش بەشێک بوو لە چیرۆکی پرکارەسات و پرودای زیندوو. هەر ئەمە بوو هۆشی پەنگ خواردووی جەلەوی بۆ شۆرەسواری خەو شۆر کرد. وەک زنجیر پۆژانی پابوردووی تێک هەڵکشراوە و سیامەند لە کۆری هەمان ژینا ئەلقە تری پێو ئەبەست! لەخەودا سیامەند خۆی لەگەڵ ھاوڕێکانیا بینی. پۆل پۆل کرێکارەکان کۆو ئەبوون و گفتوگۆیان ئەکرد، لەبارە مانگرتن و خۆنیشاندا تکرارییە کەو ئەدوان و پیلانیان بۆ دا ئەنا. لەکات و شوێنی دیاریکراودا هەر کۆمەڵ بوو ئەگەشت و دروشمە نووسراوەکانی بەرز ئەکردەو. بە ماوەیەکی زۆر کەم لە شەقامە درێژ و بەرینە کەدا زەلام زەلامی ئەسمی و. لەگەڵ نیشانە وەک شەپۆلی دەریا لافاوی گۆشت و خۆین خزی!

لەهەر لایەکا داخواییەکانی گەل دەنگی ئەدایەو. ”بژی یەکتیی کرێکار و جووتیار، مردن بۆ دەرەبەگ و کۆنەپەرستی. ئیش بۆ کرێکار و زەوی بۆ جووتیار و ناشتی بۆ گەل، بڕوخی داگیرکەر و کلک و نۆکەرەکانی، چیتان ئەو؟“ نان، دیموکراسی، سەر بەستی، پرگاری! بژی ناشتی لە جیهانا. با بژی. بژی. بژی!“ سیامەند لەم گەندە خەویدا، خۆی سەرکردەیی ئەو هیزە نیشتمانییە پتەو لە شان نەهاتووێ ئەکرد و بە چالاکی پروو و ئامانج هەلمەتیا ئەبرد. لەبەرەنگاربوون و پیکهاتیا کاروانی نەبەزی گەل بەسەر هیزی چەكدارێ دوژمن زال بوو. هەرچەند نرخێ سەرکەوتنەكە، زۆرەها قوربانی دا و بۆ گەشتن بە قۆناخ و ئامانجا. لە دوا هەنگاویا بوو ئەستێرە ئازادی و کامەرانی لە ئاسۆدا ئەدرەوشایەو. کە لە بانگە بانگا سیامەند

پاپه‌ری له‌خه‌و. هه‌مین، دلتەنگ و گه‌چراو. له‌زیکیه‌وه رەق راوه‌ستابوو. به‌یانی باش، باوکی سوار. هیوادارم ئەم هاتوهاوارەت به‌بۆنە‌ی خەوئیکی خوشه‌وه‌بوویت! سیامه‌ند له‌سه‌ره‌تاوه‌ زنجیره‌ی خه‌وه‌که‌ی هاته‌وه‌یاد، خه‌نده‌یه‌کی زه‌رد لێوه‌ سیسه‌کانی لێک ترازاند، ده‌ستی هه‌مینى خسته‌ ناو له‌پی خۆیه‌وه‌ و به‌سۆز وتی: به‌یانی باشتەر، خوشه‌ویسته‌که‌م! چیه‌ وا دیسانه‌که‌ خه‌م و په‌ژاره‌ بالی به‌سه‌را کیشاویت؟ خۆت لێمان کردۆته‌ بازارگانی خه‌مباری!

حاجی بایز له‌ سه‌ری کردووین بۆ پاره‌که‌ی. ئیسته‌ بله‌ی باجه‌ستینی موژده‌ی بۆ هێنام، ئەگه‌ر ئیمپڕۆ کرێی هه‌ر سێ مانگه‌که‌ی له‌سه‌ریه‌ک نه‌ده‌ینی ئەوا به‌یانی زوو خانووه‌که‌مان پێ چۆل ئەکا و لێفه‌ شپه‌مان لێ فری ئەداته‌ ده‌ره‌وه‌. ئاخ! ئاخ! له‌م ژینه‌ تالە! له‌م کاته‌دا گاره‌گاری سوار و سمکۆ گه‌یشه‌ گۆیان که‌ له‌ هه‌یوانا له‌سه‌ر ته‌نیا کراسه‌که‌ یه‌کتریان ئەهێنا و ئەبردا! ”تف له‌م ژینه‌ تالە!“ سیامه‌ند لێوه‌کانی خۆی کروشت! وه‌ک شیرى زامدار له‌ نوینه‌ شپه‌که‌یا ده‌رپه‌ری. ناوچه‌وانی هه‌مینى ماچ کرد و به‌ ده‌نگیکى نزمى پڕ بڕواوه‌ گوتی ”گوى بگره‌، هه‌مین. ئەمپڕۆ مانگرتن و خۆنیشانده‌. داواى گه‌رانه‌وه‌ی ده‌رکراوه‌کان و زۆرکردنى پۆژانه‌مان و هه‌شت ساعه‌ت ئیش و به‌ربوونی ده‌ستبه‌سه‌ر و دوورخراوه‌کان ئەکه‌ین. ئیتر خۆت و جهرگ و قاره‌مانه‌تیت هه‌روه‌ک جارانی پێشوو ئاگاداری منداله‌کان بکه‌ و ئەبێ گيانى به‌ره‌هه‌لستیت هه‌میشه‌ له‌به‌رزیدا بێ.

مانگرتن و خۆنیشانده‌ن مافیکى دان پیاهێنراوى نووسراوه‌!

ئهو پۆژه، سیامه‌ندو پالەکان چه‌شنی ئاگر ده‌روونی کۆمه‌لانی خه‌لکیان جۆشاند. فه‌رمانی رێکخستن و پێشپه‌وی کردنى خۆنیشانده‌نه‌کیان ئازاو نه‌به‌زانه‌ به‌دی هێنا و له‌ هه‌ر لایه‌کا وه‌ک شیر نرکه‌یان ئەهات. گۆیان نه‌دایه‌ هێزی دوژمن و له‌ مردن نه‌گه‌رانه‌وه‌. ته‌نانه‌ت له‌ گیزه‌ی گولله‌ی

شاره که به سهریانا ئه باری، نه سله مینه وه!

چوار ژه ندرمه کان له ناکاو که پریان دایه و به زۆر مه چه کیان خسته
که له بچه ی ئاسنه وه، سیامه ند هه ر هاواری ئه کرد: ”بۆ پێشه وه. بۆ پێشه وه..“
هه مین که به ده م هه نسکی گریان هه وه چوو بۆ گرتووخانه سیامه ند
ده نگ و باسی لی پرسی؟ هه مین به دزیه وه سه یریکی ئه ولوو ئه ملای
کرد و چرپان دی به گوینا: کوژراو: هه شت و په نجا و دوو بریندار و له گیراو
هه رمه پرسه..“ سیامه ند مووی له شی لیوو به نه شته ر! شیشه ئاسینه کانی
هه ژان د و به ده نگیکی ترسناک نه رانی: هه ی خاکیان به سه ر، بۆ کوو
پائه که ن؟ هه مین دلنیا به، ئه مه دوا تیری دوژمن و له قه ژه نه ی سه ره مه رگیه تی.
ئهم خوینه گه شه که پشتراوه دره ختی سه رکه وتیمان ئه روینتی. لاشه ی ئه م
قاره مانانانه پردی پێگه ی خه باتمانه و به ئامانجه مان ئه گه یه نی. ئیمه له
پیناوی گه ل و نیشتمان خۆ به خت ئه که یین. ئه وه گه له ی نرخ ی سه ربه ستی و
رزگاری له گیانی پۆله کانی، بی ژمار، ئه دا، بیگومان به ئاوات هه ر ئه گا و
هه رگیزاوه رگیز نامریت!!

به پێچه وان ه ی ئاره زووی ده روونی هه مین کولاو گۆناکانی به فرمیسکی
جۆشاوا ته ر و به راو کرد. سیامه ند دلی دایه وه و به سۆز و قیانه وه گوته ی:
هه مین گیان، ترس و گریان بۆ ئیمه ی (خه باتکار) نه هاتوو. به تاییه تی
ئیمرۆ که ئافره ت نیوه که ی تری کۆمه ل، پێویسته چاکی تیکۆشانی لی بکا
به لادا و شان به شانی براکانی بێته کۆری خه باته وه“

له پێگای ماله وه، به ده نگیکی ئاشکرا و به روویه کی پر باوه ر و هیواوه،
له به ر خۆیه وه هه مین ئه یووت:

”ئهو گه له ی... سیامه نده کانی... سوار و... سمکۆ و نه ورۆز و هه مین ئه که ن
به قوربانی... سوپ ئه گاته ئامانج و هه رگیزاوه رگیز نامریت!!“

زستان هه.. ساردده!

له بهندیخانهی به سړا نووسراوه، ۱۹۶۱/۱/۱۵

به یانی زوو ئاوده ل، وه ک جاران له خه وه لسا، پاش به ئاگاهینانی به سئ،
دوو پکات نویژی کرد. به لام ئه وه پوژه، زیده له پوژانی تر له کاتی دهس نویژ
هه لگرتنا په نجه چرچه کانی ته زین و زور خه ریک بوو، دوا به دواى نویژه که یا،
تا جگه ره یه کی شل و شو قی پینچایه وه و به چرکه چرکی ئه ستی و به رده که یا
دایگیرساند و که وته هه لمژین.. سووی به فر و کړپوه خوینی له ده مارا
ئه مه یاند.. به سئ خه ریکی چیشته و چایی کردن بوو..

(بوړه) له ترسی سه رماوه خو ی خزانده بووه ژیر دهس و پپی که ره
(دیژه) وه و ته نانه ت مریشک و که له شیرکان له سه رمانا ئه وه به یانییه زور زوو
گیشه داره که یان به جیه ییشبوو، به قاره قار و قوو قوو وه له ژووره تاریکه که دا

به سهر نوین و پابه خه شپه کۆنه کانا باله فرکه و هاتووچۆیان بوو.. خهویان له مناله ورده کانیشا تال کردبوو.

له گه نى ماش هه لمی لی هه لسا و تیکرای خیزانه کلۆله که پیکه وه دامه زرانه سه ری! فره ی ماش، قرتیه ی مامر، پرمه ی دیزه و مپه ی بۆره و بۆره ی مانگاره ش له ژووره ته نگه به ره که دا تپه کی مۆزیکای ناسازیان پیکه ی نابوو. گه رچی به لای (ئاوده ل و به سیه وه) شتیکی ئاسایی و نیشانه ی دنیایی و ترووسکه یه کی هیوای ژین و مان بوو. مناله کان ورگن و چلکن، قژ و په رچه م دووکه لاوی، زهرد و بیه یز و چاوزه ق، ئەمهنده یان (ماش) فرکرد هه موو به پروومه ت و کۆنه به روانکه یانا هاته خوار.. هه ر تاوه نا تاو یکیش په نجه ی نینۆک تیژیان ئەنایه قژی ئالۆزیه وه، یا سنگ و به رۆکی خویانیان هه لئه کراند!

که ته ققه ی پیاله که هات هه ر مناله بوو خو ی دایه پال دایکیه وه و چاوی بریه شه کهردانی دار و به فسکه وه ئەیووت: ”دایه دیشله مه ی ئەخوم“ به سی چه په رۆکه کی ئەدا به ده میا و ئەیووت ”وه ی ره ششاو زلفنجی خو ی، که سه که! کوپه خو ناهیلن جار ی بابه که یان ئیستکانه چایه کی فرکا.. په کوو! دواتان بری هه ی، چ نه وسن و چلینسن!“ ئاوده ل مژیک ی له سیخاره که یه گرت و سۆته که که ی به سه ر پانکه شپه که یه پزا و بی ئەوه ی سه یری به سی بکا وتی ”قه یدی ناکا ئافره ت، جار ی ئەمانه دابین بکه“ به سی پیاله چایه کی بو ئاوده ل دانا و گو تی: ”کوپه ده ی ده ی، خوا ییان باته وه، ده با نه ختی ئارامیانا هه بی، خو له به ر یانا هه لئیه ت“. ئەنجا تۆزی ده نگ ی به رز کرده وه“ ئاخه نه هه موو فیت له بن سه ری تۆیه ئاوا فیتر کردوون، ئامان! چه ند زۆر خو ر و بی ئابروونه!! زهرداو یکی تی کرد و ده ستی بو مناله کان پراگرت، که چی له فرمان فرمان و تیتک پراکیشانا پیاله که یان وه رگیرا! زه رتکاو رژایه ناو ئاگردان و خو له میشی ژووره که ی پونگانده وه، به سی به مش ت که وته گیانیان

و قاره و قووړه یان لى هه لسا..

به سى له سهر ده ستوورى ديه كه، سه رتاپاي جل و بهرگى شين و خماويى بوو.. به ساردى هه لساو چوو بو لای سه نووقه داره په نگاوره ننگه كهى بنه بانى كونجه كه و چهند پرېسكه يه كى كرده وه. كه هاته وه به سهر سه ماوهرى ته نه كه، به وشكى وتى ”پياوه كه، شه كر و دهرمان چايه مان نه ماوه، ئه بى ئه مړو بچيته شار، هه روه ها خوئ و دوو قالب سابوون و هه شت گه ز چيت بو كراسى مناله ورده كان بينه“. ئاوده ل جگهرى له مووى سمي ل و پيشى تيكه لاوبووى كرده وه به چاوېكى مه ترسى تيزاوا وتى: ”حاي خپرى پيو نه بى! ئه و جا ئه و پاره يه له گوړى باوكت دهر بىنم! ئه وه كيړا ئه مانه بران، خو هه مووى دوو كاروان نابى هيناومن؟ به سى به ته سه وه وتى“ راست ئه كهى، خواردن ئاگاي له بران بيه! ئه ي گوايه ئه م دوا برپاوه ورك درواونه به هه وا ئه ژين؟ هه ي خوا له كوئيان كاته وه و منى ره شه كلونه.. نان برپاوه مال ويرانيان كردين..“ ئاوده ل سهرى بو له قانده و دواى كزبوونيك وتى: نازانم چى بكه م! هه روه خته له ناوتانا پاكه م.. له ملا پينه ي ئه كه م له ولاره كوئيكى تى ئه بى.. خوايه، كهى له م پوژه ره شه مان پرگار ئه كهى؟ نازانم به شى ئيمه بو ئه مه نديه؟ چهندي ئه كه م.. هه تا پتر رهنج ئه ده م، پوژ و شه و پاناوه ستم كه چى هه ر ناغان به دو پاناگات! برسيه تى، پرووتى، نه خو شى! ماندوو بوون.. بېگار و جوين و ناز و فيزى ئاغاش سه ربارى و بى بار..“ به سى چايه كى تالى له پيش دانا و گوتى: ”ئه نجا ئه م ريس و گوريسه بو ئيمه بو ئه ريسى؟ ئه وه كارى خوايه و زور شوكر، خو ئيمه له وه هه موو خه لك و خوايه زيتر نين.. ئه مه ش سايله ئه وه عاليه! له گشتى باشت ئه مه يه كووچه كه رى بده يته پيش خو ت و بزانه بارىك چيلكه وه يا باسكه دار باركه وه.. داروشاره كهى بو بكه.. پياوه كه خواكه ريمه و سهرى بېنان له ژير خاكه!“

دهنگيك له دهره وه بانگى ئاوده لى كرد و قسه ي پى برى، سروشت له

سەرمانا كىش و مات بوو.. ئەتووت مەترسى كارەساتىكى خۆرسك لەگەل
بەفرە كۆنەكەدا بالى بەسەر دارو پەردوودا بشارىتەو! كابرا بە ئاودەلى
وت “ئاغا داوات ئەكا”. ھەتا ئاودەل بە شىپزەي پىرسى “بەم دەمە ئاغا
چى ئەوئىت؟ كابرا لەسەرى كۆلانە كورتەكەدا پىچى دايەو.. گوم بوو. دواى
كورتە ھەلۆئىستەك، ئاودەل بە بۆلە بۆلە پروو مالى ئاغاو ھەوتە پى و لە
دلى خۇيا ھەزار و يەك بىرى ئەكرد.. بەدەم پۆشتنا ئەيووت: خوايە ديسان
ئەبى ئاغا چىم پى بكا؟ ئەزانم لە خۇپايى بە شوئىنا نائىرئىت، ئىنجا بزائە
بەو سەرما و سۆلەو بۆ كام دى، يا بۆچ دىيەك پەوانم ئەكات، يا بۆ
كوشتنى كام قوربەسەر ھانم ئەدات! ھەي مالى ويران خوم! ئەي خوايە لە
ژوورى سەرى ھەلى نەگرى ھەي!”

ئاودەل ئاوا ورىنەي ئەكرد كە گەشتە بەردەم دىوہ خان. ژوورەكى ئاغا!
لە سى لاوہ تەخت و قەنەفە رىزكرا بوون.. زۆپاي ئاگر گرپەي ئەھات و
لە زۆر شوئىنا سوور ھەلگەرابوو.. پارچە كاشائىكى چوارگۆشە سەرانسەرى
ھۆدەكەي داگرتبوو.. رادىيەكى پاترى وشك لە سووچىكا لەسەر مئىزىكى
پەشا، ئاوازي (چەچاي) لئوہ ئەھات.

ئاودەل كە بەدەم لئوہ لەرزەوہ خورپەي لە دەرگاۋە ھىنا، ئاغا لە بە
جامەي ئاورىشم و شەورپۇيدا لەسەر ئاوازي مۇزىقاكە خەرىكى مەشقى
دانس و ھەلپەرىن بوو.. كەچاۋى بە ئاودەل كەوت، بى ئەوہي خۆي لە
ھەلپەرىن بكا، بەسەرى لووتى وتى: “ئاودەل، بچۆ دووبار دارمان بۆ بىنە”.
ئاودەل كە تا ئىستە ھەپەسابوو.. سەرى لە ھەلپەرىنەكەي ئاغا دەرئەكەرد،
بە بىستنى فەرمانەكە راجلەكى و ھەندەي تر پەشوكا.. بۆ ماۋەيەك داماو
نەيزانى چى بكا. كە نەختى ھىور بووہوہ، بەشپىزەي و پارانەوہ، بەدەم
كۆكىنەوہ وتى: مىرم، خومان شەكر و چايە و كەلوپەلى ترمان نەماۋە، بە
نياز بووم... ئەمم... بارە دارىك بۆ شارىك بەرم.. منالەكانم پرووت و برسینە.”

ئاغا ھەر بەدەم ھەناسە بۆلگەى ھەلپەپىنەو، وتى ”خۆ منالەكانت سىندانىيان ناگاتى، ئەمىرۆ نا سەبەى. ئەو ھە بۆ چەند پۆژە پرووت و برسى نەبوون ئىمىرۆ نەبى؟ يا چونكە ئىمە دارمان لە ديوەخانا كەم بوو؟ ئاودەل كە چاوى بربىوو ھەلپەى سۆبەكەو، باش ئەيزانى بى چارەى و تواناى ئەو ھەى نىيە (فەرمانى ئاغا) بشكىتتى، بە كزىيەو وتى: ”مىران ئاخىر چۆن دوو بار دارت بۆ بىنىم، خۆت ئاگادارى، ئىم تەنيا كەچە كەرۆكەكم ھەى؟“ ئاغا لەو چەند و چۆنە چاوپروان نەكراو ھەى ئاودەلدا زۆر پەست و بىزار بوو.. دانسەكەى پراگرت و نەرانى بەسەريا: ”كۆرە بۆ ھەندە كەر و قسە رەقى؟ بەسەى دىرژەى مەدەرئى، يا كەرپىك بخوازە، يا بە كووچەكەرى خۆت دوو پى بکە، خۆ تەيارەم بۆ دروست ناكەيت ئەمەندەم بۆ ورد ئەگەيتەو.. دەپرو، مىلى خۆت بشكىنەو چىتر دانسەكەم لى مەشپوینە.. ئەمەى وت، دەنگى رادىۆكەى بەرزتر كەردەو، كەوتەو، ھەلپەپىن.. ئاودەل، بە دلشكاوى كشومات كشايەو و بەدەم ھەنسكى كۆلى بىزارى و ناچارىيەو بەرەو مالى خۆى راکىشا!

ھەورپىكى زۆر سىپى و بۆر بەرزايى ئاسمانى داگرتبوو! كىنە و داخىكى ئىجگار زۆر لە دەروونى ئاودەلدا پەنگى خواردەو، وەك قەفەى زنجىر ھەموو روداو و بەسەرھاتى پىشوو ھاتەو ياد كە لەگەل ئاغا لى قەومابوو.. ھەر لە بىگارى زۆران پۆژە جووت و دروینە و شەو- چۆم- ئاودان و كەپرو سابات كەردنى بە خۇپايەو تا (دە دنيار) سوورانە لە پۆژى بەشى خواستنيا و، جارەھا دزى و پىگىرى و شەپە تەفەنگا لە تافى لاوئىنيا، ھەتا پەرژىن و پەزىپىن و موتوربە و گزرە و داركەردنى سەردەمى دواى گشتى لەم ساتەدا ھاتەو بەرچاو! بە جارپىك جىھانى بەرىن و فراوانى لا تەنگ و تار بوو.. ھەر لە دەرگای زنجە قوورەكەىو قارە و قىژەى منالەكانى كاسەى تاساوى پىر كەرد و بەسى بىنى لەسەر ئەژنۆ مانگا رەشى ئەدۆشى، ھەستىكى سەپرى پىھات و ھەناسەى ساردى ھەلپىنا!

به سئ له ژېر گوانی مانگا ره شه وه ئاورېکي به سه رشانيا دايه وه و زور به وشکي وتی: "ئهوا له کوئ بوويت پياوه که؟ ئاوا درهنگ داهات.. ئه دی که نگیں داران ئه کهیت و ئه چیته شاری؟" ئاوده له به دم لیرخه ی کۆکینه وه وتی: "بو داران ئه چم، به لام شار.. نه ما" وهک هیچی لی تینه گه یشتب، به سئ پرسى: "چی.. چی! کوو؟ ناچیه شاری! ئه دی هه روا بی شه کر و چاو و خوئ و سابوون بین، ئه دی مناله کان بهم سه رما و سو له و سایه قه هه روا پرووت و په جال بن! دهنه (به ته وسه وه گوئی) "دهنه مزگینت لی بی، هه ممانه ی ئاردیشمان داوه شی تراوه.." ئاوده له، له مه راقانا ئارامی لی هه لگیرابوو، بۆیه هه ر له کورتیه وه قسه که ی پئ بپی و راسته وخو له مستی نا و به گرژیه که وه وتی "به سه، به سه به سئ چیترم بو مه ریسه" من ئه بی ئه مپرو بو.. بو ئاغا بچمه داران.. زانیت؟ ئه نجا به ته وسه وه دهنگی هه لپری "توش ئه حمم، ئه.. ئه.. توش برۆ مائی ئاغای چاوتیر و ده ستبلاو، بزانه چیت پیویست بوو ئه ما، ئه حم، به زوره وه پیتی ئه ده ن.." به سئ تف له قورگیا نه ما.. هه موو دیمه ئیکي ره ش و خه مناکي پر مهینه تی له و کاته دا هاته بهرچاو..!

ئاوده له دوو په ته گوریسی هه لاویزی.. کوله بیوره که ی له قهرپوزی کۆپانی دیزه دا قایم کرد و ته ورداسی نه بری نایه بهر پشتی خۆیه وه، که دوو لینگانه ی به سه ر دیزه دا هیئا و به ره و چیا ئاوا ییه که ی به جیه یشت و کره بایه کی ئه وه نده ساردی ئه هات وه ختابوو هه موو جه سته ی ره ق هه لگه ری، ناچار بوو پاش ماوه یه کی زور کهم دابه زی و به ویزه دیزه ی گران رۆی دایه بهر نه قیزه..

له قه د پالی گردیکی نه دیوا، له چرو ده وه ئیکا قۆپه نه داریکی په چاو کرد و لیی دامه زرا. هه وه ره تریشقه که وته چه خماخه لیدان! ته ققه ی کوله ته ور له وه بهر دهنگی دایه وه و دۆلی گه لی کش و مات و خامۆشی سامناکی پر کرد! له ئاسمانی بی په نگا ورده وورده، وهک پارچه جلۆکه، به فره بو

سهره و ژێر گێژی خوارد و دار به‌رووی ئاوده‌ل له سووی سایه‌قه‌دا ئاوده‌ل باش ده‌س و پلێ ته‌زیوی ... بیور بی‌زاری و ده‌ردی ناچاریش ئه‌وه‌نده گیان و هۆشیان له تاسه‌وه‌ برد، ئاگایی له هه‌چه‌وه‌ نه‌ما بوو که زرمه‌ی ته‌وری سه‌نگین له قاچه‌وه‌ هات و لیشاوی خۆین له گهرمه‌ برینی وه‌ک زراوی ماسی ترازا و فرکه‌ی کرد و جۆگه‌له‌ی به‌ست.

به‌فر تا ئه‌هات ته‌وژمی ئه‌سه‌ند و تیی ئه‌کرد! گهرمایی له له‌شی ئاوده‌لدا نه‌ما. هه‌رچه‌نده کۆنه شپه‌ پشته‌یه‌که‌ی له برینه‌که‌یا پیچا سوودی نه‌بوو. خۆینی گه‌ش نه‌وه‌ستایه‌وه‌.. به‌فر و خۆینی مه‌ییو تیکه‌لاوبوون. ئیش و ئازار به‌ جاری په‌کی کار و له جووله‌ی خست.. به‌فر و سه‌رما پشتیان لێ سه‌ند و جه‌سته‌ی کلۆل و سێ بوو، کوپله‌ی زامداری بێ چاره ده‌ستی داو.. له‌م ساته‌ گرنگ و ته‌له‌زگه‌یه‌دا که بێ ئاره‌زوو پیلووی چاوه‌کانی نووقا، بۆ دوا‌جار ڕووه‌و دیه‌که‌یا ناو‌ریکی دلبه‌ری دایه‌وه‌ و ناخیکی ساردی ناو‌میدی هه‌لکێشا.. وینه‌یه‌کی شیواوی به‌سێ و مناله‌کانی له یادی بێ هه‌زی تپه‌ربوو، پێش ئه‌وه‌ی ده‌می قووپاوی پێک‌دا‌دا و هه‌تا هه‌تایه‌ نه‌یکاته‌وه‌ به‌ چاوێ هه‌موو مانایه‌کی پارانه‌وه‌و ناو‌میدی و داوای چاکه‌ و یارمه‌تیی تیا ئه‌خوێنرایه‌وه‌، سه‌یری (که‌ره‌ دیزه‌ی) کرد که تا‌که گیان‌دارێ بوو له‌و کاته‌دا په‌نا و هانای بۆ به‌ری و.. ته‌نیا هاو‌ریی هاو‌ده‌ردی بوو که مائا‌وا‌یی سه‌ره‌مه‌رگی لیبکات!

لاشه‌ی ساردیی بیگان ڕا‌قه‌ناو، گلۆل بۆوه‌..! دوا‌ی نیوه‌رۆ بارستایی به‌فر نزیکه‌ی دوو بست ئه‌بوو! تا ئه‌هات لووره‌ی باو و هوروژمی زریان تینی ئه‌سه‌ند.

قاقای پێکه‌نینی ئا‌غا له دیوه‌خانه‌ی گهرما ده‌نگی دایه‌وه‌! تیروته‌سه‌لی چیشته‌یکێ چه‌ور و به‌تام، له‌گه‌ڵ چه‌ند می‌وانی‌کا خه‌ریکی چایی خواردنه‌وه‌ بوون.. به‌د‌ل و به‌گیان له خۆشی که‌ژی زستانی سه‌خت و تووشا ئه‌دوان

و له په نجه ره ی مینا به نده وه به مه ستیی سه یری دیمه نی جوان و دلگری به فره بارانیان نه کرد. له ناکاو هاتوها واری په یدا بوو! که ئاغا نۆکه ریکی بانگ کرد و لئی پرسى، خزمه تکاره که به ترسه وه گوتى: میرم سه لامه ت ئه واه به سییه ئه لى تا ئیسته ئاوده ل نه گه پراوه ته وه.. گویا دیزه خو ى و خو ى هاتوته وه ماله وه. ئاغا نه ختیىک داماء. ئه نجا به تور په ییه وه گوتى: ئاوده ل نه گورگ ئه یخوا و نه دز ئه ییا، جا بللى کونه فلقيى ئه م قیژه قیژه ت له چى؟ له وى وایه شوپره سوارى کی نه و جه وانی تازه زا وای چوته شه ر و نه گه پراوه ته وه. برۆن بزانی بى ده سه لاته عه مر نه مایه ی له کو ى دیزه ی لى هه لاتو وه بو ى به رنه وه.. به لى چه نه بو گرتووم.. له به یانییه وه بو دوبار دار پو یشته وه، هه ک پاشه لى بشکى و ئه ستو وى وردبى. ئاخه ئه و ته حره مسکینه نه مان له دییه که دا هه یه بویه حالم ان ئه م حالیه.. ده ک چو ونى بى و هاتنه وه ی بو نه بى..

سه رما و سایه قه چى نه کرد ئه یکرد! که س زاتى نه بو و له ماله وه سه ر بیئیه ده ر!! چه ند هه رزه کارىک له دراوسىکانى ئاوده ل پىیان نایه جه رگیانه وه و پروه و چیا که خزین.. له گردى کی نه دیوا له چرو ده وه نیکا له قوپه نه دارى کی لى بریاوا له ژیر ته نکه پو شینى به فرا گلۆله ته رمى ئاوده ل دۆزرایه وه.. ره ق هه لگه پابوو..!

له کو ى شیوه ن و گریان له ئا وایى به ده م سنگ کوتان و له خو دانه وه له ناو هه مووانا ده نگى بالوره ی به سى به سو ى به رز ئه بو وه و ئه یووت “ئاغا، نه خو ت بى و نه دارت بى.. ژه هراوت بى گارت بى!” ناوه ناوه یش خه لکه که ئاگریان بو مناله هه تیوه ساوا لیقه و ماوه کانا به ر ئه بو و که به لئیه له رزه وه، به گریان وه، ها واریان نه کرد “دایه.. دایه کوا بابه؟ دایه که ی کراسمان بو دى؟ وه ی بابه برسیمانه!!”

دلداری له دى يا (خانزاد و كاكۆ)

پيشكه شه..

بۆ ئه و رهنجه پۆيانه لادى..

ئوانه نانيان به دۆ راناگات..

۱۹۵۸

سهره تا

كه سانی ئه م چیرۆكه يه

۱- پیره مام: پیره میردیكى كه لك لیبراوی بیکه سه، له ته مهنی هه شتا سالی دایه.

۲- كاكۆ: كۆری پیره مامه، سه ربازی ئه كا و ئه گه پیته وه لای باوكی.

۳- خانزاد: ئافره تیکى بالابه رزی جوانی پانزه سالییه، هه ز له كاكۆ ئه كا.

۴- ئاغا: گه و ره و ده ست درێژی دێیه كه یه، زۆردار و دلرپش و ته ماكاره.

۵- مه لا: كۆلكه مه لای گوندییه، زۆر كۆله وار و ده به نگه، بۆ مالى دونیا

بۆی هه یه ده ست له ”شه رع“ بدا و خۆی له ئایین كا.

- ۶- مام بايز: يه كه زه نڭيني دئيه كه يه، پيروناشيرينه، دلييس و سه گه، ههز له خانزاد ئه كا و به ههز نه رخيک بئ ههز ئه يه وئ!
- ۷- برأ خانزاد و چه ند نۆكه ر و شوين هه لگري ئاغا و خه لگي دئيه كه.

كۆريت

زه مين به پۆشيني ره شي شه و خۆي پچابوو، دونيا ئه مه نده تاريك بوو چاو چاوي نه ئه ديت، ناوه ناوه هه ندي پۆناكي كزكز له گونده كه وه ده رئه كه وت كه له ئاگر و چراداني گوندييه به سه ته زمانه كانه وه خۆيان بۆ ده ره وه ئه كو تاو ره شه بايه به ته وژمه كه ئه ولاو ئه ملاي پئته كردن، له پاشان به شي وه ي كه ره پووشي ناوگه رده لوول له بهر شه وقى برووسكه ون ئه بوون كه زوو زوو ئاسمانيان به شه وق ئه كرد و ولاتيان ئه كرده پۆژي پۆناك. ته رزه و بارانيش چۆن كوونده ي سه ره و ژيئر ئه هاتنه خوار، ته قته ق و گرمه يان ئه چوو به ري ئاسمان و هه ر له گووزه ري ئاسنگه راني ئه كرد. له وبه ي دئيه كه كۆريتيكي ته نگ و تاريك هه بوو. له م شه وه زه نگه دا ئاگريكي بچكۆلانه له ناو كۆريته كه ئه سووتاو گري به ولاوبه ملادا ئه خولايه وه. ئاگره كه گه لئ جار ئه كوژايه وه و كۆريته كه ي گرفتاري دوو ده ردي تال ئه كرد، يه كه م ژووره كه ئه مه نده تاريك ئه بوو كه ئه گه ر ئه نگووستيان له چاوي خه لكا بنيه كه س نه ي ئه دي. دووهم دوو كه ليك له ئاگره كه هه لئه ستاو به ژوور سه ردا بلاوئه بۆوه مه ر دوومي ئه هيئايه خنكان.

له به رده مي ئاگر دانه كه هه وچۆشيك هه بوو تۆژي ئاوي گه رمي تئدابوو به چه شني شه مه نده فه ر هه لمي لي به رز ئه بۆوه و لوولي ئه خوارد و له ته نيشتيه وه شتيك هه بوو چاي تيابوو هيچ ناويكي بۆ نه ئه شيا! جامن له و به ره وه دانرابوو بيگومان ”پيره مام” له جياتي پيال له چاي تيا ئه خوارد وه. كه چه خراييك و له ته لبادييك له رۆخ ئاگره كه وه راخرا بوون. پيره مام له سه ر لباده كه هه لئووتر كابوو ورد ورد قوومي له قه نوونه كه ي

ئەدا و سەیری ئاگرەكەى ئەكرد. "پیرەمام" لە تەمەنى ھەشتا سالیدا بوو، سەروریشى ۋەك بەفرى قەندیل سپی ئەچوو، ناو چەوان و مل و پرو بەلۆچ، كەچە پانكەكى شپرى پیناوى لە پى و كورتەكەكى كۆنى لەبەردابوو. تەنها دوو ددانى درىژى لە زاردا مابوو، چاۋەكانى كز و گوئیەكانى گران بووبوون! پیرەمام بە تەنیا لەم كۆریتە دانىشتبوو، قەنۋونەكەى لەدەست نە ئەبۆۋە، ناۋە ناو چایەكى تالى تى ئەكرد و گلۆتە شەكرەكى ئەخستە دەۋى سووك سووكى دىشلەمەى ئەخواردنەۋە. زۆرى بىر لە كۆرەكەى ئەكردەۋە كە چەند سالى بوو سەرباز بوو، ھىچ نامە و پەيامىكى لىۋە نەبىستبوو، ھەموو جارنى كە شىۋەى ئەھاتە بەرچاۋى، كزەى لە جەرگىەۋە ئەھات و چەند فرمىسكى ساردى بەسەر كۆلمە سىسەكاندا ئەھاتنە خوارى و سەرى بۆ ئاسمان ھەلئەبىرى و لە يەزدان ئەپارايەۋە. كە لەشىۋەى تىر ئەبوو سىبورى ئەھات و ئەنجا بىرى لە پەز و باخەكانى ئەكرد، لەبەرخۆيەۋە ئەى وت: "ئەۋا كەژى بەھارە، لە تەرۋووشى زوستانى دەر باز بوۋىن، جا كاتى خۆشى و گەرمى و ئىشە ئەم تەرەزە و بارانە تۆزىك ھىۋر بىتەۋە، ئەوسا دەست بە پەز بىرىن و جووت و پىمەرە ئەكەين. لەم ئاگر و دوۋكەلە پرزگار ئەبىن و پىۋىستىم بەم كەچە لباد و خارارە نامىن، تىشكى پۆژى بەھارم لى ئەدا و تەمەنم لەنوئى ئەنۋوسرىتەۋە.

پیرەمام لەم گەفتوگۆ لەگەل خۆكردنە دائەبوو، بەم جۆرە خۆى ئەخافلاند و دلى خۆى ئەدايەۋە تا سەردەمىك بەلاداپوو، لە پۆخ ئاگردانەكەيا لەسەر پارچە لبادەكەى خەۋى لى كەوت و ئاگای لە مەحمودى بى زەۋاد نەما.

لەناو پەزى

بۆ بەيانى پیرەمام لە خەۋ ھەلسا و گورج لە كۆریتى ھاتە دەر، تەماشايەكى دەرۋېشتى خۆى كەرد. باران خۆشى كەردبوو بۆنى بەھار لە زەۋى و ھەموو دارۋەردىك ئەھات. سەرى بۆ ئاسمان ھەلپىرى و سامال بوو،

یهک دوو ئهستیره ی گهش ناوه ناو دهرئه کهوتن و جار جاریش له پهر هه وره کان له ناو خۆیانان ون ئه کردن. پیره مام دهستی به ریشه به فرینه که ی داهینا و چوو نوێژی خۆی کرد. پاش نوێژ، پیره مام ئاگریکی خوشی هه لکرد و چایه کی لئنا. چهند پاروو هه ناتیکی ره قی به چاوه خوارد و قه نوو که یی داگیرساند و کهوته مژینی. زۆری خوشی به دلا هات و ههستی به بهختیاری کرد. خیرا خیرا شمه کی خۆی پینچا رووبه رووی رهزه کای خشی. که گه یشته روخ رهزه که ی جارێ هه ناسه یه کی پر ئومیدی هه لکیشا و چاوێکی کزی پر فرمیسکی خوشی و ناخوشی بز کرده وه. له پاشان خۆی کرده ناو رهزه که و زۆر به ئاره زوو کهوته برینی. به م جوړه ئیشی کرد تا نیوه پۆ به بی ئه وه ی بیر له ماندوو بوون بکاته وه یا پشوو بدات، ته نها جار جار نه بی که له سه ر به روچکه خۆی هه لئه خست و قه نوو که ی به دلسۆزی تی ئه کرد. پاش نوێژی پیره مام کهوته وه سه ر ئیش، به لام هه ر هه نده ی زانی له ته هه ورێک له ولا له تی له ملا په دابوون، ئه م هه ورانه لیکیان داوه و گرمه گرم و بروسکه یان لی هه لسا. هه ری کرده ره شه بایه ک ئه ت وت هیشتا هه موو دره ختی له ره گه وه هه لئه قه نی.

پیره مام ناچار بوو دهست له ئیش هه لگرێ و به ره و ئاوا یی برۆا! به م جوړه پیره مام رای ئه بوارد، هه موو پۆژ ئه گه ر تۆژی دونیا خوش ئه بوو یا هه ندی هه ری ئه برینگاند، بو ئیش کردن ئه چوو، که باران داینه رژاند و تووندی ئه کرد ئه گه رایه وه ماله وه. تا له هه موو برین و جووت و قوونیر و پیمه ره کردن بووه، ئه وسا کاتی دروینه ی گه نم و جو دهستی پیکرد، جا رۆژی له جیات ی ناو ره زی به ره و په ریز ئه رو یی.

له په ریزی

په ریزی پیره مام هه نده زۆر نه بوو، ته نها با یی ئه مه ی ئه کرد که پیره مام به شی ئاغای لی دهرکا و هه قی سه پان و دروینه که رانی لئیدا و نه ختیکیش بوخۆی

ٻڌڻ، پيرهمام بهري بهياني دهستي دايه داس و ږيگه پهريزي دابهري
 خوي، كه گهشته وي، بيني كه هيشتا سهپان و تيله كيش دهرنه كه وتبون، جا
 هر وهك رهوشي جارن قه نونه بوزيني ټيكر و قنچيلانه هه ناسه پيو
 هه لكيشا. كه ږوژ له سهر كهلي هات چهند داويكي زيريني به بليسه له م
 بهري ږوژاواوه له سهر لوتكه كيوه كانيدا، به چه شني هه ياسه نووي
 بووك به قه دي چيكانه وه ئالا و هم دره ختانه كيوتنه بهري چون ئاوينه
 بريقه يان دايه وه. هم دهنكه شه ومانه به سهر يان باريبون له شيوه زير
 له ناو تيشكي خور نه بريسقانه وه و به هه موو رهنكيك خويان نيشان هدا.
 ههنده پي نه چوو سهپان و كريكاره كاني تر پهيدا بوون. پيرهمام خوي
 لي گورج كرد و دهستي كرد به دروينه. به راستي پيرهمام زور ئازا بوو،
 چونكه له گهله وه شه وه كه سهر بوو بوو، سهپانه كاني تر له چاوي هودا
 هه موو گهنج بوون، هيشتا نه يانتواني پيرهمام له دروينه كردن جي
 بهيئن. پيرهمام نهك هه ردهم له گهليانا جووت بوو، بگره گهلي جار پيشيان
 نه كه وته وه و به زهرده خه نه كه وه ئاوري لي نه دانه وه و هي وت: لاهوكان
 وهرنه دووم، هوسا سهپانه كان تانويتيان له خو هدا و به شه وقه وه نيشيان
 نه كرد، به لام هر پيرهماميان پي جي نه هيشترا. بهم ته رزه ږوژيان ئاوا
 نه كرد، تا پاش چهند ږوژيكي له دروينه بوونه وه. هه موويان گيشه كرد و
 خهرماننيكي باشي لي هاته دي. جهنجهريان به كړي گرت، چونكه پيرهمام
 ههنده نه خواردبوو كه باسي جهنجهر كرين بكات، جهنجهر كهوته گهر
 و پاش چهند ږوژيكي تر خهرمانه كه جهنجهر كرا و ماوه شه نه با. به
 شه مال دهستيان هدا شه نه و شه نه بايان نه كرد، كه شه مال كز نه بوو يا
 هه وره و ره شه باي هه هات شه نه يان فري هدا و وازيان نه هينا. بهم جوړه
 پريان نه بوارد تا له هه موو كاريك بوونه وه. هوسا دهستيان به دابه شكردي
 دانه وئله و خه له و خهرمانني پيرهمام كرد. نوينه ري ئاغا هات بو دياريكردني

ههشت يه کى خو، سه پانه کان وتيله کيش و خاوهن جهنجهر هه رکه سه بهشى خو په چاو کرد، نهجا بهه مووی نزیکه ی چاره گیکى بو پیره مامی رهنجهرۆ مایه وه، نه میشیان به کرى بو کیشایه وه ماله وه و له کوونه که ریتى له ناو دوو کهندووی شکایان کرد. نه م دوو کهندووه ده غله بوو مایه ی هه ناسه ساردی بهری رهنجدانى سالتیکى پیره مامی به شخوراو، به لام له سه ر نه وه شه وه پیره مام هه رده م کووت و رازی بوو. بوچی؟ چونکه بى ده سلات بووه هیچی بو نه نه کرا! ده نا خو نه ویش نه یئەزانی بوچی ئاغای زۆردار ههشت يه که کى بهری رهنج و نارهقه ی ناوچه وانى نه با و دووقات کرى جهنجهرى لى نه ستینى؟ نه نه چى بو نه کرى؟ هیچ. چه شنى که وى ناو قه فه ز نه گهر هه ر هاوار و قاسپه قاسپ و باله فرکه کان، تا يه کیک ده رگه ی قه فه زى بو نه کاته وه چۆن نه فرى و ئازاد نه بن؟

ئومید

که ژى ده غل و دان به سه رچوو، نهجا ده می په روه رده کردنى ره زه، پیره مام هه موو رۆژیک دوو ده و ته ور داسى له گه ل خو نه برد و به سه ر چیا هه نه گه را و بو ناو ره زه که ی نه چوو. میو رشایه وه، په رسیله خو خپرکرده وه، هه ر کۆلکه میو یک نه مه نده ی سو ره په لى ناسک و درى ژ هاویشتبوو، وه کو بووکى يه ک شه وى خو داپوشیوو، په لکى سه وزی گه ش و پان له خو شى خو رى به هارى پى نه که نین، که ژوکیو هه مووی به تالایه کى سه وز پۆشرا بوون. له هه ر لایه ک گو له نیسان و حاجيله و نه رگز و وه نه وشه و لاو لا و ریحانه کتوى سووسن و به ییوون بۆنیان ده مار به ده مار نه رۆیى و له گه ل کزه ی باى شه مال و قاسپه قاسپى که و و قولنگ و زيقه زيقه ی بالداران سه ریان به رز و نزم نه بووه. ولات پر بوو له عه تر و مۆزيقه و وینه ی گوشادى.

پیره مام له کارى خوا سه رى سو پمابوو، هه ر نه مه نده ی نه زانى که له

خۆشیانا تەزییەکی بە تەوقی سەریدا ئەهات و لە بنی پتی ئەچوووە دەرهو. زۆر بەشانازی بەلای مێوهکانهوه ئەچوو، هەر لقیکی بی کەلک یا هەر قوتیریکی بدییایه، ئەوا بە وردی ئەی برین و هەلی ئەدایه سەر پەرژینهکەوه. ئەگەر کەریکی باشی کۆنی چەنگ کەوتایه ئەوا کووشەکی لێدائەگرتهوه و ئەی کرد بە مێوهکی سەربەخۆ.

بەم چەشنه پیرەمام پەنجی ئەدا و پەزی خۆی پەرورده ئەکرد، تا هەموو پەزەکە ی پاک و خاوین کردەوه.

پەزەکە ی بەریکی باشی گرتبوو چەند جاری پیرەمام تیی رادەما و بیی ئەکردهوه دلی ئەگەشایهوه و دەستیکی بە پشی سپی دا ئەهینا و لەبەرخییهوه ئەی وت:

”خوایه، لە چاوینی بەدوورکە ی ئەگەر خوا بدا ئیمسال ترییهکی زۆر و باشم ئەبێ. ئەوسا کۆرەکەشم دیتەوه و بە جاریکی ئاواتی دلم دیتە جی!“.

پیرەمام تانوکیشی تازه کردەوه و لەترسی دەعبا و دپندە و پیاوی ناکەسی دز و درۆزن ئیواران پاش پۆژئاوا، بە چاویکی پر ئاواتهوه تەماشایهکی پەزەکە ی ئەکرد و چەند دوعایهکی بەسەردا ئەخویند و بەرهو ئاوی ئەگەرایهوه. لەمالهوه هەر وه کو پیشوو دیشلەمە ی خۆی لی ئەنا و قەنووئەکە ی دا ئەگیرساند. تەنها ئەمەندە بو کە دنیا تۆزی گەرم بوو، لەبەر ئەمە پیویستی بە پایەخ و نوین نەماوو، لە دووکەلی ئاگریش پزگاری چیشتبوو.

هاوین

کە هاوین داهاات و ولات گەرم بوو، ورده ورده پەزیش بۆنی تیگەرا و بەلەکە پەیدا بوو، کەژ و گیا وشک بوون و بوون بە پووش. گولووک و لاله سیس بوون بەسەرچوون، قاز و قولینگ تیپەرین و پووینان کردە کوستانان. پیرەمام گوتی ”بەخوا ئەمە نیشانه ی هاوینە، بەهار بەسەرچوو، ئەوسا کاتی و بەرهاتنی پەنج و تەقەلایه“.

به یانیان سهر له زوو ئه پۆشت بۆ ناو رەزی تا پاش بانگی شیوان نه ئه هاتهوه. زۆر له سه ره خو له ناو رەزی خو ئه خافلاند، ههر که موو کورتیه کی به چاو که وتایه ئه ی بری. گه لی جار ئه یووت ”ترئ ئه وا دئ خوش بئ، ئه نجا ده عبا ده ست به خواردنی ئه کا، له بهر ئه مه وا چاکه به په رژینه که ما بگه رپم، بزانه ههر کون و که لپنکی هه بی بیگرم چونکه ههر وه کو ئه لپن ”که ره به سه له خه م په سه!“ با له پيش تایه به رئ به خوم داده م!” ئه وسا هه لئه ستا ههر شو ئینکی بدۆزی باوه که بۆ هه بوو ده عبا ی پێدا برۆا ئه یگرت و زۆر تووند و قایمی ئه کرد.

ئیا وه یه کی پۆژ له زهردان بوو، به ناو رەزه که یا ئه سوو راپه وه هه ندئ ته ماشای ده ور و پشتی خو کرد گه لی دلی په ست بوو، پۆژ له سه ر که لی کیوه به رزه کانی پۆژ ئاواوه به ته مایی بزر بون بوو، تیشه که بپه یزه کانی له هه موو که لیکه وه زۆر به گرانی به سه ر شاخه به رزه هه زار به هه زاریه کانه وه ئه گه شایه وه، گژ و گیا و گوله کان به ناوی پووش خو یان له ده سرو که کی زه ردی زیڕین لوولدا بوو، به شیوه ی دلی پیره مام پیر بوو بون. قه ل و کۆتر و گاپه ل و هه موو جوړه بالداریک به سه ر لووتکه ی شاخه کانا باله فرکه یان ئه کرد و به ره و لانه ی خو یان، بۆ لای فره خه کانیان ئه گه رانه وه. له مبه ریش له نزیک مالن، میگه لی مه ر و بز بۆر بۆر و باعه باعیان دانا بۆوه. ده نگه ده نگی شوان و گاوان و وه په وه ری سه گ و یخه و ئۆحه ی کابان و مه پردۆشان بۆ تاقی ئاسمان ئه چوو، کاريله هه مووی له دایکیان ئه گه ران و ئه یان مژین. ههر مالا تیک به پۆله ی خو شاد ئه بوو.

پیره مام هه ناسه یه کی زۆر ساردی هه لکیشا و ئاخه ی گهرمی هه لئنا. له دلی خو ی وتی ”سه یره.. به هو ی بارانی زستان و پۆژی گهرمی به هار ئه م گیا و گۆله سه وزانه هه مووی شین بوون و گه شان وه، به لام ئه وا هاوین هات ئه بینم گشتی روو زه رد و مه لوول بونه، چه شنی من پیر و بیکه لک و لیکه وتونه.

ئاخ منیش کاتیک به شیوهی گیای به هار گهنج و دلتەر بووم، به لام ئیستا ههروهک ئهم پووشانه رهنگ زهره و بیهیز و سیس و وشک بوومه، که لکم نهماوه، هیژم براوه. له سه ره وه شه وه جهرگم برژاوه! بزانه چۆن ئهم به سته زمانانه هه ریه که به جهرگی خوێ ئه گاته وه.. ته نها منی قوور به سهر نه بی که له تاکه کوپه ی خوۆم بییه ش بوومه.. ئه وا چه ند سا له حکومه تی بی داد به شیوه ی دیل کردوو یه به سه رباز و له گه سته کردوو مه ته وه. ئو ف بو ئهم پوژهی کاکو ی پو له م ئه گرمه وه با وه ش و پری شی سپی به روو دانه هی نیم! ئو ف بو ئهم پوژهی که یه زدانم هه قم له زورداران ئه کاته وه و جه فا و زور داری له سه ر رووی زه مین ناهیلن؟

پیره مام، ئهم ئاواتانه ی خواست و فرمی سکی ساردی وه ک گه واله بارانی به هاری به سه ر رووی زهره و پری شی سپی داباری، دوایی ناوی خوا ی هی نا و چه ند دو عایه کی به سه ر کوپه که و په زه که یدا خویند و به ره و گوندی ورده ورده شو پووه خواری..

گه رما

پیره مام هیچ هه وش و هه یوانی نه بوو لی ی به وه ی، نه شی ئه توانی به سه ربان که وێ، له بهر ئه مه ناچار بوو که هه ر له ژووری کو ریه ته که ی بنوو ی! که نه ختی شه و زرنگا، پیره مام وازی له دیش له مه وه خوار دنه وه و قه نوونه مژین هی نا. خو ی لی والیکرد و پاکشا. تا درهنگ تامی خه وی نه چیش ت. چۆن خه وی لیکه وێ؟ له لایه که وه ها لاوی گه رمایی له خاک و دیواره کانی کو ریه ته که ی به چه شنی هه لمی دۆزه خ ئه هات و به سه ر له شی پیره مام ئه گه را. تک تک ئاره قه ی له به ده نی ئه تکایه وه و چه ند جل و به رگی پیره مام هه بوو هه مووی ئه خووسان ده وه له شی به خوولی ئه هی نا. چه ند جاری پیره مام به نینۆکه تیژه کانی خو ی ئه خولاند، له شی سوور هه لئه گه راو بن نینۆکه کانی به شیوه ی په ژوو په ش ئه بوون. له لایه کی تری شه وه پيشکه و مه گه ز و کێچ و ئه سپی له سه ر خوار دنی

پیره مام به شهر ئه هاتن و هه ره شه و گوره شه یان لیک نه کرد.

پیره مام نه یه زانی پاسی کامیان بکات، له بهر گیزه گیزی ته پۆ هه راسان بووبوو، که ئه وانی ده رته کرد له بنه وه کیچ و ئه سپی ئه یان قۆزته وه وقدیله یان نه کرده وه، به م چه شنه پیره مام خه وی لی هه پرما. له م کاته، مانگی چوارده ی شه وی هه لاتبوو، به ره به ره له مه یانی بۆشایی بهرز نه بۆوه، تا سهرده میک گه یشته راستی کۆریتی پیرمام، کوولانکه یه کی گه وره له بانی کۆریتی پیره مام هه بوو. که مانگه که گه شته سه ر کوولانکه که، باقه یه ک له شه وقی مانگه شه و به شیوه ی ئه ستونگه بۆ کۆریته که چووه خوارئ، پیره مام له ژیر کوولانکه که راکشابوو، له بهر ئه مه ده ست به جی چاوی به روو خشتی سپی و جوانی مانگ که وت. دلی گه شایه وه، گورج هه لسا قه نوونه یه کی بۆ پیکرد و که وته بیرکردنه وه. خۆشی و هیمنایی به دلا هاتوو به چاویکی پر سۆز ته ماشای هه یقه که ی کرد. له بهر خۆیه وه گوتی ”ئه ی یه زدانی پاک ئومیده وارم که له هه رگونا هه و خه تایه کی کردوومه بم به خشه، ههروه کو ئیستا کۆریتی تاریکت بۆ رووناک کردم، ئه وه اش گۆری ته نگ و قوول و په شم بۆ رۆناک که ی. هه ر به م جو ره ش هیچ له به یانی زووتر نییه که دلی ته نگم ئاوه دان که ی و به دیداری کاکۆی پارچه ی جه رگم شادکه ی“ له م گفتوگۆیه دابوو، پیره مام ههستی به بهختیاری کرد و به بی ئاره زوو له گۆمی خه ودا دهستی به مه له وانی کرد تا به یانی ئه گای له فپی دنیا نه ما. له خه و، چهنده خه ونیکی خۆش و دلگیری دی، وای زانی که واکاکۆی کوری گه راوه ته وه و به رامبه ری دانیشته وه، روخساری وه ک مانگی شه وی چوارده شه وق ئه دا. پیره مام خۆی پی نه گیرا هه لی کۆتایه سه ر و له باوشی خۆی گرت، دهستیکی به سه ر و کاکۆلی دا هینا و به فرمی سکی چاوانی پرووی کاکۆی پرشانده و زۆر به دلسۆزییه وه ماچی ئه کرد و پیی هه لئه نواری. پیره مام له م خه ونه خۆشه یا به ئاگاهات، زۆر سووپاسی یه زدانی کرد و هه لسا بۆ نوێژی به یانی ده رپه رییه ده ره وه.

كاكو

پیره‌مام پاش نوێژکردن گه‌راوه‌ ماله‌وه‌ بۆ نانخواردن. زۆر به‌دلى پۆنه‌وه‌ چای لێنا و به‌ر له‌هه‌موو پۆژیک ئەم به‌یانیه‌ به‌دلیا هات که‌بچى هه‌ندى ماست له‌ ديه‌که‌ى وه‌رگرى جا ده‌ستى دا کۆنه‌ کۆتکه‌که‌ى و به‌ره‌و خانووى يه‌کێک له‌ براده‌ره‌کانى پۆی، نه‌ختى ماستى باشى هینا و گه‌رايه‌وه‌ ماله‌وه‌. ته‌نها چه‌ندى ئەیکرد دلى نه‌ ئەهات ماسته‌که‌ بخوا و چایه‌که‌ ته‌واوکا، ئەتووت ئەوا چاوه‌نواړى میوانه‌کى به‌پرز ئەکات، چونکه‌ دلى په‌يامى دابوو، هه‌ر بیری له‌ کاکۆ ئەکرده‌وه‌ و باسى گه‌رانه‌وه‌ى له‌ده‌ما بوو.

پیره‌مام له‌گه‌ڵ دلیا له‌م کاره‌ساته‌ ئەدوا که‌ ته‌قه‌ له‌ ده‌رگه‌وه‌ هات و منالیکى بچکۆلانه‌ى ماندوو به‌ هه‌ناسه‌ بپکه‌ خۆى کووتایه‌ ژوره‌وه‌ و پووێ له‌ پیره‌مام کرد و گوتى “مزگینى بى‌ مامه‌.. کاکۆ... هاته‌وه‌”. مناله‌که‌ نه‌یه‌شت پیره‌مام له‌ پاچه‌نینى ناکاوى به‌هۆش بێته‌وه‌ به‌ چاکى له‌ په‌يامه‌که‌ى بگات، ده‌رپه‌رییه‌ ده‌ره‌وه‌ و بزر بوو.

پیره‌مام، تا ماوه‌یه‌ک زارى به‌ش بووه‌ و واقى وپما، له‌پاشان ورده‌ ورده‌ هاته‌وه‌ سه‌رخۆ و بۆ لای ده‌رگاچوو، له‌ ده‌ره‌وه‌ هه‌ستى به‌ ده‌نگه‌ ده‌نگ و قه‌له‌بالغى کرد، بۆ لای کۆمه‌له‌که‌ پۆیشت، له‌ دووره‌وه‌ و چاوى به‌ به‌ژنى کاکۆ که‌وت، دى ئەوا هه‌موو خه‌لکى گوندى لێى کۆبوینه‌وه‌ و ده‌ستى ئەگوشى و هه‌والى ئەپرسى. پیره‌مام هه‌یچ خۆى پێنه‌گیرا، به‌پاکردن به‌لایانه‌وه‌ چوو، هه‌ر له‌ دووره‌وه‌ هاوارى کرد و به‌ نووکه‌ نووکى گریانوه‌ گوتى:

“کاکۆ.. کاکۆ.. کاک..ۆ..!” پیره‌مام ئەمه‌نده‌ى ئاگا له‌خۆ مابوو که‌ کۆمه‌له‌که‌ بدپى و خۆى بگه‌یه‌نێته‌ کاکۆ. هه‌ردوو ده‌ستى له‌ مىلى کاکۆ کرد و بى‌ ئەمه‌ى که‌ هه‌یچ قسه‌ى له‌ زارى بێته‌ ده‌رى کاکۆى داگرت به‌ ماچکردن. له‌ پاشه‌وه‌ى که‌ گه‌لێکى ئەه‌لاو ئەملای کاکۆ هه‌لمژى و به‌ فرمێسكى چاوى پووێ ته‌پ کرده‌وه‌، به‌ چه‌شنى کۆلکه‌ دارى ره‌ق ته‌په‌ى هات و که‌وته‌ خوارى،

له خۆچوو. قیژه قیژ و گریه و زاری له کۆمه له که هه لسا مشه وه شی په یدا بوو. ئافره تیک زۆر به گورجی چوو هه ندی په رۆی شپ و وری هینا و ئاگریکی هه لکرد. خیرا خیرا بۆنسۆیه کی به به رلووتی پیره مام هه لدا.. پیره مام پشی و دوایه چاوه کانی لیک کردهوه. ته ماشایه کی دهو روپشتی خۆی کرد و چاوه کانی له کاکۆی کوپی قرمیساند ولای نه برد. ئه نجا به چوار دهسته کی پیره مامیان هه لگرت و بۆ ماله وه یان برده وه. له وێ له سه ر له ته لبا ده که یان دانا و کاکۆ له ته نیشه وه دانیشته. خه لکه که هه ر که سه بۆ مالی خویان په رتوبلا وه یان کرد. کاکۆ ئاوی دا باوکی و هه ندی سه روو ریشی ماچ کرد. پیره مام به خۆ هاته وه و قیت و قۆز هه لسا سه ر قوون دانیشته. ئه مه نده دلی ئه جۆشا که نه یئه توانی چاو له کاکۆی دا بپری. له پاش پیه له نۆرینیکی زۆر به گهرمی، پیره مام دهوی به ش بۆوه و ریشی سپی که و ته سه ما کردن. به گوو پ به کاکۆی وت:

”کوپم لیم مه گره، ناتوانم ئه مه ی له دلما یه به زوبان پیت بلیم، هه ر ئه مه نده ئه توانم بلیم که هیشتا وا ئه زانم ته مه نم تازه بۆته وه و له نوێ نوو سرا وه ته وه، دونیام له پیش چاوا رۆناک بۆوه، هه ر له خوای به زیاد بئ..“
دوای دوو فرمیسکی سپی به ردا وه و دهستی بۆ ئاسمان بلند کردو گوتی:
”یه زدانی پاک سوپاست ئه که م“.

کاکۆ لاویکی بیست سالی شوخ و شه نگ بوو، بالا به رز و چاو په ش، په نگ ئه سه مه ریکی گه می، زۆر شیرین و په وشته باش بوو. دلپاک و زۆر راستگو بوو، دوژمنی بابه کوشته ی درۆ بوو، داوین پاکیکی بئ تاوان بوو، به هوێ سه ربازییه وه که له شاره گه وه کانا گه رابۆوه هه ندی تیگه یشتنی په یدا کرد بوو خۆی پاک و خاوین پائه گرت و بیزی له پیسی و پاتاری ئه کرد. بیری په وشه ن بوو، هوێشی ئازادی و سه ربه ستی و ئاشتی په رستی و به ره ه لستی کردنی زۆرداری و شه ر و ده ره به گیته ی گرت بوو.

كاكو له گه‌ڵ باوكی به‌د‌شادی نانیان خوارد، هه‌ندێ دیاری بو‌ باوكی هینابوو بو‌ی هینایه‌ ده‌ره‌وه‌. چه‌ند رایه‌خ و نوینی ک‌ریوو خیرا رایخستن، نه‌ختی ما‌له‌که‌ی هه‌لب‌ژارد و وینه‌ی ک‌ورێته‌که‌ی گو‌ری و هه‌موو شتیکی پ‌یک وپ‌یک کرد. ئه‌نجا به‌رامبه‌ر باوكی پ‌الی داوه‌ و هه‌ردووکیان ده‌ستیان کرد به‌ چا‌خواردنه‌وه‌ و جگه‌ره‌ک‌یشان و گ‌فتوگو‌کردن.

خانزاد

پ‌وژێک کاکو بو‌ ناو په‌ز ئه‌چوو، پ‌یگه‌ی به‌سه‌ر کاریزی د‌یه‌که‌دا بو‌، له‌راستی کاریزی کاکو گو‌تی: با بچم نه‌ختی ئاوی سارد به‌ ده‌ست و چاوم داکه‌م و نه‌ختیک بخۆمه‌وه‌. که‌ گه‌یشه‌ ده‌ی دی ئه‌وا ئافره‌تیک دانیشتوو ه‌ کوونده‌ی پ‌ر ئه‌کا، نه‌ بکه‌ی و نه‌ بخۆی ته‌ماشای گه‌رده‌ن و پ‌رووی بکه‌ی. ک‌یژیکه‌ له‌ته‌مه‌نی پ‌انزه‌ س‌الیدایه‌ شو‌خ و شه‌نگ و قه‌د باریک، سو‌ر ئه‌سمه‌ریکی ق‌زخورماوی چاوک‌ال، خو‌ین شیرین، نازک و نازدار، جوانیه‌کی سه‌رکو‌لمه‌ ئال، چه‌ند زو‌لیکی به‌سه‌ر ناوچه‌وانی داها‌تبوونه‌ خوارێ به‌شیوه‌ی مار ل‌وولیان خواردبوو، له‌گه‌ڵ ئه‌برۆ و برژانگی که‌ له‌ تیرو که‌وان ئه‌چوو شه‌ریان ئه‌کرد، به‌پ‌راستی ئه‌توت پ‌ه‌ری ئاسمانانه‌ ها‌تۆته‌ خوارێ، له‌سه‌ر ئاوه‌که‌ هه‌ل‌نیشتبوو.

کاکو چاوی به‌ پ‌وخساری خانزاد که‌وت د‌لی به‌ چه‌شنی سه‌عات ها‌ته‌ ل‌یدان، پ‌رووی سو‌ور هه‌لگه‌را و ه‌یچ وشه‌ی بو‌ نه‌ها‌ت. به‌ دووچاوی پ‌ر وا‌تاه‌ ته‌ماشای چاوه‌ پ‌ی‌اله‌یه‌کانی خانزادی کرد، گ‌له‌ی چاوی خانزاد به‌شیوه‌ی ئاگری د‌وزه‌خ جه‌رگی کاکو برژاند، ب‌ل‌یسه‌ی پ‌رووی به‌شیوه‌ی ت‌یر جگه‌ری کوون کوون کرد. هه‌ر ئه‌وساته‌ کاکو که‌وته‌ داوی خو‌شه‌ویستی. خو‌ خانزادیش چه‌شنی کاکو په‌شو‌کا، ئه‌م چا‌وانه‌ی هه‌لی ب‌ری و له‌کاکو کردن، نه‌یگواستنه‌وه‌، ئه‌میش ه‌یچ وشه‌ی بو‌ نه‌ها‌تو د‌لی ده‌ستی کرد به‌ کووته‌ کووت. په‌نگی گو‌را، کو‌لمه‌کانی سو‌ور و ئال هه‌لگه‌راو له‌گه‌ڵ پ‌رووی

به چه شنی خوین و به فر تیکه ل بوون. به مجوره تا ماوه یه ک هه ردووکیان راوه ستان و چاویان له چاوی یه ک بری. دواپی خانزاد زووتر هاته وه سه ره خو و جامیکی ئاوی سارد پر کرد و بی قسه کردن دهستی بو کاکو دریز کرد. کاکو دهستیکی له رزای بو برد و ئاوه که ی وه رگرت. تۆزیک به په له په له خوارد هوه و ئه وی تری داوه خانزاد. خانزاد به چاویکی پر ماناوه ته ماشایه کی کاکوکی کرد و به رماوه که ی خوارد هوه.

کاکه له خوشیانا خو پی نه گیرا و پشتی له خانزاد کرد و به نه رمه به زین بو لای په زه که یان به چیا هه لگه را.

به راستی له م کاته دا کاکو زور به ختیار بوو، ژینی له چاوا شیرین بوو، وای ئه زانی که له وه تی له دایک بووه کاتی ئه وه ها خویشی نه دیوه. زور به شه وق و هه وه س چوو بو لای باوکی، به چستی دهستی کرد به ئیش و به به دل گۆرانی ئه وت. ته نها هه ر له شی له ناو په زی بوو، چونکه هه موو هوش و بیرومیشکی له سه ر کار په که بوو. به رامبه ر خانزاد وه ستابوو، ته ماشای ئه کرد و به ده میا پی نه که نی.

پیره مام زور گوشاد بوو که کاکو کوپی به م چه شنه به به ختیار دی، به لام چه ندی ئه یکرد نه یه زانی که ئه م گۆرانه ی به سه ر کاکو دا هاتوو له به رچییه، یانه له به رچی ناوه ناوه کاکو بیابان ئه بی و بی هه ست ئه وه ستی و هوشی ئه روا؟ هه ر له خه وتوو ئه کا! پیره مام تۆزی بیر چوو که ئه گونجی کاکو گرفتاری داوی دل داری بوو بی، به لام نه یه درکاند و له کاکوشی نه ئه پرسى!

ئو شه وه دونیا بو کاکو زور گه رم بوو، هه موو له شی خو ی لی پروت کرده وه، نوینه کانی به ولابه ملادا، چه ندی ئه و دیو ئه مدیوی ئه کرد هیچ خه وی لی نه ئه که وت. چاوه کانی ئه چوو قاند به لام سوودی نه بوو، چونکه ئه نجا چاکتر شیوه ی خانزادی ئه دی و راوه ستانه که ی سه ر کار پی ئی ته هاته وه

به‌رچاو. تهنه‌ها ئه‌مجاره كاكۆ ئازاتر بوو. له‌خانزاد چووه پێش و گفتوگۆی له‌گه‌ڵ كرد، ده‌ستی له‌مل كرد و دوو ماچی به‌سۆزبان لێكدی كرد. لای دانیشتی و داوای می‌رد پێكردنی لێكرد. خانزاد چی له‌دڵا بوو بۆی هه‌لپشت. كووره‌ی دلی ئه‌و له‌ هی ئه‌م گهرمتر و پرت‌تر له‌جۆش بوو. دووباره‌ ده‌ستیان له‌ ملی یه‌ك كرده‌وه و یه‌كتریان ماچ كرد. ئه‌مانه‌ هه‌مووی زینده‌ خه‌و بوون. كاكۆ به‌شی زۆری شه‌وه‌ی به‌و چه‌شنه‌ به‌سه‌ر برد، تاسه‌رده‌مێك هێزی له‌به‌رپراو خه‌وی به‌پراستی لێكه‌وت. تهنه‌ها تا به‌یانی هه‌ر خه‌ونی به‌خانزاده‌وه‌ دی، هه‌موو خه‌ونه‌كانیشی وه‌كو زینده‌ خه‌وه‌كانی بوون.

پاشی ئه‌م رووداوه‌ كاكۆ گه‌لی گۆرا. زۆر كه‌می خواردن ئه‌خوارد، به‌ره به‌ره كه‌می ئه‌كرد و سیس ئه‌بوو، قسه‌و گفتوگۆ كردنی كه‌م بوو، خه‌وی نه‌ما. گه‌لی جار هیه‌چ ئاگای له‌ خۆی نه‌ ئه‌ما، چه‌ندی باوكی ئه‌یدواند و ئه‌یناخافت كاكۆ هه‌ر ئه‌تگوت له‌ ولاتیکێ تره‌ و هه‌ر له‌گه‌ڵ ئه‌ویشته‌ نییه‌. پیره‌مام گه‌لی تێكچوو، چه‌ندی له‌كاكۆی ئه‌پرسی كاكۆ ده‌نگی نه‌ئه‌كرد و ئه‌یووت ”هیه‌چم نییه‌!“ كه‌ به‌شه‌و پیره‌مام ئه‌یدی كاك هه‌ر ئه‌و دیو ئه‌مدیو ئه‌كا و ناخه‌وئ. به‌لایه‌وه‌ ئه‌چوو ئه‌یگوت:

”كوپم، ئه‌وا هه‌ر نه‌نووستووی؟“ به‌ كورتی كاكۆ ئه‌یووت ”نه‌“ ئه‌نجا پیره‌مام ئه‌یووت ”ده‌بنوو، كوپم، به‌رخم، جه‌رگم، بنوو. وه‌سوه‌سه‌ له‌ دلت مه‌هیله‌. بیرمه‌كه‌ره‌وه‌.. به‌سه‌“. جا تا كاكۆ كپ و بێده‌نگ نه‌بووبا و خه‌وی لێنه‌كه‌وتبا، پیره‌مام دلی هێور نه‌ئه‌بوو نه‌ ئه‌نووست!

له‌ مازووان

رۆژێك دانی پاش نیوه‌رۆ، كاكۆ بۆ مازووان به‌گه‌ڵ گه‌لی كێژو كارو لاوانی دی كه‌وت. هه‌موو پێكه‌وه‌ تێكرا كه‌وتنه‌ پتی، كاكۆ به‌ گورجی چاویكی به‌ مازووكه‌رانا گێرا و به‌ قلینچه‌کی چاوی خانزادی دی. كاكۆ په‌نگیکێ سووری به‌روودا هات و دلی هاته‌ كووتانی. گپی خۆشی پیا هات و گه‌شایه‌وه‌. له‌

خۇشيانا پىيى بە عەردى نەدەكەوت.

گەلى مازووكەران كەوتە پال چىكە و ھەر يەكە بەلايەك و بۇ ژىر دارىك بلاءەيان كىرد. كاكۆ شوئىنى خانزادى ھەلگىرت و نىك و دوور دوا بەدوواي چوو. كە خانزاد لەدارىك دە ئالا كاكۆ لە ژىر درەختىكەو ھە خۆى ئەخلافلاند و چاوەنواپرى خانزادى ئەكرد كە لە دارەكە يىتەو و دوورتر بچى! بەم جوړە كاكۆ خانزادى ون نەكرد، لەلايەكى تىشەو ھە خۆى بۇ ئاشكرا نە ئەكرد تا خانزاد شوپ بۆو ناو دۆلى. دۆل ئەمەندە بە لىرەوار و دارستانا پۆشربوو كە خۆى بە تەنیا سووكە جەنگەلى بوو. خورشىدى گەش كۆچى لەگەلى كىردبوو، نزارىكى ساردى پىر سام قۇناخى لى يەخستبوو، ژىر درەختەكان ھەمووى كوونە شاخ و ئەشكەوتى ھەزارى بە ھەزارى بوون. ئەمەندە چۆل و بى ھەست بوو كە مەردوومىكى زۆر بەجەرگ و ئازا نەبوايە زاتى نە ئەكرد بەم دەرنىگ وەختىيە بچى مازووى لى بكا. ئەم گەلىيە سامدارە لانەى گورگ و چەقەل و درندە و زىندەوەرە بوو. كوپرە لە سەر لق و پۆپى درختەكانا بازدان و يارىان ئەكرد، قرچە قرچ و سپرە سپرە ئاشكرا و سامناك بوو. تەير و توار ھەريەك بە ئاوازى ئەيخوئىند و لەگەل شەنى شەمال كە لق و پۆپى درەختەكانى بەرز ونزم ئەكرد و ھەندىك لە گەلا سىسەكانى بەر ئەدا خوارو ھە، تىكرا تىپىكى مۆزىقەى سووكى خۆرسكى پىك ھىتابوو. خانزاد زۆر سامى لى نىشتبوو دلى دەستى كىرد بە لىدان، بەلام ھەر نەگەرايەو ھە خۆى لى گورج كىرد و ناوى يەزدانى ھىنا و لە بن تارىكى درەختانا گووم بوو. كاكۆ بەدوايا چوو.

خانزاد تووشى دار مازوويەكى بوو سەروپى لى بەر مازو زۆرى داھاتبوو. تەنھا زۆر بەرز و گەورە بوو. ئەمەى لە خوارو ھە بۆى كرا بەقەلانگ خانزاد كىردى، لەپاشان كەوشى فرىدا گۆرپى و چاپووك بەسەر نەپە دارەكەوت. ھەندى مازووى كىرد دوايى خشپەيەك ھات، بە ترسەو ھەرى ھەلپرى و

هه ناسه ی له خۆی بری، چاوی گیرا به لام چی بدینی؟ دی ئەوا سمۆره یه کی جوانکیله خۆی به لقه داریکه وه مات و بیده نگ کردوه، جانه وه ریکی په شی بریقه داری بئی په زاش زاری داپچریوه و هه پی ئەکا، پئی ناگا، چونکه نه ی ئەتوانی بۆ سه ر لقه باریکه که به چن! خانزاد و اقی و پ و سه رسام بوو، له ترسانا وه ختابوو گه شکه دار بئی، هه ر هه نده ی توانی چریکه ی لیداو به په نگیکی به فرین له سه رداره که وه خۆی فریدا خواره وه. ئەژدیهای په ش له زیره ی خانزاد راچه نی و له دهستی کرده خشیه، ویستی له داره که بیتته خواره وه، خانزاد ئەمه ی دی، وایزانی که ماره که به شوین ئەما دیتته خواره وه، له ترسانا پاشه لی شکا و نه یویرا راکا. دهستی گه یانده قه لانگ و مه ردانه له گه ل ماره که که وته شه را. ئەنجا پیره په شه مار به جاری که وته شه ر و هار بوو. کلکی له لقیک ئالاند و چهند جاری هالای بۆ لای خانزاد ئەبرد، خانزاد پاشه و پاش ئەکه وت و قه لانگیکی بۆ را ئەوه شانده. ماره په ش تا ئەهات تیژ و هارتر ئەبوو. خانزاد ترسی زیاتر و خۆی ماندوو تر ئەبوو. تا به راده یه ک گه یی خانزاد وای لیتهات دهست بدا و له خۆی به چن، مار پیوه دان ژه هراوی بوون و مردن له هه موو شتی نزیکتر بوون له م کاته ناسکه، له م ته نگوچه له مه یه له م ده مه به نه رخه که خانزاد چاوی زهقی ترساوی به یه ک دادا، کاکۆ بوو به فریشته ی ئاشتی و پرگاری بوون، له چه شنی بروسکه به پال خانزاد گه یی و زانی خانزاد زۆر شر و شه پرزه یه، جا چاپووک بازیدا لای خانزاد و به زه رده خه نه یه کی دل پۆنکه ره وانه وتی ”مه ترسه کوتره کم“.. خانزاد چاوی به کاکۆ که وت و و اقی و پما. کاکۆ هیچ سی و دووی نه کرد چهند گاشه یه کی به تینی راوه شانده و لاشه ی مار شلپه ی هات له سه ردار که وته خواره وه. جا به قه لانگ تیی به ربوو تا له جوولای خست و گیانی پیسی ده رخست، ئەوسا گه رایه وه لای خانزاد، دی که وا به هه ر دوو دهسته نه رمۆله به فرینه کانی چاوه گه شه گه لاویژه کانی گرتووه و دوو دهنکه فرمیسکی گه رمی

گەشی لەسەر کۆلمە سوور هەلگەراوەکانا وەستاوه. بەراستی وێنەیهکی جوان و نایاب و دلگیر بوو، خانزاد بە خۆی چەند شیرین بوو، خۆ که بە شەرما ئەکەوت یا که ئەگریا سوور ئەبوو ئەوا هەزار هەندە دلگەر و بەرپزتر ئەبوو. کاکۆ خۆیی پێ نەگیرا، چوو بەلایهوه دەستەکانی خستە گەردنی گەرم و گەرم یەکتریان مژی. بەلام لە خۆشیان و لە شەرمانا هەردوو زوبانیان بەستراو کەسیان نووقەیی لێوه نەهات. بەم چەشنە سەردەمیەک مانەوه تا هەردوو هاتنەوه سەرخۆ، ئەوسا دەستیان کرد بە گفتوگۆ. کاکۆ وتی: خانزاد بپروا ئەکەیی گەر بایم تۆم لە هەموو شتێ خۆشەویست تر و شیرینتر و بە نەرختری؟ ئەزانی تۆ چاوی منی، ئایینی منی، گیانی منی، ژینی منی، دونیای منی و بەهەشتی منی! هیچ بەدلتایەت کە تۆی تیا بەستە نەبی من ناژیم و ژینم ناوی؟ ئەزانی سەرم، مالم، دلم، گیانم، هیژم، ئیمانم، هەموو شتیکم ئی تۆیە و بێ تۆ هیچم ناوی؟ ئەم وشە گەرمانەیی کاکۆ بە وێنەیی تۆپ دەرپەراند و لەبەر دڵکووتە هەناسەپرکێ چی تری بۆ نەهات. ئەنجا خانزادی ترساوی هیمن کراوه پرووی تیکرد، هەناسەیهکی گەرمی دوور و درێژی هەلکیشاو بە گوڕ گوتی: مەکوڵینەوه، ئا مەکوڵینەوه توخوا برینم.. من قسەم بۆ نایە، تەنیا ئەمەندە ئەلیم کە بێ تۆ دونیای لەمنی قوڕ بەسەری زامدار وێران و تاریکە. لە دووریت ناژیم پاش تۆ ژین و شووکردن لەمن وەک گوشتی سەگ حەرەمە..” بەمجۆرە سویند بۆیەک خورا و پەیمان لەبەینی دوو دلا بەسترا، خۆ وشەیی چاو هەزاران جار لە وشەیی زار بەسوود و راسترە. تیری چاوی لە هەموو گوتە و پارانەوه و نالاندن بەکارترە، ئەمەیی چاو بە راستی بریاری لەسەر ئەدا دڵ بە خۆین لە چاپی ئەدا و هەموو هیژی گەردوون بۆی ناسپێتەوه..”

ئەوها سویندیان خوارد و دیسانەوه یەکتریان مژی. خانزاد وتی ”هەلەسه درەنگە، با بە کوپراییی دوو زوبان و قسەگۆیان نەختی مازوو بکەین تا زاری

بۆگه‌نی پر له بوختان و درۆ و ده‌له‌سه و فیتنه‌بازی ناپاکیان کووت که‌ین و پێگه‌ی رابواردن و پێکه‌نینیان به‌ ئه‌نجامی کوشتنی دلی د‌لدار و پیسکردنی ناوی خه‌لکا بگرین. با هه‌ل‌سین کاتی گه‌رانه‌وه‌یه، ئه‌نجا زۆر به‌چالاکی هه‌ردوو چوونه‌ سه‌ر دار و مازویه‌کی زۆر پوختیان کرد و کاکۆ ئه‌وه‌ی خۆشی کردبووی له‌پاشۆلی خانزادی کوتی: ئه‌وسا ده‌سیان کرد به‌ گه‌رانه‌وه، خانزاد له‌ پێشه‌وه تا له‌گه‌ڵیه‌ پرسامه‌ یادی شین بوون و روانی دره‌ختی د‌ل‌داری، جیگه‌ی درنده و ده‌عبا و به‌ یاری تیاچاندنی نه‌مامی خۆشه‌ویستی و ه‌و‌ی وه‌به‌رهاتنی، له‌م گه‌ڵیه‌ به‌ترسه‌ هاتنه‌ ده‌ره‌وه. خانزاد به‌ ته‌رزی ئاسکۆله‌ی کۆسار که‌وته‌ په‌وت و به‌زین تا خ‌و‌ی گه‌یاند‌وه‌وه گه‌ل مازووکه‌ران که‌ تازه ئه‌وانیش ئه‌گه‌رانه‌وه، کاکۆی د‌ل پر له کامه‌رانی، که‌وای ئه‌زانی له‌م ژینه که‌سی به‌ختیار نییه‌ خ‌و‌ی نه‌بی، به‌لایه‌کی ترا خ‌شی و له‌ پێش کاروانی مازووکه‌ران خ‌و‌ی گه‌یاند‌وه‌وه ماله‌وه..

خ‌وازی‌ینی

ئه‌م شه‌و کاکۆ زۆر د‌ل‌خ‌و‌ش و به‌ختیار بوو، له‌گه‌ل باوکی به‌ هه‌وه‌س گفتوگ‌و‌ی ئه‌کرد، به‌شیوه‌ی گ‌و‌لی به‌هاری گه‌ش و پ‌و‌ن بوو، چه‌ند جاری کاره‌ساته‌که‌ی مازووانی به‌ یادا ئه‌هات له‌خ‌و‌یه‌وه ئه‌گرژییه‌وه و په‌نگی گه‌ش ئه‌بوو. گه‌ل‌ی جار ئه‌یویست ب‌و‌باوکی بگ‌پ‌ر‌پ‌ته‌وه و گ‌ل‌په‌ی د‌لی گه‌رمی ساردکاته‌وه، ته‌نها له‌ شه‌رمانا به‌سه‌ر زوبانیا نه‌ ئه‌هات و له‌خ‌و‌ی رانه‌ ئه‌دی! پاش وردبوونه‌وه و ب‌ی‌ر به‌کاره‌ینان پ‌ی‌لان‌ت‌کی خ‌سته‌ به‌ره‌م، ویستی دوو نیشانه به‌ ت‌ی‌ر‌یک بشک‌ی‌تی، زوو پ‌ی‌لان‌ی به‌دی ه‌ینا. پرووی کرده‌ باوکی و هاته‌ گو‌فتار..

باوکه‌ گیان ئیمه‌ ب‌ن ئافه‌رت له‌ماله‌وه ئیشمان زۆر ش‌پ‌ه‌، جا ب‌و‌یه‌ وا باش ئه‌بینم که‌ پ‌یت ب‌ل‌یم، نازانم چ‌و‌ن.. ته‌نها .. ئا ئا.. باوه‌ ژنم ئه‌و‌ی.. ئه‌م وشه‌ وه‌ک گ‌ول‌له‌ ده‌رپه‌ری، کاکۆ سوور هه‌ل‌گه‌راو له‌ شه‌رما سه‌ری له‌به‌رخ‌و‌ی

نا. پیره مام له سه ره خو پیکه نی و وتی: جهرگی خو شه ویستم زور له میژه من خوم چاوه نواری ئەم وشه له تو ئەکەم. ئیستەش زور دلشادم که تو داوای ژن هیئان ئەکە. سا زووکە، پیم بلێ کیت ئەوێ تا بچم داخوایت بو بکەم. کاکو سه ری هه لپری، به لام چەندی ئەیکرد دلی نه ئەهات ناوی خانزاد با، داوایی باوکی پرسیاره کهی دووباره کردهوه، ئەنجا کاکو پر به زاری گوتی: باوکه گیان.. من.. خا.. خانزاد ئەوێ و بهس. پیره مام توژی له ژیر سميلان گرژییەوه و دەستیکی له پری ده مالوویی به پيشی چه رموک داهینا و گوتی: وهی به سه ر گلینهی چاوم، به رخی گه وره م.

به یانی پیره مام چەند پیاوه ماقوولانی کو کردهوهو چوونه مالی باوکی خانزاد بو داخوای، ئیشه کهیان به سانایی پریهوه. بهس ماوه مه لا و ماره کردن، ئاغا و دهو کو تکردنی.. جا چون ئاگیان تیگه یاند، ئاغا داوای ته نها پانزده دیناری کرد! تا به هه زار تکا کردن به ده دینار پیک کهوت و زار به ست بوو. پاشان مه لایان هیئا، مه لا به خو و سه رو میزه ری سپی و کهواو سه لتهی ئەتووت مه لای مه شووره، دهستی کرد به دوعا خویندن و ئاموژگاری کردن، ئەوسا چەند په نجه یه کی به پيشی پانی داهینا و پاش ئەمه ی که خه لاتی خوێ وه رگرت خانزادی له کاکو ماره کرد. دهستیکی به سه ری کاکو هیئا و گوتی: له خوا ئەخوام که به خوشی بژین، ته مه نتان درێژ بێ، هاتنی بووکت سه ره و خیر بێ و به باوک و دایکی چەند مندالیکی په سند بن. برۆن، لیک پیرۆز بن..” مه لا ئەم داخوایانهی بو بووک و زاوا کرد و قیت و قوژ هه لسا سه ری، چه شنی کهو له نجه ی کرد و بو مزگه وت گه راوه. داخوایکه رانیتر هه ر یه که پیرۆزبایی له کاکو و پیره مام کرد و بلاو بوونهوه.. پیره مام و کاکو به خوشی بو مال هوه خشین. بیگومان کاکو زور دلخوش بوو، نه یئه زانی له خوشیانا چی بلێ و چی بکا، گوايه چون گووشاد نه بێ؟ ئەه ی خانزاد هه موو مایه ی ژینی نه بوو، ئەه ی چەند له میژ بوو، هه ره وک له سه ر

ئاگر بـ، چاوه‌نواری ئەم پۆژه‌ی مرادانی نە ئەکرد؟ ئە‌ی هه‌موو ئاواتی له‌ پۆژگار ئە‌مه‌ نە‌بوو که‌ به‌ خانزاد خاتوونا شاد بـ؟ کاکۆ وای ئە‌زانی که‌ تازه‌ هاتوو‌ه‌ته‌ دنیا له‌ زه‌مینا که‌س نییه‌ ئە‌و نە‌بـ، که‌س غه‌مگین و دڵته‌نگ نییه‌ هه‌رکه‌س له‌ جه‌ژنه‌ و پۆژی شادی و ئاهه‌نگه‌. له‌ رێگه‌ی ماله‌وه‌ سه‌یری به‌رد و داری ئە‌کرد وایته‌زانی بۆی پـ ئه‌که‌نن. چاوی به‌ مه‌رومالات ئە‌که‌وت پـ به‌ چاو ته‌ماشای ئە‌کردن و نه‌یته‌زانی چۆن چاکه‌یان داته‌وه‌ چونکه‌ له‌ دلیا وایته‌گه‌یی که‌ هه‌موو پیرۆزبایی لـ ئه‌که‌ن و به‌ شادی دلی ئە‌و شادن، که‌ژوکیو له‌ به‌رچاویا به‌سه‌ما که‌وتبوو. ته‌نانه‌ت میروستانیش له‌خۆشی ئە‌وا له‌شانه‌ ده‌رهاتبوو.

مام بايز

مام بايز پیاویکی پیری پشت کوو‌ری ئیسک گران بوو، سه‌ر و پيش بۆزی مل ئە‌ستووری بـ فه‌ر بوو. به‌رخه‌بابه‌ی ژێرچه‌نه‌ی له‌ پۆپته‌ی که‌له‌شی‌ری ئە‌کرد. مام بايز له‌ گه‌نجی تا پاییزی ته‌مه‌نی له‌خراپه‌ کردن به‌ولاوه‌ هیچی تری نه‌بوو، هه‌ر له‌ خواردن و داگیرکردنی مالی خه‌لکدا خیرابوو. له‌ دزی و رێگری و پیاوکوشتن و خه‌رمان سووتان چه‌وسابۆوه‌، به‌ زۆرداری و ده‌ست درێژی پاره‌و سامانیکی زۆری له‌ زه‌وی و زاری و په‌ز و به‌راو و ورست کۆکردبۆوه‌، یه‌که‌ زه‌نگینی ده‌ست برۆی دیکه‌ بوو.

مام بايز ده‌می ئاغای چه‌ور کردبوو، گه‌لێکی ده‌رخوارد ئە‌دا، بێگومان له‌ هه‌موو دزی و رێگری پووت کردن و خراپه‌کا له‌گه‌لیا به‌شداربوو، به‌شیکی باشی وه‌رته‌گرت، مام بايز سه‌رچاوه‌یه‌ک بوو ئاغا ئاوی ژینی لـ ئە‌خواردوه‌وه‌، له‌ باره‌ی چه‌وسانه‌وه‌ و خوین مژینی خه‌لکا، ئاغا پشتی بایزی زۆر باش گرتبوو، بگه‌ر هه‌رده‌م هانیشی ئە‌دا و پێشوینی بۆ دانه‌نا.

مام بايز، چه‌ند پۆژیک له‌ پيش ماره‌برینی خانزاد واکۆ له‌ رێگا چاوی به‌ خانزاد که‌وتبوو، زۆری به‌دلا هاتبوو، دانی خۆی بۆ تیژ کردبوو، جا ئە‌م

رۆژهی بیستی خانزاد له کاکۆ ماره کراو و براههوه، بایز زۆر پیی تیکچوو، هه موو مووی لهشی لئ بوون به درک و نهشتهر و چاوی سوور بوو! زوو به زوو خۆی گه یانده پال ئاغای پال پشتی و دهستی کرد به نه په نه، ئاغا لای خۆی دانا و تۆزی هیوری کردهوه، لئی پرسى که بوچ وا په شیوه؟ بو و له بهرچی وای ئه کرد؟ بایز چه شنى پیره چه کهر هاته پرمه پرمو گوتی: ”چۆن؟ ئه گهر تۆ پښگا نه دهی کاکۆ ئه م ته رزه کاره ساته ناکات..“ کاکۆ جارئ ئه مه نه دهی نه خواردوو، که قهره ی له قهره ی بایزدا هه نه دهی له بالاندا نییه که ئه م جوړه ناماقوولییانه بکا..“ ئاغا واقی وپما، گوتی: ”تۆ ئه لپی چی و باسی چی ئه که ی؟“ کاکۆ چی و ناماقوولئى کردنى چی و په نجه له په نجه دانى چی؟ کاکۆ چی کردوو؟ من تینا گه م.. وا سه رم له تۆ سوورماوه.“

بایز وتی ”حم.. ئحم، ئه زانم تۆ تینا گه ی.. ئه زانم. چاک ئه زانم، چۆن گوايه ئه مه ی کاکۆ کرد و به هیشتاش پیی ئه وئ“. ئاغا ههر له گیزی و وریا مایه وه، بۆیه وتی ”کاکۆ جوینی پیدای، ته شقه له ی پیکردووی یا هه ره شه و گوهره شه ی لیکردوو؟ پښگه ی پښگرتووی یا دزی لیکردووی؟ بایز وتی“ به لئ ئه مانه هه مووی لئ کردوو مه و ئه ولاتریش.. ئه ی له مه زیاتر.. وه ره توخوا له مه ش تۆبه! هه لسا خانزادی له خو ماره کردوو، مام بایز ئه م قسه ی ده ره په راند و کړ بوو، به ئاغای هه لنواری و چاوه پړی وه لام بوو، پښی پانی چه شنى باوه شین له سه ر سینه یا ئه له زرییه وه. دلۆپی ئاره قه ی تک تک لئ ئه چۆرايه وه و له رق و مه راق کردنا ده سته سیسته کانی ئه له رزین، ههر زوو زووش به نینۆکه قریژاوییه کانیا ریشه بۆزه که ی دا ئه هیئا.

ئاغا ههر تۆپه کی له خو زانی و به مام بایزی وت ”بوچ ئه مه چی بۆتۆیه؟ کاکۆ خانزادی ماره کردوو، چی زیانکی به تۆ ئه به خشی؟ کاکۆ هیچ تاوانی نییه، ئای مردۆت مری، هه ی، داخوا گوتم چ خه تاپه کی زلی کردوو، دلّت

پاچه ناندەم پیرە خەلفاوە؟ بایز قەپۆزی شۆر بوو گوتی “ناخر ئەزانم ئەمە هەمووی فیتی تۆیە و تۆ ئاگری ژێرکای، ئەگینا چۆن کاکۆ ئەمە ئەکا! تۆ نەبی ئەم هەتیووە هەدی هەیه پەنجەم لە پەنجەیدا؟”

ئاغای چەندی سەری هیناو برد نەیتوانی لە مەرامی مام بایز بگات، سا بە پرووگرژی گوتی: “خۆ من شەقم برد مام بایز.. ئیستە ئەم پیاووەتیەم لەگەڵ ناکە بە چاکێ تێم بگەیهنی، بزانی تۆ چیت ئەوی؟” بایز بە دووچاوی زەقی حەرامزادانە لە ئاغا پامای گوتی: “ئاغام سەلامەت.. نازانی خۆم خانزادەم پێویستە و نابێ بدرێ بەکەسی تر..!” دەمی ئاغا دامای ئەنجا وتی “ناخر خوا چەنت ئەگرێ، خانزادەمە لە کاکۆی ماره کرد و پراووەتەو، چۆن ئەمە ئەبێ! ئەیکە تۆ تەمای خانزادەت هەبوو بۆچ زووتر دەنگت نە ئەکرد تا بۆتی بخوایم؟ ئیستە پاش باران کە پەنەک بۆچییه! بایز هیچ سێ و دووی نەکرد و شلپەیی لە سینەی ئاغا هینا، پرسیکەکی پێدادا، چلپەیی هات، ئاغا گەلی سەری لەم کارە سوورما و تا ماوێهەکی کەم لە توپەیی و رق و کینا خۆشی نەیزانی چی قەوما و بۆچ وا دونیای پۆنی لێ تاریک هەلگەرا، زوو دەستی گەیانده پرسیکە کە هەموو شتی بۆ ئاشکرا بوو. کلیلی ئەم تەگەرە ئالۆزەیی دۆزییه و لە خۆشیانا چەشنی شیت کەوتە قاقای پێکەنین. بە گورجی پرسیکە کە ترازاند و پەنگی سووری پێنج دە دیناری خنجیلانەیی دی، زوو بە زوو پرسیکە پێچاوه و پروی کردە بایز وتی “ئەی مەلا چۆن؟” بایز هەروەک بە رازی خەزریو لووتی بەرزکرد و پێکەنی، لە پێکەنیا دەوی کەلۆسی چەشنی ئەشکەوتی گەلی فرە داچەری و دوو کەلبی درێژی زەردی لە وێنەی شەفرەیی یەکانە دەرکەوتن، لە ئاغا چوو پێش، دەستی خستە سەر شانی و گوتی “گەر لەتۆم وێبێ، مەلا زۆر سانایە..” ئاغا نەختی بیری کرد و گوتی “باشە.. تەنھا یە کدوو پۆژی تر پراووەستە، چونکە خانزادە هەر ئیمپرو ماره بپراوه، ناکرێ هەر ئیمپرووش هەلی وەشێننەو، بە خەلک دڵمان

لئ پيس نه کهن. به لکه مه لاش شتیک ئه دۆزیته وه بۆ ئه مه بیگریته ده ست
خۆی که ئه مه ته گهره قورسه مان بۆ جیه جی بکات.

بایز وتی "باشه! ئیسته له شوین مه لا بنیره بابی، تا له گه لی ریک
کهوین، جا که ی گرفتیک گرته ده ست ئه وسا که ئیشه که ئاشکرا ئه کهین." ئاغا
ئهم ته گیره ی په سهند کرد و ههر ئهم ده مه نوکه ریک به دوای مه لا نارد.
ههنده ی پینه چوو، سه ر و میزه ریک سی ده رکه وتوو مه لا هاته دیوه خانه وه.
ئاغا و بایز له به ری هه لسان و له ژووری خۆپانه وه دانا. به خیره اتیان کردوو و
بایز سه ر و جگه ره یه کی پیش که ش کردن. مه لا چهند جار جگه ره ی هه لمژی،
ئهنجا وتی: "خوا لیم هه لئاگری، ئه مه تووتنه کی زۆر خۆش و په سنده، بۆنداره،
بئ شه مایه، ده رمانی کوخه و پیری و سه رمایه." بایز ئهم هه له ی له ده ست
خۆی نه دا و خیرا وتی "مامۆستا وا تینه گه ی تۆم له بیر کردبئ، له م تووتنه
به شی تۆم دیاری کردوو و ههر ئیسته که چوومه وه بۆت ئه نیرمه ماله وه.."
مه لا وتی "بابه به زیاد بئ، له تۆ و له ئاغای خۆمان دوو هه زار ههنده،
به لام پئی ناوی جانم. ئهم بارگرانییه به خمه سه رشانی خۆت". بایز وتی:
ئای. ئای. ئای، مامۆستا نه که ی نه که ی تکات لئ ئه که م شه رمه زارم نه که ی،
ئهم توانجه شت هاویشت، جا گهر شتیک و بۆ ئیوه نه بئ، ئه ی گۆیا بۆ
کوئ بیت؟ دوايه نه به یشت مه لا تووتن و ئهم هه لدانه ی له یاد بچئ بایز
خیرا وتی "مامۆستای زانا ئه زانی بۆچیمان بانگ کردوو، شتیک زۆر سانا
و پر سوودمان پیت که وتوو. ئینشاللا ئه بئ بۆمان ساز ده ی." مه لا خۆی
قیت کرد و گووتی "وه ی به سه ر هه ردوو گلینه ی چاوم، ههر کاریکتان به من
هه بئ، بۆ جیه جیکردنیا سه رم پیه نیه.. ئا فه رموون بزائم ئهم خزمه ته
چیه". ئاغا وتی "استغفرالله، استغفرالله مامۆستا خزمه ت له ئیمه وه، تۆ
گه وره ی ئیمه ی بناغه ی دین و دنیا مانی. ئهنجا هه ردووکیان ئاواتی پیسی مام
بایزیان له مه لای قووربه سه ری واق و پرما و گه یاند. مه لا چاوی زه ق بوونه وه

و پيشى هاته لهرزىن، پهنگىكى هينا و برد و سهرى لهبهرهخووه نا، كهوته بيركردنهوه و زوبانى لال بوو.. هيچ قسهى پى نهكرا.. بايز وتى ”ها.. ماموستا، چيت فهرموو؟“ مهلا پرووى داماوى ههئينا و گوتى: ”پهكوو، پهكوو، پهكوو، لاحول و لاقوه الا باللله، خوايه تۆبه استغفرالله، استغفرالله العظيم“ نهجا پرووى تىكردن و گوتى ”دهك مالت ويران نهبى مام بايز، تۆ چۆن ئەمه لهمن داوا ئەكهى، چۆن زارت هينا؟ من چۆن خۆم قيله شەرع ئەكەم! چۆن ئيمانم تەنك و گۆرم تەنگ و بەرامبەر يەزدانى خۆم پروورەش و گوناھبار ئەكەم، هەى مالت كاول، چۆن ئەمەت بەدلا يەت و داواى پروورشى و مالتویرانى له من ئەكهى؟ مام بايز، ئاغا ئاغا تكتان لى ئەكەم مالم ويران مكەن، خانە خراپم مەكەن، داواى هەرچى تەنھا ئەمەم لیمەكەن“. ئەمەى گوتوو مهلا دەستىكى بەرىشى پان تەنكى داھینا و سهرى خوۆ لهقاند. بايز قامتە جگەرەيهكى له تووتنه بۆندارهكه دەرھینا و لهبەردەمى مهلاى دانا، جگەرەيهكىش به جيا بوۆ داگیرساند و پيشكهشى كرد، مهلا زۆر به گورجى وهريگرت و كهوته مژينى، لهم كاتهدا ئاغا پياویكى بانگ كرد و فسهيهكى له بن گوپى كرد؟ كابرا ماوهيهكى كه م پاش دەرچوونى چای هیناو گهرايهوه. ئاغا و بايز و مهلا هەرسێکیان كهوته جگەرە مژين و چاخواردنهوه. پاش مهست بوون ئاغا پرووى له مهلا كرد و گوتى: ”ماموستای زانا، ئیمه داواى ئیمان فروشتن لهتۆ ناکهین خوانهخواسته! نهخیر، هەیف نییه؟ تۆ چۆنمان تێئەگه؟ تەنیا ئەمەندەمان لهتۆ گەرەكه كه رپچكۆلهيهكى شەرعى بۆئەم تەگەرەيه بدۆزیهوه و بهس. جا بوۆ من ئەبى ئەمەندە بکهى“. هەر لهم كاتهش شلپه له كۆشى مهلاوهات. مهلا دەستی بوۆ لای درێژ كرد و پرێسكهى قوورسى هاته چهنگى، ورده ورده لێكى كردهوه و زانى كه ده دینارى تیا لوولدراوه. سهرى ههلبېرى، چاوى له چاوى مام بايز بېرى، زارى داپچړیوو، ئارەزوى فهرموودهيهكى كرد، بهلام بايز قسهى بړیوو به چووستى پى گوت ”ئەمەش خەلاتى تۆیه“. مهلا ئازا

پاره که ی خسته بهر سووخه ی له ژیر سه لته که وه و زۆر باش په نهانی دا و گوتی “ئه گهر ئیوه به شهرع ئه جو لینه وه و داوای پیکاری راست له من ئه کهن ئه و زۆر ئاسانه، ئومید ده که م ئه م ئیشه به دلی ئیوه بپریته وه..” بایز وتی: زۆر زۆر به جییه، ته نها ئه بی توژی زوو بی، ده مه وێ پاش دوو پۆژی تر هه موو شتی ئاماده بی.

مه لا هه لسا سه ریپ و میزه ری قیت کرده وه و گوتی “به سه رچاو..” هه ر ه یچ دلت خه تهره نه کا و مه ترسه. ئه ی ئه گهر من پیکه یه کی شه رع ی له شتیکی وا سانا نه دۆزمه وه، به چی مه لای دوانزده عیلم پی ئه لێن؟ مه لا به هه وه سه وه ئه مه ی وتو چهن د جار وردیلانه کوکی و به لار و له نجه کردن دیوه خانه ی چۆل کرد.. ئه نجا بایز ده ستی ئاغای گوووشی و زۆر سوپاسی کرد و گوتی: خو شم به به ختیار ئه زانم، گهر ئیواره بو نانخواردن ته شریفتان له گه ل مه لا گه وره مان کهن. ئاغا وتی: دلت ناشکینم. برۆ ئومیده وار به که ئیشه که ت جییه جی ئه بی، خو م له شوین مه لا ئه ئیرم و به گه ل خو می ئه ده م بو لات. “بایز پوشتوو ئاغای به ته نیا له دیوه خانه که ی هیشته وه تا دیناره کان ده رخا و بیانژمی ری له ناو ده ستیا گه مه یان پیکه و پینان هه لبرێ. مام بایز بو شه و ئاههنگی کی سازدا، ئاغا مه لای به دوو خو داو بو مالی بایز چوون. ئیواره له وێ مه لا قاو لیتیکی زۆر چه ور و خه ستی کوشی، به راستی ئه مه یه که پی بوتری “هه تیو بیکووش” دوای چاو و قاوه شه وچه له یان خو اردو که هه لسا بچه ده ره وه مه لا له دلی خو یا ئه یووت: “به خوا مام بایز پیاو یکی به دل و باشه خوا لیم هه لنه گرێ.. ئا.. ئه دی به هه شتی به م جو ره ئه بی، ئه مه یه پیاو ی خوایی، بابه پیناو ی کابرا خوا داو یه تی، به راستی میواندار بوو مال نه هاتنه به رچاو ئه وها ئه بی.. بایز مالی خو ی نایه ته به رچاو.. تیره.. تیر، تیر..”

دلتەنگی

كاكۆی هه‌زار هه‌یچ ئاگای له‌م پیلان و پرۆژه خواروخیچانه نه‌بوو، بگره به‌ پێچه‌وانه‌وه وه‌ك باو بوو له‌ دی، چوو بوو بۆ جلوه‌رگ کرین له‌شار. هه‌رچی بۆ بووکی مرادی پێویست بوو کرپو گه‌رایه‌وه که‌لوپه‌لی ناردە مائی خانزاد و بۆ گواستنه‌وه‌ی بووکی که‌وته‌ خو ئاماده‌کردن. زۆر به‌نیازه‌وه چاوه‌نۆری رۆژی دووشه‌ممه‌ی ئە‌کرد، که له‌م رۆژه‌دا ئومیدی وابوو بگاته ئاواتی دلی. کاکۆ له‌م سه‌ین و به‌ینه‌دابوو، مه‌لاش هه‌ر می‌شکی پووچی خو‌ی هه‌لته‌ته‌کاند که گۆیا رینگه‌یه‌کی شه‌رعی بدۆزیته‌وه بۆ سازدانی کاری بایز و ئاغا.. مه‌لا زۆر خو‌ی به‌ ژیر دانا که پاش دوو رۆژ بیرکردنه‌وه که‌چه رینگه‌یه‌کی دۆزیه‌وه، به‌خو و هه‌موو سه‌روو می‌زه‌ره‌وه کۆله‌ ریشی سپیه‌وه خو‌ی ئە‌خه‌له‌تاند و پێی ئە‌وت (رینگه‌ی شه‌رعی) که‌چی ته‌نانه‌ت مندالی نه‌فام بی تێرامان ئە‌یزانی (شه‌رعی نییه و شه‌یتانییه).

مه‌لا که‌چه جبه‌ی پیاپی خسته سه‌رشانی و له‌نگی و به‌ له‌نجه‌ کردن خو‌ی کوتاییه دیوه‌خانی ئاغا. که‌ چاوی به‌ مه‌لاکه‌وت ئاغا وتی ”هاه.. مه‌لا خیره؟ مه‌لا گووتی: خیر ئە‌بی، به‌ته‌مای خوای.. زووکه ئاغام.. بفرموو که‌سی به‌دوای بایز بنیره، وا پێ سی‌پراوه‌که‌تانم سازداوه“ نۆکه‌ری چوو بایزی هی‌نا. که‌ بایز مه‌لای دی خیرا جگه‌ره بۆنخۆشه‌ی داگیرساند و پێشکه‌شی کردن. ماوه‌یه‌ک کرپوون ئە‌نجا ئاغا پرووی کرده مه‌لا و گوتی: ئا بزاین چیت کردووه؟ مه‌لا له‌ وه‌لاما وتی ”ئیه‌واوکی خانزاد بۆ په‌یدا که‌ن و چیتان به‌سه‌ریه‌وه نه‌بی، جا ئە‌بینن من چی ئە‌که‌م“. یه‌ک له‌ ده‌ستو پێیه‌کان له‌ دوو باوکی خانزاد چوو. باوکی خانزاد که‌ هاتوو ئاغا و بایز و مه‌لای دی زۆر ترساو له‌ دلیا ئە‌یووت ”ئە‌بی چی پرووی دابی؟“ ته‌نیا به‌سه‌ره خو‌ی نه‌هیناو لایان دانیشت. بایز به‌خیر هاتنی کرد و جگه‌ره‌ی بۆنداری دایه. پاش جگه‌ره‌کێشان باوکی خانزاد پرووی تێکردن و گوتی: ”ئاغام.. خیره؟“ ئاغا

خۆی سې نه کرد، بئ دهنگ بوو، پرووی کرده مهلا و مهلا كهوته گهر. مهلا هه ندى پرمه پرم و كۆكه كۆكى كرد و به بۆنه ی وه لام گوتى: ”بۆ كارىكى زۆر گه وره ی شهرعا تۆمان بۆ ئيره هیناوه، به رخم، دونیا هه روا پروون نابئ، هه موو ئه مرین هه ركه سه حسابى خۆی له گه ل ئه كرى، كه س ناچته گۆرى كه س، پۆژى تاوانكار تاريك و ده یجوور ئه بئ، مه ردووم پيوسته له گوناھى خۆی په شيوان بيته وه و تۆبه بکات، موسورمان ئه م كه سه يه له يه زدان ئه ترسئ و له شهرعى لانا دا..“ مهلا هه لوه ستىكى كرد، باوكى خانزاد تۆپه كى له خۆزانى و سامىكى هاته سه ر و دلى كه وته كووتان، ده مى بىرى كرده وه، ئه نجا كوتوپر وتى ”فه رموو ه كانت گشتى راست و بيگو مانه ماموستا، وا دلم ته قى كرد، ئا تۆ بيخوا زوو كه پيم بلئ چى گوناھيكم هه يه چى بئ شه رعيم كرده وه، تا زوو له سه ر ده ستى ئيوه تۆبه ی بكه م..“

مهلا ده ستىكى به ريشى پانى داهیناوه ختئ گرژيه وه، پاشان وتى ”ئافه رین، پياوى ئيماندارى دلپاك ئه وها ئه بئ.. بزانه دلت چۆن نه رم بوو، چۆن پرووت پروون بوو، چۆن گه شايه وه؟ مه ترسه كورم مه ترسه، تۆ هيج گوناھيكى وات نه كرده وه ته نها ئيمه هه موومان تيكرا له كاره ساتئ به هه له چووین. تۆ باوكى خانزادى، پۆژى دوو شه ممه خانزادى ئه گوازنه وه چه ند پۆژيک له مه وه ر، من هاتم خانزادم له كاكۆى پيره مام ماره كرد، وايه يان نا؟ ئا. ها.. زۆر باشه كورم، من خۆم و ئيوه ش گوناھبار ناکه م. پئ له خه تاي خۆم ئه نيتم. ئه م كاته كه خانزاد و كاكۆم ليك ماره كردن، من ده ستنۆيژم نه بوو، ته نها ئه م ده مه هيج له هۆشم نه بوو، ئيمشه و له وه ختى خويندنه وه ی شهرعا به يادم هاته وه. هه ر ئه وه هه له ته ماشاى شه رعم كرد و سه رنجيكي وردى ته گه ره كه م دا. شه رع وا ئه فه رموي ئه گه ر مه لای بئ ده ستنۆيژ كه سى ماره كرد، ئه م ماره كردنه بئ كه لك و به تاله، دروست و شهرعى نييه. ئه گه ر ژنه به بووك چوو، ئه وا مهلا و بووك و

زاوا هەردوو خەزوور و خەسوو گوناھبارن. ئیستە وا من خۆم لە گوناھى خۆم پاک کردەوه و ئیوەش ئۆبالی خۆتان لە ئەستووی خۆتان، خواپە تۆبە أستغفروالله أستغفروالله العظیم. خواپە من کردم تۆ نەیکەى، یارەبى من بەندییەکی پوورەش خەتابارم، بە پۆحمى خۆتم لەگەڵ کەى بە خراپە و پیسی خۆم لەگەڵ نەکەى لە گوناھم خۆش بى..” ئەمانەى وت، ریشى بە پەنجە شانە کرد و مەلا سەرى لەبەرخۆنا. باوکى خانزاد هەناسەپەکی ساردی هەلینا وگوتى “ئەنجا چارەم چییە؟” باشە مامۆستا، دووبارە لە نوێ مارەیان کەوه با کەس.. مەلا قسەى برى وگوتى: “باوکم ئەم ئیشە دیارە خوا پێى خۆش نییە، ئەگینا چۆن من وا ئەشیویم کە بێ دەستتۆژ مارەیان کەم، وەرە پیاوی باش بە واز لەمە بێنە، دەست لەکارى یەزدان مەدە، چارەنووسی لەدەست ئادەمیزاد نییە، دیارە ئەمانە بۆ یەک نینە و بۆیەک نابن..” باوکى خانزاد پاش ئیمانیتىکی دوور و قوول وتى “ئاخر چۆن ئەبێ، مەلا کاکۆ وا هەموو شتیکی سازداوه، ئیشەکە پراوتەوه و دووشەممە پۆژى گواستەوهیه!” مەلا هەلیدایە گووتى “ئەنجا چییە؟ با هەموو شتیکی رێک خرابێ، هەى مأل خراپ، تۆ بۆ مالى خۆت کاول و وێران ئەکەى، بۆچ خۆتان لە ئایین ئەکەن، چۆن بێ ئەمرى خواتان ئەکەن؟” باوکى خانزاد کپ و بێدەنگ بوو، ئەنجا ئاغا هەلیدایە وتى “بزانه تا کیژت سووک و ناوبەد نەبێ، بۆ ئەمەى هەر لە پۆژى دووشەممە خانزاد بگوازیتهوه، تاکو کەستان دینتان نەزرنگى، من وا پڕۆژەپەکتان ئەخەمە پێش، چارەى ئەم ئابرووچوون و مألۆرانییە ئەمەپە کە ئیستە خانزاد لە بايز مارەکەین و پۆژى دووشەممە لەجیاتى بۆ مالى کاکۆى بۆ مالى مام بايز بگوازیتهوه و دەردەسەرییەکە کۆتایى دیت و ئەپرێتهوه. خۆشت ئەزانى بايز بە کیژت قایل بێ ئەمە چى گەورەپەى و بەرزپە بۆ ئیوه؟” نەپهێشت باوکى خانزادى واق ورمە و هیچ بلێ کە مام بايز بە شەیتانى هەلیدایە “لاحول و لا قوه الا بالله” تۆخواکەى

ئاغام.. ئەنجا چۆن ئەم سووکایەتییهی به من ئەکە، بۆچ گوايه من له ریزه ی ئەمانهم... چیه؟ له لایه کی تریشه وه من به باوکی خانزاد ئەشیم، ئەمه چۆن تۆ کهست له من که متر و نزمتر نه دۆزییه وه تا گرفتاری ئەم عهیه و ئابروو چوونه م ئەکە و ئەم حهیا تکانه ئەخهیه ئەستۆی من و ئەم بێ پێزییه به من پینه ئەکە و شانە ی ئەوها له سهری منا ئەشکینی. کەس نه ما تا به سه ر من ساخ نه که یه وه؟ ئەوا چۆن دلت هینای ئەمه بۆ من پهیدا کات؟ ئاغاش به سه گاتی مام پێوی فیل باز وتی: ”پێی ناوی مام بایز، خۆشت بێ و ترشیت بێ، من قسه م تیا کردوو و ئەبێ له به ر دلی من بۆ باوکی خانزاد ئەم پرووداوه هه ر جیه جی بکه ی، قه ی ناکا، وا بزانه که خۆت له پیناو من دانا.. بایز وتی ”چبکه م، ئاغهم، به خوا ده سه لات ی تو م نییه، ئەوا به ناچار ی کردم، خوايه زۆر شوکور بۆم به چاکه بگێری!“ ئەوها له شیوه ی پاوه ژیشک باوکی خانزادی قوربه سه ری دامایان سه رسام و ده و کوت کرد، دوايه به ناچار ی وتی ”باشه من ئەوا ئەیکه م“ ئە ی مالی زاوای چۆن؟ مه لا و ئاغا مام بایز تیکرا وتیان ”ئەمه له سه رشانی ئیمه بێ..“ ئاغا ئازا نوکه ریکی نارده شوین پیره مام و کاکۆ، ئەمانیش زۆر به دلخۆشی هاتن، کاکۆ چه شنی کارمامز له گه ل باوکی ئەیکرد ره و ت، تا به ژوور دیوه خانی ئاغا که و ت، که ئاغا و بایز و مه لا و خه زووری دیت، دلی که و ته کوتان و ته نها ئەو ده مه مه ترسی په یا کرد و دوو چاری دلته نگ ی بوو..

ئەم قسانه ی بۆ باوکی خانزادی کوردبوو، مه لا هه مووی بۆ پیره مام و کاکۆ دووباره کرده وه، له پاشان کوتوپر وتی ”ئێسته ش ئەوا عه یب و عارمان له سه ر لابر د و له گونا همان دوور کردنه وه. کاری خانزادیشمان جیه جی کرد، ئێوه خه متان نه بێ، ئەوا به هه زار زۆره ملی نالی عه لی بایزمان هه لئه لاندوه که خانزاد له خۆی ماره بکا..

كاكو له جینگه‌ی خو‌ی وه‌ك شه‌خته سارد و چو‌ن به‌ردی ره‌قی به‌سه‌ره‌ات، چه‌ندی ئه‌ی‌کرد نه‌یه‌توانی بر‌وا ب‌كا كه نه‌خه‌وتوو، به‌راستی گو‌یی له‌م ته‌رزه قسانه‌یه، هه‌روای ئه‌چوو كه‌لله كه له‌خه‌وايه و به‌سه‌ره‌اته‌كه‌ش خه‌ونه، تا ماوه‌یه‌ك سه‌رسام و ب‌ده‌نگ بوو، ئه‌نجا ره‌نگی‌کی زه‌رد و سووری ه‌ینا و په‌رده‌یه‌کی ره‌شی تاریکی به‌سه‌ر چاوا ه‌ات، ش‌یوا و له‌خو‌ چوو، كه به‌خو‌یان ه‌یناو به‌ئاو به‌ده‌م و چاوا پرژان و بو‌ن سو و به‌ به‌رلووت هه‌ل‌دان، مه‌لا كه‌وته ئاموژگاری كردن و پ‌یی وت كه بو‌ هه‌مووان واباشه كاكو ده‌ست له‌م كار به‌رداو به‌ردی‌کی له‌سه‌ردانی، ئه‌وسا كاكو ورده خو‌ینی به‌له‌شا گه‌را و گه‌رمداهات و به‌ و‌ینه‌ی هه‌وری به‌هاری تووندبوو، هه‌زار و یه‌ك بیرى ره‌ش به‌م‌یش‌كا هاتوو‌چوو، ده‌می ئه‌یوت هه‌ل‌سه به‌ مه‌ندیلی خو‌ی مه‌لای به‌خ‌ن‌ک‌ینی، کاتی نیازی ئه‌کرد هه‌ل‌ک‌یشه‌ته خه‌نجه‌ر و هه‌ل‌کو‌ت‌یه‌ سه‌ر ئاغا و مه‌لا و بايز و هه‌مووان له‌ خو‌ین سوورکا، ناوه‌ناویش و‌ینه‌ی خانزادی ئه‌هاته یاد و جه‌رگی بر‌ینداری ئه‌کولایه‌وه و هو‌ش له‌مانه نه‌ ئه‌ما، چه‌ندی ورد بو‌وه كاكو ه‌یچ پ‌یگه و ته‌گ‌ب‌یر‌ی‌کی نه‌دی كه ب‌یگر‌ی و به‌کاری به‌ی‌ن‌ی، له‌به‌ر ئه‌مه خو‌ی گرتوو مه‌ند بوو، ش‌یرانه پرووی‌کرده مه‌لا و گو‌تی ”له‌به‌رچی ئه‌ب‌ی مه‌لای نامه‌لا، بو‌چ من واز له‌خانزاد ب‌ینم؟ ئه‌ی جه‌نابت به‌ ر‌یشی پانی پر له ئه‌س‌پ‌ت خانزاد به‌ شه‌رعی خو‌ت له‌من ماره نه‌کرد؟ مه‌لا وتی کو‌رم هه‌روه‌کو باسم بو‌ کردن، له‌م کاته كه ئ‌یوهم ل‌یک ماره کرد ب‌ی ده‌ست‌نو‌یژ بووم، كاكو تو‌ژ داما، هه‌ندی بیرى کرده‌وه و به‌سه‌ر مه‌لایا ق‌یژانی: ئه‌ی مه‌لا- تو له‌ پ‌یش چاوی منا ده‌ست‌نو‌یژت نه‌شووش كه‌هاتی بو‌ ماره‌کرد‌مان؟“ مه‌لا درو‌ی ل‌ی س‌پی بو‌وه په‌نگی زه‌رد هه‌ل‌گه‌را، به‌لام زوو خو‌ی گرت‌وه، درو‌یه‌کی گه‌وره‌تری پ‌یک‌خ‌ست و گو‌تی، ئاخر کو‌رم له‌شم ب‌ی نو‌یژ بوو. تو نه‌فامی ت‌یناگه‌ی.. ته‌ماشاکه تووش چی ئابروو‌چوو‌ن‌یکم ئه‌که‌ی، هه‌تیو له‌شم پ‌یس بوو له‌ش، شه‌یتانم

پى پىكه نى بوو، ئاي هاوار له دهست كاكۆ و خهلكى ئهم ديهه؟ ئاي چۆن خهلكى سوک و چرووک ئه كهن و دين و ئيمانى ئه له قىنن؟

كاكۆ نه يزانى چى بكا و چۆن خۆى له ده رده سه ريه پرزگاركا، ههر نه مابوو شهق به رى و دلى به قى، چه شنى ئاو قولپى ئه دا و ئه كولا نه ختى لىوى خۆى كپوژت و پق و كينى به ربه س كرد، به لام بى سوود بوو، جام كه پر بوو لى ئه رژى و كوشين و په ستين ئه بنه هۆى ته قين، چى تر خۆى بو نه گيرا و زامى دلى به سهر مه لادا ههر پرژاند، وتى ”هه ي درۆزنى رو په ش، پاروو گه و ره! هه ي بى دينى بى ئيمانى بى ويژدان! چۆن تو خوت بو پاره و پلاو كوشين و ته ماحى دونيا و پيايى رووپره ش و مال كاول و خانه ويران ئه كه ي؟ چۆن له ترسى ئاغه و به رتيلى بايز به گ ده ست له شه رعى ده ي و ئايين ئه گوژى؟ كوو پيش چهند پوژ خانزاد له من ماره ئه كه ي و ئيمرو هه ليه وه شيتى و ئه ته وى له م پيره گه مبوله سه گساره ي ماره كه ي؟ ئه مه له چ ئايينىك و له چ شه رعيكا هه يه؟ ئه مه له ناو چ ميلله تىك و له چ كاتىكدا روويداوه! ئيه وه به خوتان ئه لىن مه لا و جىنشيني پىغه مبه ر و له م جوړه گونا هه ش لانداهن، چى بتوانن بو مالى دونيا و له شهرمى رووان ئه يكه ن، ئه ي ئاموژگارى خه لك چۆن ئه كه ن؟ كه واته چۆن گله يى و گازانده له م نه فامو به سته زمانه بى ئاگايانه ئه كه ن كه هه ره گونا ه و تاوانى گه و ره يان ئه مه يه ئاغه تان ناپه رستن، يا له جه ژنه هه نده يان نابى بو سهر چاكر دنه وه چاك ده وتان چه و ره كن؟

يا له به ر ره نجه روپى و قور به سهرى خويان بو يان ناشى هه موو ده م سوخره و بىكارى تان بو بكه ن؟ يا خود...، يا... زور جار...!! به م قسانه ي كاكۆ، ئاغه چاوى سوور و سه رى گهرم بوو، داواى بى ده نكي له كاكۆ كرد، پاشان كه ديتى كاكۆ يه كجار دل پر و په سته هه ره شه ي لى كرد و چهند نو كه ريكي به دكارى خۆى بانگ كرد و به پيل راكيشان به ده ره وه يان نا، پالايكيشان نايه پيره مامى بى تاوانى هه ژارى به سته زمانى بى هپز، ههر ئه مه نده نه كه وتو گيانى ده ر نه چوو،

باوك و كور هەردوو بەناچاری و دلبەزینداری گەڕانەووە مالهو، كاكۆ ھۆشی لەكەللەدا برابوو، ئاگای لە ھیچ نەمابوو، باوكی قوربەسەر چی بەدەستەووە نەمابوو، دلی ئەدایەووە و ھیوری ئەكردەووە ئەیگوت: كورم ئارام بگرە، ھیچ ئیش نییە خوا چاكی نەكا، ھەرچی خوا بێكا ھەر ئەمە باشە، فەرماندە یەزدان لەسەر سەرمان، لەسەرچاومان كە ئیمپرو ئیمە دەست كورت و بئ دەسەلاتین، بەرامبەر بەم زۆردارە دەست درێژ و خۆبەزێزانە ناتوانین بوەستین و ھیچمان بۆ ناكړی، جا پەنا ئەبەینە بەر ئەم خواپەیی لە ژووری سەرییە و بە ھەر شتێ ئاگادارە، ھەر ئەو ھەقمان بستی و تۆلەمان بۆ بکاتەو، پشت و پەنامان بە ئەو، ئۆ خواپە ھەر تۆ بەھەقی و گەورە و دادپەرست و پشت و پەنای ھەژار و ھەق خواردنی، خواپە زۆر شوكر..”

مەلا پێشەنگی گرت و ئاغا و بايز و باوكی خانزاد لەدوای پۆشتن، پروویان كرده مالى باوكی خانزاد، مەلا چەشنی عیزرائیل لەخانزادی بێخەبەر چوووە ژووری، ھەموو كارەساتەكەى بۆ گێپرایەو، پراو تەگێر و پیلانەكەى خۆیانى تێگەیانند. خانزاد ھەك گۆلى سوسن لەكاتى پۆژئاوا وشك و سیس بوو. پەنگى لەبەرنەما و دونیای پۆنى لە پێش چاوا پەش و تاریك بوو، ھەندەى پى نەچوو ھەك كاكۆ ئەویش لەخۆ چوو.. مەلا بانگی باوك و دایكى كرد نەختى ئاویان بە دەمو چاویا پڕژند و بۆنسۆیان بەبەرلووتى دا تا بەھۆش ھاتەو، ئەوسا كەوتنە پارانەووە و ئامۆژگارى، بەلام بۆ ئەم قسانە خانزاد ھەك بەردى كەر وابوو، ئەوسەرى نزمى كرد و بەرزى نەكردەووە ئەم ئەشكى باراندی نەووەستایەو، نەزگەر و نووكە و گریە و ھاواری بەردى پەقى نەرم ئەكرد و ئەتواندەو. كەباوكی زانى قسەكانیان بئ سوودە و چەشنى با لەم گۆییە دى و لەمە ئەپرا، سەرى خانزادى پى نالەقى، ئەنجا كەوتە ھەپەشە و گۆرەشە، تەنھا ھەپەشە و تۆقاندن بايى موویك دلى خانزادى نەگووشى و بیرى نەگۆپى، ئەوسا باوكى ھەروەكو زۆرتەزین باوك لەم تەرزە كاتە،

دهستی نایه سهر دهسکی خه نجهری ده بان، نه ره خه نجهری جه وه رهرداری
هه لکیشا و چه شنی قه ساب هه لیکوتایه سهر خانزاد، ئاگری له ناوچه وانا
ئه باری، به سهر خانزادا قیزانی و گوتی: یامیرد بهم مام بایزه ئه که ی، یا
ئه تکوژم.. بهم خه نجه ره شق و پیل ت ئه که م..”

بیگومان خانزاد هه زار جار کوشتن و په لبوونی لاخوشت و سانا تر
و مهردانه تر و په سند بوو، ته نها لهم کاته ناسکه دا شیوه ی کاکو ی هاته
به رچاو، له مه بیرى کرده وه ئه گهر خو ی بکوژیت ئه بی کاکو ی قور به سهر
چی بکا و چی به سهر بینن چون پاش مهرگی ئه و ژینی لی تال و خو ی
دهربه ده ر بی، بهم تییینه نه ختی باری کاره ساته که ی لاسووک بوو، هه ندی
خو ی گرت و ورده ورده هو شی هاته وه به ره خو ی و که وته بیروپا، له دلی خو یا
وتی ئه گهر بیتو توژی له مه کری ژنان به کار بینن، ئه و له وانه یه هیچ
دوو ر نییه، که خو ی ده ر بازکا و له گه ل کاکو ی برۆن و پیک برین، که خانزاد
ئهم داوه باریکه ی له ئومیدا هاته به رچاو له مام بایز ماره کردنی خو ی
به سهر کوشتنا په سهند کرد.

باوکی خه نجهری گه وهری له کالان نواند و که وته ماچ کردن و پی
هه لگوتنی خانزاد، زۆر خو شحال و خه نی بوو، له م کاته دا مال و سامانی
بایزی هاته به رچاو و خو ی لیخو شکرد.

خو باسی هه والی دلی بایز ناکری، که چون له خو شیانا هه لئه په ری و
شهقی له خو ی هه لئه دا و په یمانی مال به خشی نی ئه کرد.

ئاغاش سهری گه وهر، زۆر تر زلی پیا هاتوو و خو ی به ری و جی و پیای
ماقوول هاته به رچاو.

ماوه مه لای نامه لا، دهستی به ریشی پانی داهینا و چاوی له بایز
هه لئه کاند و پیروزیایی لی ئه کرد و یه ک له دوو یه ک جگهره بوخو شه ی
مام بایزی ئه کیشا..

گواستنه وهی خانزاد

خانزاد یه کجار زۆر دلتهنگ و خه مگین بوو، سه ری لیشیوا و نه یه زانی چی بکا! له خه فه تان نه خه وی هه بوو نه خواردن، پۆژ تا ئیواره بیری نه کرده وه و فرمیسی خویناوی نه باراند.. به م یه کدوو پۆژه زۆری که م کردوو و پرووی که شی به هاری چی هشی گۆله نازناز کاتی پۆژئاوا سیس و چرچ بوو، شیوهی دره ختی زه ردی خه زانی به سه رهات، ته نها له گه ل نه مه شدا ئومید بر نه بوو، به لکو به هوی بیرکردنه وه و مه ندی پیلانیکی پیکی پیکه ستو و برا بچکۆلانه که ی خوی پاسپارد که بچی کاکۆ له م پیلانه بگه یه نن وئاگاداریان بکا.. برای خانزاد خوی گه یانده کاکۆ و پاسپارده که ی پی گه یاند که به ئین بوو له مه: ”خانزاد له کاکۆ نه خوازی که هیچ په ست و نائومید نه بی، ئارام بگری و دلنیا بی، به لی راسته خانزاد نه گوازنه وه بو پیره بایز، ته نها نه م کاره هیچ مه ترسی نییه، خانزاد توانای هه یه به هه ر جوړیک بی نه م شه وه بایز بخه له تینی و نه هیلی ده خلی بکات. نه ک هه ر نه مه بگره بو به یانییه کی تر پیش گزنگی هه تاو نه بی کاکۆ به نه سپ و هه موو پیویستییه که وه له پشت کانی پیاوان ناماده و چاوه نواری، به هه ر فیلی بی خانزاد خوی نه گه یه تینی و هه ردوو خویان ده رباز نه کهن، به ره و شوینی له سه ر زه وی کردگار سه ره له گرن..” کاکۆ که نه م راو و ته گیره ی زانی، دلی چه شنی گۆل گه شایه وه و خانزادی سه د نه مه نده ی تر لا شیرین و نازدار بوو، گومانی نه ما له وه فای خانزاد و دلداری مه ردایه تی نه م فرشته ی لابه رز بوو، له یه زدان پارایه وه که خانزادی له شه ر و به لای بایز و ئاغا بوو پیاریزی.. هه ر له ئیسته وه وینه ی نه م کاته خۆشه ی نه هاته به رچاو که دوو به دوو له گه ل خانزاد به تاک و ته نیا به سواری نه پۆن به رییدا بو شوینیکی نه ناسراو، که چۆن له چه نگ نه م ته نگ و چه له مه یه رزگار نه بن و پاش نه م هه موو ناخۆشی و ده رده سه رییه که تا ئیسته چیژتوو یانه له مه فته نی خویان،

خۆشاوی دلداری و ئاههنگی سهر به سستی نهوشتن له ناو بێگانه دووره ولاتی. پاش ئهم زینده خهوانه بهخۆ هاتهوه و دهستی کرده پیلان دانان و پيوستی کۆکردنهوه و ئاماده بوون.

ره رهوهی زه مان سوړا و پوژی دوو شه ممه هات، به لام به هاتنی ئهم پوژه ره شه دونیا گوړاو هه ور و هه را له ئاسمانی شینا په یدابوو، هه لی کرده ره شه با و هه ور ده ستیان کرده به شریقه و گرم و هوړ.. ئه تووت سروشت ئه یزانی که ئهم پوژه شووم و به دوومه چی کاره ساتیکی سووری خویناوی له ریگهی پروودانه!! مه می باران پیشه روی کردو و سووی هه روا سارد بوو، هه وری سپاتی به رزی ترسناک ده رکه وتوو له گشت کهس ئاشکرا بوو نیشانه ی به فر و کرپوه باری.

له ملاش بایز وهک له ناو ئاگری چاوه نواری هاتنی ئهم پوژه ی ئه کرد، چو ن نه، ئهمه پوژی زاوییه تی، پوژی به خانزاد خاتوون شاد بوونی ه تی، پوژی ته مه ن له نوێ نوسراوی ه تی و پوژی به ئاوات گه یشتیه تی.

که تیشکی ئهم پوژه له لووتکه ی کیو و ته پۆلکه ی گرد و چیاکانی دا، بایز زوړ چهند مه ریکی خسته ژیر بریقه ی چه قوو ئاههنگیکی گه و ره ی سازدا.. گه لی کتخوا دێ و سه رکار و خه لکی بانگ کردبوون بو سه ر شای و ئاههنگه که ئهم بانگراوانه به خو و پیاوو ده ستو پیا نه وه هاتبوون، پوژی دوو شه ممه به پیچه وانه ی لوو ره ی هه واه سه رماو سوژ و کره باو مه ی باران شای و په شه به لک، ده هوڵ و زوړنا و پمبازی و تفهنگ هاویشتن کاریکی ئه کرد، دونیا شه لژاو سه گ خاوه نی خو ی نه ئه ناسیه وه. خه لکی چه شنی مه رو بزنی تیک هه لقژا بوون، کهس ئاگای له کهس نه مابوو، قه ره قه و گرمه گرمی ناو گوندی تیکه لی شریقه ی هه وری تریشقه ی ئاسمانی نزم و نوێ بوو. بالداری له هه وادا و درنده ی له ده ره وه نه هیشتبوون.

ئهمان بهم به زم و ئاههنگه بووکیان گواسته وه، به لام چی بووک؟ خانزادی

هه‌ناسه سارد و قوڕ به‌سه‌ر له‌ پرسه‌ دابوو، هه‌ركه‌ بیری له‌م به‌زم و هه‌راو
هۆریا و چاره‌نووسراوی نه‌زانراوی شه‌وی داها‌تووی ره‌ش نه‌کرده‌وه‌ ترسی لێ
په‌یا نه‌بوو و دڵته‌نگی لێ نه‌هاته‌ کووته‌ کووت. شیوه‌ی کاکۆی سووتای
بێ چاره‌ و ره‌ش به‌ختی نه‌هاته‌ به‌رچاو دوا‌ڕۆژیکی ره‌شی تاریکی نه‌دی..

کاکۆی مالۆی‌ران و پیره‌مامی لێ قه‌وما‌ی باوکیشی نه‌م ڕۆژه‌ سه‌ری
خۆیان هه‌ل‌گرتوو له‌ په‌ستی و نامرادیا ڕوویان کرده‌ ناو ره‌ز و خۆیان له‌م
هاتو هاواره‌ دوور کرده‌وه‌. کاکۆ زوبانی به‌سترا‌بوو، قسه‌ی بو‌ نه‌ئ‌کرا و له‌
هیچ شوێنیک خۆی پێ ڕانه‌ئ‌گیرا، له‌بن نه‌مدار بو‌ ژێر نه‌ودار نه‌چوو،
له‌م میو‌ بو‌ نه‌م نه‌سو‌ورا، له‌و لا بو‌ نه‌ملا نه‌گه‌را، دلی به‌ هیچ سی‌بو‌وری
نه‌ نه‌هات و خۆی پێ نه‌ئ‌گیرا.

ناوه‌ ناو پیره‌مام خۆی له‌کاکۆ ون نه‌کرد و پ‌ به‌چا‌وی خۆی نه‌شکی
نه‌رشت، دوا‌یی چاوه‌ بلۆقا‌وییه‌کانی نه‌سه‌یه‌وه‌ و لای کاکۆ نه‌هاته‌وه‌، ده‌ستی
به‌سه‌ری دا نه‌هێنا و دلی نه‌دایه‌وه‌.. ته‌نها هیچ سوودی نه‌ نه‌به‌خشی و
خۆ‌را‌بوو، چما‌ ئا‌وی هه‌مو زه‌وی و ده‌ریاکانی جیهان گ‌ری ئا‌گری کووره‌ی
دلی کاکۆیان پێ کز نه‌بوو؟ نه‌م دله‌ سووتاو‌ه‌ چه‌شنی به‌ردی ره‌ق سه‌خت
و تووند بو‌بو‌وو، ژینی لێ تال و ڕووناکی چا‌وانی لێ تاریک بو‌بو‌وو، هه‌ر
بیری له‌ دوا‌ڕۆژ و به‌سه‌رهاتی خۆ‌ئا‌وی نه‌کرد و ناوه‌ناو، له‌خۆیه‌وه‌ وه‌ک شیت
نه‌یدایه‌ قاقای پێکه‌نین و ده‌مه‌میش وه‌ک به‌ردی بن گۆم بێده‌نگ و ک‌ر
نه‌بوو..

رزگاری

نه‌م شه‌وه‌ وه‌ک پارچه‌ جلۆکه‌ به‌فر هاته‌ خوار، دنیا ورده‌ ورده‌ سارد‌بو‌و،
ته‌پ‌ایی ده‌ستی کرده‌ به‌سته‌، بو‌و به‌سایه‌قه‌ و شه‌خته‌ و به‌سته‌رۆک، پاش له‌
په‌رده‌ کردنی خانزاد و په‌رت بوونی خه‌ل‌که‌که‌، مام با‌یز به‌شیوه‌ی یه‌کانه‌
به‌رازی به‌ هه‌وت گولله‌ هه‌ر گه‌رمه‌ برینه‌ له‌خانزاد چووه‌ ژوور، له‌یه‌که‌م

سه ره له بپرين و بينینی خانزاد به وینهی ههرس و که متیاری هاته پيش چاو، بايز بو لای خزی، که له سه گانیه کانی گر کرده وه و دهستی بو برد، خانزاد نه یکرده نامهری تاهیزی هه بوو زلله یه کی له بن گویدا، بايز وهک داریکی له لووتی به راز دهی پاشه و پاش کشایه وه و واقعی وپما، له م به ره ی ژووره که وه به رامبه ری وه ستاو گوتی: ”خانزادی ناسک و نازدار، ئه ی گلینه و بیلیله ی چاوه کانم، ئه مه چییه؟“

خانزاد وتی: هه ی گلینه ی چاوه کانت برژی، هه ی کویری چاوت دای، هه ی بتۆپی، برۆ ئه ی سه گی پیسوگلاو نه که ی لیم نزیک بیه وه..”

بايز هه ندی دام، پاشان دهستی بو بهرکی برد، دهسته دیناریکی ده رهینا و بو خانزادی هاویشت، خانزاد پاره که ی به رووی مام بايزدا دا و گوتی: ”ئه زانم ده سه لاتی ئه م ئاوهره تا چی ئه ندازه که ئه بری، تۆش چاک بزانه که نه ک ههر تۆ بگره گه لی له پوول په رسته بی هۆش و دلره شه کان، ئه م که سانه ی هه موو شتیکی پیروژ، هه موو بیروباوه رییک، گشت خو و ره وش، ههرچی نه رخداریک هه بی، ئه مانه هه مووی له پیناوی ئه م کرمه ئه نین که به پاره ناو ئه بری، کوژی ئاده میزادی پی ئاگر ئه دهن، شه ره ف و نامووسی بو ئه فرۆشن.. برا برای خو ی بو ئه کوژی، باوک و مندا ل لیک جیا ئه بنه وه، خزمایه تی و دو ستایه تی و ناسیاری و ئاشنایی هه مووی له ژیر تاریکی ره ش ون ئه بی... لاتان وایه له ژینا جگه له پاره چ شتیکی تر نییه، پاره کردگاره و ئه بی کرپنۆشی بو بکه ن، بی په رستن، له سه ر سه رتانی داتین، چراو پۆناکی ریگه ی تاریکی دوورودریژی ژینی سه ختتان بی، چی فه رموو جیه جیی که ن، خوینی سووری بیگونا هانی بو پریژن، ژنانی بو بیوه ژن که ن، دایکانی بو جهرگ سووتاو که ن، منالی به سه زمانی بو هه تیم که ن، پاره یه که له م زه مان ی ههرکه سی نه یی ئاده میزاد نییه، نابی بخریته ژماره ی مرو فایه تی، هه تیوچه و ناکه س به چه و پروته و سووک و چروک بی نه رخ و

بى پایه و سۆالکەر و دەرۆزه کهرى پى ئەلین خو لاتان میشوولهش تهواو نیه ئەم جوړه گیرفانه بۆشانه تهنانهت ئەگەر ژيرو دانا و زانا و دلپاک و پرووخۆش و بېگوناج و بهشەپهف و خزمهتگوزار و پىر سوودیش بن، ئەگەر گیانی بهرزى خوین له پیناوی چاکه و راستى و داد و ناشتى کۆمه لانی چهوسینراوه کان و میللهت و مهفتهن و پهوشتى بهراست دانا، خوین کرده قۆچى قوربانى بۆ کۆمه ل ئەم کاته لای ئیوه شیت و نهفام و گیلوبه دبهختن، ئەم کهسه ی باخه لى گهرمه، دهست درێژه، پالووی چهوره، خاوهن سامانه، پوول و پاره ی زۆره، ئەم کهسه ههرچهنه تاولانکەر و گونا بهار بى، ههرچهنه دلرهق و زۆرداربى، مالخور و بهدکار بى، خوین پىژ و غه دار بى، دز، درۆزن، پیاو کوژ، پىگر، خهرمان سووتینه، بنه چینه ی خیزان تیک دهر بى، چى خراپه هه بى لى نه په ویته وه، دۆستى شهیتان بى، دوژمنى چاکه و ئایین و ژيان بى، ئەم کهسه ئەنجا بهرز و به نه رخ و سامدار و خانه دانه، بۆچى، چونکه خاوه نى ئەم بۆگه نیه که تازه بۆ منت هاویشت که له شى پاکى منت پى گلاو کرد، چونکه لای ئیوه ”ههرچى پوولیکى نه بى پوولى ناهیتى“. ههر وه ها ئەمهش بزانه که من چاک ئەزانم بهم پاره یه چاوى ئاغات کویر کردوه، ئەزانم بهم کرمه دینو ئیمانى مه لات کړیوه، ئەزانم بهم نه خوشییه هه موو شتى ئەکړى و ههر کارى ئەکه ی، من ئەمانه ئەزانم، تۆش پیره گورگى دان له سینه هاتوو، بهرام بهر به من چاک بزانه که نهک ههر بهمه نده پاره یه بگره به هه موو دونیا، دلى منت پى ناکړى و من له مه بهرترم که بۆ شتىکی ئەوها بى نه رخ و سووک خوّم له سه گیکى وهک تۆ پيس گلاوکه م یاخۆت پى بفرۆشم؟

بۆ مام بايز ئاشکرا بوو که خانزاد له مانه نیه، به پاره و قسه ی خوش یا پارانه وه بهرده ست بى، ئەنجا دهستى کرده هه په شه و گو په شه و خه نجه ر هه لکيشان، خانزاد دلنیا بوو که مام بايز هه نده بهدکار و به رازه که

کوشتنی ئەوی لا ساناتره له ئاوخواردنهوه. له هیج ناگه پتیهوه و له کهس ناترسی، گویا له کێ بترسی؟

نه بێ خانزاد له کوشتنی خۆی ترسابێ، به لکو ههروهک ئەوکاته که بهزه بیری خهنجهر ماره یان بیری ئەوها کاکۆی دیسانهوه هاته پیش چاو و پیلانه که یانی کهوته وه یاد.. بۆیه، نهختی خۆی شل کرد و چهکی تیژی ژنانی خسته کار..

سه یڕیکی مام بایزی کرد و به بیزهوه پیکه نی، بایز له خوشیانا هۆش له میشکیا فیری و گپی ئاگری گرت. خانزاد پرووی تیکرد و گوتی “راست ئەکهی تو منت خوش ئەوی؟” بایز گوتی: “به لێ له هه موو کهس زیاتر”. خانزاد گوتی “کهواته وه ره مه رد به دلم مه شکینه، ئافره تیکی بێ ده سه لاتێ وه ک من له راستی تو چی پێ ئەکرێ؟ من تازه بو تۆمه، ئەگهر منت خوش ئەوی، ئەوا ئەبێ بۆم جیبه جی بکهی”. بای له خوشیانا سه رخۆش بوو، چی له یاد نه ما و کهوته سه ما و هه لپه رین گوتی: گیانه کهم ئەی بووکی تازهی نازدارم، ههر فهرمووده یه کت هه یه من له خزمه تا وه ستاوم، ههر داخوازییه ک ئەکهی ئاماده م، بفرموو که ئەم کیوه ت بو دابینیم، ئیسته تا به یانی بو ت دادینم.”

خانزاد گوتی “ئاواتی من هه نده گران و گه وه نییه” بایز وتی “ده ها چاتر..” ئەوسا خانزاد هه ناسه یه کی ساردی هه لپنا و گوتی “ئهمه داخوازیمه، که من و تو بۆ یه کترین خو دنیا شه و بران نییه، خو ههر ئیمشه و نه ماوه، ئەزانی من له کاکۆ ماره کرابووم، به لام به و نه برام و بو تو بووم، هه موو شتی به ش و چاره نووسه، ئاخ.. خو ت ئەزانی ئەبێ دلی کاکۆ ئیسته چی بکا و له چی ژینی ک بێ؟ بۆیه من شه رت و په یمانم له گه ل خوا ی خو م به ستوو ه که ئەگهر مێرد به ههر که سی بکه م، له به ر دلی برینداری کاکۆیی به شخوراو، یه که م شه وی بوو کاتیم که س ده ستم لێ نه داو

نهیەت بەلامهوه، چونکه شهوی یه کهم تازیمانە ی دلمه و نابێ بشکێ. جا ئەگەر تۆ وهک خۆت ئەلێی منت خۆش ئەوێی و ئاواتم بەجێ ئەهێنی، ئەوا پیاوبه ئیمشهو لێمگهڕی، مه شکینه دلە ی ساوام، مه کوولینه برینی پر ئیش و زامدارم، لای یه زدانم بێ شهرت و پرووره شم مه که، واز بینه پهیمانم بهجێ بێنم، ئەوسا له بهیانیهوه تا کاتی مردن، ئەبم به دیلی تۆ و هیچ له گۆرێ نامی نی..

ئەم وشانە ی گوت و خانزاد گریان ی هینا خۆ ی چەند فرمیسکی بهرداوه، جەرگی رهشی مام بایزی سووتاند و ناچاری کرد بلی ”ئەگەر تۆ وات پیخۆش بێ، ئەوا ناچارم له فەرمانت دەر نه چم، ته نیا ئەبێ هەر ئیمشو بێ” خانزاد گه شایه وه پر به دلێه وه گوتی: ”به خوا به لێنت ئەدهم ی که هەر ئیمشو بێ!” ئەم وشە ی خانزاد له دلی خۆیدا ههزار و دوو مانای تیاوو..

به مجۆره چه کی خانزاد کاری کرد و بایزی خه له تاند، بایز له لاییه که وه پاکشا و پرخۆ هۆری خهویی بو ئاسمان چوو، خانزاد کهوته پیلان نانه وه و خۆ ئاماده کردن.. جارێ له پی شه وه ده مانچه ی بایزی له ژیر سه رینه که یا دهرهینا و له ژیر جله کانه وه به قه دی باریکی خۆیه وه کرد. شه وه خه و نه چووه چاوانی، وهک له سه ر درکان چاوه نواری به یانی ئەکرد و کوت کوت دلی لێی ئەدا، بهم جوړه ئەم شه وه ی له دۆزه خی بایزا رابوارد تا قرته قرتی مامر و بانگی که له شیر موژده ی شه به قیان پێدا..

کاکۆش ئەم شه وه هەر له سه ر ئاو ئاگران بوو، چ خه وی نه بوو، چەند جار ئەبۆرژاو له پر پائه چەنی و ئاگای ئەبووه، تا بهری بهیان، هیشته جاری سه گو گورگ لیکجیا نه ئەکرانه وه خۆ ی گورج کرد، شمەک و که لوپه لی له پاشکۆی خۆ ی قایم کرد و بو ژوانی چوو. چه شنی بروسکه دهر په ریه دهر و پرووی کرده ”کانی پیاوان” له م شوینه چاوه نواری خانزادی کرد، هەر ده قیکی لی به ههزار سال ئەچوو، له ژینا هیچ له م جوړه چاوه نواری، له م چه شنه

کاته دا، بۆ ئهم ته رزه که سانه تالتر و خه مناکتر نییه! کاکۆ هه موو ئه ندامی له شی لی بوونه گوئی، چه شنی گورگی برسی و وشت و گوئی کوپ بوو، له ههر چله یه ک را ئه چه نی و ههستی پائه گرت. بۆ که زه ی شه مال ئه هاته له رزین، ته راشو زییه کانی ناو به فیری لی بوونه سوار، دهنگی کوندی له دووری لا نیشانه و نه گبه تی و به ده ختی بوون هه زاران بیرى خو ش و ناخو شی یه ک له دوای یه ک بۆ ئه هات و می شکی ماندوو یان لی ئه شله ژاند، کاتی بۆ پوژی مراد پی ئه که نی که گزنگی هه تاوی ئه و پوژه دهستی پی ئه کرد، ده می هه وری ماته م چاوی تاریک ئه کرد و ههستی به شکان و بریندار بوونی وه فای دل داری ئه کرد، چونکه زو ر گوومانی په یا ئه کرد که خانزاد له ده ست با یز رزگار بووبی، یا بتوانی په یمانی خو ی بین ته دی و بۆ ژوان بی، ههر جار ی ئهم وینه ره شه ی ئه هاته بهرچا و دلی سارد ئه بوو، چه ند فرمی سکیک به سه ر روومه ته شه ختاو ییه کانی ئه هاته خوار و بیرى مردن، خو کوشتن، شه ر کردن، دنیا و یران کردن بۆ مالی با یز چوون و هه زار ته رزه شتی تری ئه کرد، به م شیوه له و شوینه چاوه نواری کرد، ته نها خانزاد ههر ده رنه که وت، کاکۆ زو ر تیکچوو، دلی گوو شرا و ئه یووت “ئه ی خانزاد تووشی نسکۆیه ک بووبی، یا چی به سه ره اتبی، یا بۆی هه لئه که وتبی بیته ده ره، یا پیلانه که ی لی ئا شکرا بووبی و با یز پی زانیبی، ئه گینا بیگومان تا ئیستا ههر سه ر و شوینی ئه بوو، ئاوا کاکۆ دلی هه زار و یه ک پی ئه کرد، ناوه ناوه چاوی ره شکه و پی شکه ی ئه کرد، شیوه ی خانزادی ئه هاته بهرچا و، ئه یگووت ئه و هاتوو به پیری وه ئه چوو، ئه وسا ئه یدی که هیچ نییه و دنیا یه کی بی هه ست و خوسته.

له م ته نگوچه له مه یه دا کاکۆ واقی ورمابوو، که خشپه یه کی که وته بهرگوئی، ههستی پاکرت و هه ناسه ی له خو ی بری، شره ی نالی و لاخی نزیک ئه بووه، کاکۆ خو ی له سه ر به فرا در یژ کرد و سه یری لای چرپه که ی کرد، له سی ره ی

ئاسمانا سوارىكى دى بۆ لاي ئەوى ئەكوتتا، دلى ھاتە لىدان و ھەموو لەشى كەوتە جۆش، خۆى ئامادە كرد و مات بوو، تا تارمايە كە ھاتە پىش، ئەنجا كاكۆ تىتى پاخوپى، دەنگ دان و پادانى گوللەى بۆ بەر تەنگا يەك بوو. گوتى ”كۆرە زەلام نەبزوى كۆزراى!“ سوارە جلەوى و لاخى گرت و دەنگىكى شىواوى ترساوى ژنانە وەلامى دابەو ”سواربە.. وەرە دوام!“ كاكۆ دەنگى خانزادى ناسيەو، لە پرىكا دلى گەشايەو و ژينى لا شيرين بوو، زەمىنى لا بوو بە ھەشت، گرپى دلدارى جەستەى لەرزەوى بەستراوى گەرم كەردەو و گوتى: ”گيانى بەرزم تۆى؟“ خانزاد گوتى ”ئەوم، ئەوم خۆشەويست“ كاكۆ بەلایەو چوو، خانزاد سەرى داھىنا و دەستيان خستە گەردنى يەكترى، يەكتريان تىروپىر ماچو بۆنكرد ئەمەندەى نەماوو لە خۆشيانا لە خۆ بچن و ئاگيان لە پۆژگار بېرى، پاشماو يەك ھەستيان بە مەترسى ئەم چۆنەتە كرد، كاكۆش پىى لە ركيفى ناو ھەردوو كيان بە جۆتە كووتيان بەم جۆرە بۆنى ئازادىيان كەردو لە بەندى زۆردارى و تاريكى رزگار بوون.

تا ئەژنۆ بەفر بارىوو، زەمىنى بەپۆشىنى سىپى پۆش بوو، وشە با بەسەريا ئەھات و زۆر سوزىكى ساردى ئەبەخشى، لە ژىرى پۆشىنەكەيا ھىچ شتە ديار نەبوو، ناوە ناو لەسە گردۆچكەيەك درەختىك دەرئەكەوت كە تا ناوقەدى لە بەفرا گىرابوو، لە كزەى با لق و پۆپەكانى ئەجوولانەو ئەتووت لە سەرمانا ئەلەرزىن، كاكۆ و خانزاد لەسەرمانا قەسرى بوون، تەنھا لەبەر گرپى گەرمى ئاگرى جەرگى خۆيان ئاگيان نەبوو لەسەرما و گەرما، بە پىچەوانە، وايان ئەزانى كە زۆر گەرمايە! زۆر چاكيان داژوا، چۆر چۆر ئارەقە بە لەشى و لاخەكانيان ئەچۆرايەو و لە راستەخۆى ئەبوو بە كەفى سىپى و رەق ئەبوو. بەم جۆرە ھىچ ئاگيان لە خۆ نەماوو، تاسەرەمىك دەستوو پىى خانزاد رەق بوو، سەرما و سايەقە لەسەر و لاخەو بەستين ئاخەى لىوى ھاتوو ھەندەى نەما بەر بىتەو خوارى، كاكۆ بەلایەو چوو، و لاخەكانى

هۆش كردهوه و تا نووتى لەخانزاد دا وتى "مايه ژينم تۆزى خۆت بگره، ئەوا له دوورەوه گوندی دياره، هەر بگهينه وى زوو خۆمان ئەكهينه مالى وگهرم ئەبينهوه". كاكۆ لەم قسانەدابوو كە هەورى ژورور سەريان دەستی كرده شوق و هۆر و هەلى كردهبا و پيژنە بارانتيك دونياى ويـران ئەكرد، تەنيا بارانەكە لە سووى بەفرەكە گهرم و خۆشتر بوو، لە ئەنجاما شەختە و بەستەرۆك وردە وردە خاو بۆوه و دەست و پەنجەى خانزاد پرووى لە نەرمى كرد تا هەرچۆنى بوو بەدى گەيشتن و خۆيان كرده خانووئ.

خانهخوييهكەيان زۆر باشيان ميواندارى كردن، ئاگرىكى گەورەيان بۆ هەلكردن، كاكۆ و خانزاد خۆيان چاك وپاك پيگهرم كردهوه، لەشى تەريان هيشك كردهوه و كە چيشتيان بۆ هيئەنان نانيان خوارد، پاش ماندوو حەسانەوه يەكى كورت مائاواييان خواست و لى سواربوونەوه بە جووتە سواره كەوتنەوه پى، بەس ئەمجاره لەسەر خۆتر ئەپرويشتن، چونكە لە لايەكا و لاخەكانيان هيلاك و ماندوو پەكيان كەوتبوو، لە لايەكى تريشەوه خۆيان وا تى ئەگەيشتن كە لەداوى فەلاكەتى ئاغا و بايز دوور كەوتوونەتەوه. ئەوها جەلەويان شل كرد و بە قسە و گفتوگۆ كردن، ناوەناویش تىكرامان، سەرى خۆيان هەلگرت و بۆ نووسراو چارەنووس بەردەست بوون. باكيان بەهيچ نەبوو، چونكە ئەيانگووت ئەمەى بۆيان نووسرابى هەر دپتەجى، بەختى نووسراو هەرگيز بەكەس ناگۆرئ، وەنابى دەست لەكارى پەرورەدەگار بدرئت، ئەمەى ئەو بىكا هەر ئەوه ئەبئ.

دليان پىر لە بتمانى، پىر لە ئيمان، پىر لە ئاوات، پىر لە ئوميد و پىر لە دواپۆز بوو، هەر كەسى ئيمانى توند و بەتين بى هەرگيز ترس لە بەدەنيا نامينئ و هەر ئوميدەار و دليايە.

جەرگ سووتان

مام بایز که لهخه وهه لسا و تهماشای جیگه ی خانزادی کرد وای ورم، تهزییه کی ساردی له تهپلی سهرراهاتوو له بنی پیی دهچوو. نوینی خانزاد کهسی له ژیرا نهبوو، چهند جار بانگی کرد هیچ ههست نهبوو، دلی کهوته خهتهره، وهک گورگی پیر راست بووه، ژووره کهی پۆنی و کهسی نه دیت، گهراوه جیگه ی خو ی و دهستی بو ژیر سهرینه که درێژ کرد.. دهستی پهق بوو: دهمانچه کهی نه مابوو: گورج پاپه پری بو دهروه ی بچی، تهنیا دیتی ده رگا که له دیوی دهروه داخراوه، چهندی خه ریکی بو، بو ی نه کرایه وه، جا چهنشی سه رخو ش کهوته لیدانی به مست و پیلقه، له تهقه تهقی مام بایز خه لکه که به ئاگا هاتن، خیرا چهند نۆکه ریک به راکردن بو ژووره که چوون، مام بایز قیزانی وتی ”ئهم ده رگایه بشکینن“ نۆکه ر، ئازا له ریس مه یان برد و ده رگایان کرده وه سه ر گازه ی پشتی. مام بایز ده رپه ریو، وهک به راز چاوه کانی سوور هه لگه رابوون، نه رانی ”خانزاد نه ماوه!“ به گورجی نۆکه ران کون و قوژبنی خانووه که یان سه رو بن کرد، که هیچ نه بوو، هالو یان بو ده رگه ی هه وشه برد، ئه می ش له ده ره وه را داخرا بوو! ئازا ئه می شیانی واری کرد، بو مالی باوکی خانزاد به زیین، له خه وا هه لیان ساندن، داوای خانزادیان لیکردن، به لام خانزاد له و ی نه بوو، ئه نجا هیرشیان برده سه ر پیره مامی بی کهس، له خه و رایان په راند، چهند جوی ئیکیان پیدا هه ره شه یان لیکرد که خانزاد بداته وه. پیره مام، چاوی پر فرمیسک، وتی ”باوکم خانزاد لی ره چی ئه کا؟ خانزاد وا له باخه ل مام بایز خه وتوو“ نۆکه ره چلکاوخۆره کان وایانزانی گالته یان پی ئه کا، له پریکا قسه یان پی بری و به دلره قی وتیان” به ریشی سپته وه درۆ مه که، که لکت ناگر ی، فرمیسکی فیلاوی چاوه کانت لای ئیمه کاری نییه“ ئه مه یان وت و چهنشی درنده ی هار چوونه ژووره وه کوونه کوریتیان پشکنی و خانزاد نه بوو، ته ماشایان کرد کاکو ش له و ی نییه، ئه نجا

یه کیان وتی “ئهی کوا کاکۆی کوپت؟” پیره مام چەند هەناسە یەکی ساردی دڵ پری هەلکیشا و گوتی “بەخوا نازانم.. هەهی خوا مالتان وێرانکا.. ئهی ئیوه سەری کاکۆی کوپمتان بە فەتەرات نەدا؟ نازانم، لە دوینی ئیواره وه نەهاتۆتەوه، هەموو دونیام لێکردوو نەمدۆزیوه تەوه. ئۆف خوا یە هاوار، خوا یە هاوار، پەنام بە تۆ ئهی یەزدان...” ئەنجا نۆکەرێک وتی: “کەواتە مەترسە، ئیمپرو ئیمە کاکۆت بو ئەدۆزینەوه و بە بەزم و ئاھەنگ بو تەهیننەوه گوندی” نۆکەرەن گەرانیوه و پیره مامیان جیھێشت، ئەمیش خو ی بو نەگیرا، لەتاو جەرگی شیت و هار بوو، بەلام لە ناچار ی هیچی بو نە ئەکرا، لەبەر ئەمە بە شیۆهی ژنی جەرگ سووتاو دەستی کرد بە گریان و لەخۆدان..

مام با یز پە یامی لەهیچ شو یێتک نەبوونی خانزادی وەرگرتوو گوتی: “ئەزانم خانزاد ئەسپەکە می بردوو و ئەوەتا شو یی دیار و ئاشکرایە بە ئازا بچن ئاغا ئاگادار کەن!”.

بەخۆ و چەند نۆکەرێک ئاغا هات، لەگەڵ مام با یز و نۆکەرانی شو یی خانزادیان هەلگرت تا گە یاندیانە پشت کانی پیوان لەو ی شو یی و لاخیک و پیاو یک هەبوو، بە جووتە لەگەڵ خانزاد پێگە یان گرتبوو. مام با یز وتی: ئەمەتا شو یی خانزاد و کاکۆ، دە ی بکەونە دوا یان، شو یێکە ون نەکەن، هەر ئیمپرو خانزاد و سەری کاکۆم ئەو ییت.” ئەم فەرمانە دڕندانە یان وەرگرت و نۆکەرەن خو یان چەک پۆش کرد و سواری بوون کەوتنە سەر شو شو یی بووک و زاوا ئەوتووت تاژی و توولە ی پراوچینە کەتوونتە شو یی نیچیری زامدار کراو..

لەسەری بەفرە ئەستورە کە شو یی خانزاد و کاکۆ زۆر ئاشکرا بوو، جیی نالی و لاخەکانیان لە بەفرا بو سەگانی ئاغا و مام با یز رابەر بوو. شو یی هەلگر شو ییانی برده ئەم گوندە ی کاکۆ و خانزاد چوو بوون و لەم ماله یان

کرد که تیا دادا به زی بوون. له خاوهن مایان پرسى له وه لاما خاوهن مآل وتى ”بۆ، ئەمانه چى بوون.. بۆچ ئیوه به دوايانه ئەگه پین؟“ یهك له نۆكه ران هه لیدایه و گوتى ”ئەمانه کوپ و بووکی ئاغهم بوون، کوپى ئاغام له باوکی تۆراوه و له گه ل خیزانى پۆشتوونه، ئیمه ش ئەوا به دوايان ئەچین تا دلایان چاکه یه وه و بگه پینه وه مآلئ..“ خاوهن مآل وتى ”ئەنجا به خوا نازانم، پروویان له کوئ کرد، به لام هه نده له میژ نییه، لیڤه ده رچوونه، ئەگه نه ختن خیرا باژۆن بهم نزیکانه ئەیانگه نئ..“ نۆكه ران سه رى و لاخیان هه لسوړاند و پاش دۆزینه وه ی که وتنه وه سه ر شوینه که.

خانزاد و کاکۆ گه لیک ماندوو بوون، و لاخه کانیا ن به هیچ جوړى خیرا نه ئەپۆشتن، جارێکی به کیان که وتبوو. پێگه که یان له به ینی دوو کیوی به رزی به فر پۆشراویا تئ ئەپه ری.. جیگه یه کی چۆل و بیابان و بئ هه ست، لووتکه ی چیاکان له مبه ر و له و به را بۆ تاقى ئاسمان کشابوون، پۆشینی به فرینیا ن هه ر له میزه ری مه لای ئەکرد. هه ورێکی پروونی سپات خوئ پیا کیشابوون.

کاکۆ پرووی کرده خانزاد و وتى: ئەه ئومیدی دنیا و دواپۆژم، سه یری ئەم کیوانه که، ئەمانه ن مه لای راست، ئەمانه ن به پاکی لیک ماره ئەکه ن، نه ک کۆلکه مه لای چلیس هه ق داپۆشی دنیا کپی دین فرۆش، خانزادی دلم، گیانم زۆر ته نگ و تاریکه زۆر ئەترسم بهم زووانه ئیمه لیک دابریین و نه گه یه نۀاره زوو. ئا توخوا گه رده نم ئازاد که..! ئەمانه ی وت و کاکۆ له خانزاد چوو ه پێش و لاخه کانیا ن به جووت راگرت، ده ستیا ن هاویشه گه رده نی یه کدی و تیروپر یه کتیا ن ماچ کرد. دلۆپی گه رمی فرمیسک به گوپ له چاویان هه لژرا و له سه ر کۆلمه یان شوینی شه ختاوی کرد. خانزاد که وته گفتوگۆ، هه ی له من نه که وئ، ئەم بیڤه په شانه له میشکی خوت فرپیده، تازه له مه دا نه ما که.. ته نیا له به ر نووکه نووکی گریان و نزرانه وه بۆ ته واو نه کرا.. چه ند فرمیسکی گه ش به سه ر کۆلمه کان هاته خوار هه ر

لهم دنكه خوناوهی ئە کرد كه به یانی به هار له سەر گوڵی تازه پشکووتوو
ئە تریسکیتهوه.. به ناچاری ئەنجا لێك جیابوونهوه و كه تنهوه پێ..

نۆكه ران شوینیان هینا تا سهردهمێك زۆر له كاكۆ و خانزاد نزیك
بوونهوه، به لām چۆنیان ئە کوتا و لاخه کانیان هه موو بالیان گرتبوو. له خۆیهوه
كاكۆ جارێکی له پڕیكا ئاو پری دایهوه، دلی هاته له رزین و پهنگی تێکچوو،
له دوور له سەر پۆشی سپی چاوی به چهند نۆكه ری ئاغا كهوت. ئەنجا
پرووی کرده خانزاد، نهختیکی پێ هه لنواری، ئاخیکی ساردی دوورو درێژی
هه لکینشا، وتی: بینایی دیده و پرووناکی چاوم.. خوات له گه ل وا کاتی
دهست لیکبه ردا نه.. هیچ خه م مه خو کار له کار تراز له شکری جهفا و زۆرداری
گه شته سه رمان.. ئیمپرو پۆژی هیژ و بێ دادییه، حه ق له زه مین شوینی
نییه، ته نیا مه ترسه، ئەم به یانییه نزیکه تیشکی حه ق تیا هه لێ به سەر خاكا،
تۆله ی هه زاران خوێن پڕاوانی وهك من بسێنێتهوه. دهستی دهست درێژ و
زۆدار بپێ، هه قدار هه قی خو ی پێدری و پهنج و ئاره قه ی بێ دهسه لات و
په نه ره رۆیان به ئە تک نه خوری و به فیرۆ نه چی..

كاكۆ لهم باسه دابوو كه شهش سوار وهك زنجیر چوار لایان گرتن. كاكۆ
هاواری کرده خانزاد و وتی ”خۆت پزگار كه و خه می منت نه بێ، من وا
ئهرۆم لهم دونیا چاوه نواریت ئەبم.. ئەوسا چه شنی نه په شیر له سەر ئەسپی
خو ی فڕیدا، به لām چۆن خو ی هه لدا ئاوا نه گه شته سه ر به فره كه، چونكه
لهم كاته دا كه ویستی باز داته خواره وه، نۆكه ران دسته درێژکیان کردی
و شهش گولله به جارێ له له شیا ته قینه وه، چه شنی نیچیری زامدار كاكۆ
شه په ی هات و به سه ر به فرا گلو ل بۆوه، خوینی گهش جوگه له ی به ست و
تیکه لی به فر بوو، كه می فركه ی ئە کرد و له راسته خو ی ئەمهی.

خانزاد هۆشی له كه لله یا نه ما، وهك شیتان خو ی پیاده کرد و بۆ لای كاكۆ
به زی، سه ری كاكو ی نایه سه ر كو شى خو ی دهستی کرده شیوه ن و گریان و

له خوڤدان، فریشتەى ئاسمانان له زریکەى هاتنە لەرزین.

نۆکەرەن له خانزاد و لاشەى کاکۆ نزیك بوونەوه. پاش ئەمەى زانیان کاکۆ گیانی بە کردگار سپاردوو، له خانزادیان راخوڤى ”خانم.. وا هەتیوچە کەت پۆی ئەوسا هەلسە با بۆمالەوه پڕۆین هەروا مام بايز چاوه‌نۆڤت ئەکات..” کە ئەمەى بیست خانزاد ئاگر له جەرگیا بەربوو، زۆر بە مەردى دەستى بۆ قەدى خوێ درێژکرد و هەلکێشایە دەمانچە و پرووى له دوژمنان کرد و پەنجەى پیاکێشا، بەلام لەبەر خەم و ڤقا نەینەزانى دەمانچەکان له کوێ ئەگرێ؟ دوو گوللەى له دەفەى سینگی نۆکەرێ ڤاکێشا، دەست بەجى گیانى دەرچوو، یەکیکی تریشى بریندار کرد، فیشە کاکانى تری بە بۆشاییا چوون. پاش نەمانى گوللە خانزاد دەمانچەکەى پیادان و گەراوه سەر لاشەى خۆشەویستى. هاوار و فیغان گەیشته بەرى ئاسمان. بە کاکۆى هەلته‌گوت و بەسەر و میشکی خۆیا ئەدا، سینەى خوێ ئەکووتى و قژى نەرمى ئەرنیەوه، نۆکەرەن چوونە پێش و داویان کرد بە گەلیان کەوێ.. خانزاد هیچ گوێى لەمان نەبوو، تەنها کە لەشیوەن و گریان شل و کووت بوو چەند هەناسەیه‌کی بەسۆزى هەلینا و دەستى کردە بە ڤاکردنەوهى لاشەى کاکۆ. بەدەستى ناسکی برینەکانى سڤیه‌وه و لاشەى له گۆمى خوێنى مەبیان دەرھینا. کاکۆى بیگیان چەشنى بەرخى سەربراو له خوێنى خۆیا گەوزیبوو، دلێ بەردى بۆ نەرم ئەبوو، تەنها ئەم نۆکەرە دڤندانە نەبێ، کە لەمان وابوو هیچ نەقهوماوه و چ پرووى نەداوه!

کەوازیان لێ نەهینا و خانزاد زانى چاره‌ى نییه‌ بەهەر جۆرێک بێ هەر ئەیه‌نەوه، نەختى بیرى کردەوه و پیلانیکی شیرانه‌ى کەوتەدل، پرووى لەنۆکەرەن کرد و وتی: ئەى دلڤه‌قینه، ئەى دڤندەى بێ شەرمینه، کە هەر لیم ناگەرێن من ئاوا له‌گەلتانایا یەم کە کاکۆم بۆ هەلگرن، بە وێنەیه‌کی جوان و نایاب بى هیننەوه ماله‌وه، له‌وێ زۆر بەرپز ئاواره‌ى گۆڤرى کەن..”

نۆكەرەن وتیان: چى تۆ بفرەمووى وا ئەكەين.

ئەنجا دارەمەيتىكىيان ھىنا، تەرمى كاكۆى نازداريان لەناو نا و لە پشتى و لاخى خۆيان دابەست، نۆكەرە برىندارەكەشيان سوارى كرد و ئەوى مردوويان خستە ژىر بەفر و جىيان ھىشت.

خانزاد سواربوو، كۆى خەم پرووى كردهووە مالى.. مام بايز بەھىنانەوھى خانزاد زۆر ھەوھەسى ھات، كە پەيامى كوشتنى نۆكەريك و برىنداربوونى ئەوى تى وەرگرت تۆزى گرژىيەوھە وتى: ئەنجا چى تيايە؟ سەى پەش چوو سەى سىپى لەجى. لەبارەى جەوانەمەرگى كاكۆ وتى: ئەمە سزا و ئەنجامى ئەم كەسانەيە بە پىچەوانەى دلى من ئەجوولپنەوھە.. بە پىپى برىارى خانزاد كاكۆيان بردە سەر كپوھەكە لەناو پەزى پىرەماميان شاردهوھە.

دايك و باوكى خانزاد ويستيان بچنە لای تەنيا مام بايز نەيھىشت وتى تا بەيانى كەس نابى يىتەلای خانزاد بەس برا بچكۆلەى خانزاد گوپى نەدا قسەى مام بايز خۆى گەياندە پال خوشكى. كە خانزاد چاوى بە براكەى كەوت يادى ئەم پۆزىيە كردهوھە كە پىلانى پويشتنى بو كاكۆ پيا نارد، دلى كزايەوھە و دەستى كرده گريان دوايى دەستى بەسەريا ھىنا زۆر بە گەرمى ماچى كرد و پىپى ووت: براى پر سۆزم ئەمجارەش ”ئەگەر ھاتوو من مردم پىويستە لەناو پەزى پىرەمام لەتەنيشت گۆرى كاكۆم بنپژن“. براكەى كەوتە نووكە نووك و گريان. بەلام خانزاد دلى دايە و گوتى ”خۆ ئىستە نالىم، ئەى ھەموو ھەر نامرىن؟ من مەبەستم ئەم كاتەيە كە ئەمرم، ھەلسە بچو ھىچ خەم مەخۆ گيانى خوشكت.. بەم گفوتگۆيە نەختى براكەى ھپور بووھە و بە پەشوكاوى چووھە دەر.

مام بايز تا سامى خۆى بەسەر خانزادا بشكىنى و تۆلەى ئەم ئابرووچوونەى لى بكاتەوھە، برىارى دا كە ھەر ئەم شەوھە بوى لە پەردە بكەن و ئاواتى پىسى يىتە دى. ئەم برىارەيان گەياندە خانزاد. زۆر ژىر بوو،

دڵیابوو که ئەمەى هەر له پێشه ئەوسا خۆى ڤاگرت و به بیستنى ئەمه خانزاد نهختى ڤووى خۆشى نواند..! مام بايز که ئەمەى زانى دیسانهوه له خۆشیانا لهخۆچوو، خانزاد ویستی ژووره کهیان ڤرازیتهوه داواى ئاوینیهکی کرد که له نزیکی دهراگاکهى هه‌لواسی. شه‌و هات، مام بايز له‌م ترسه که خانزاد هیچ نیازی خراپه‌ی نه‌بێ، نه‌با دیسانهوه خۆى به‌ر ده‌ست نه‌دا، خه‌نجهریکی جه‌وه‌هردارى گه‌وره‌ی له پشته‌وه خسته به‌ر پشتی و چوون سه‌گی پیر بو ژووره‌وه خزی.

ده‌رکه‌ کراوه سه‌ر گازه‌ی پشتی و داخرايه‌وه، له‌گه‌ڵ ته‌قه‌ی ده‌رگه‌ دلی خانزاد خرته‌ی کرد. مام بايز کتوپر ڤه‌یدا‌بوو، چاوه‌کانی چه‌شنی گورگی هار سوور هه‌لگه‌ڤا‌بوو، دوو که‌لبه‌ گره‌که‌ی وه‌ک شفره‌ی به‌راز که‌وته به‌رچاوی خانزاد. خۆى هیچ شیلوو نه‌کرد، که پشتی که‌وته به‌ر ئاوینه‌که خانزاد به‌ تيله‌ی چاوی ته‌ماشای ئاوینه‌که‌ی کرد، ده‌ستبه‌جی خۆشى له‌دلا گه‌ڤاو گه‌شایه‌وه، له‌چاوه‌کانی هه‌وه‌سی تۆله‌سه‌ندن چه‌شنی ڤۆژ هه‌لات، خه‌م و دلتنه‌گی هه‌موو ڤه‌وییه‌وه و هه‌ناسه‌یه‌کی ساردی دڵیایی هه‌لێنا. له‌به‌رخۆیه‌وه گرژیه‌وه و چاوی له‌ چاوی مام بايز ب‌ڤی که وه‌ختابوو له‌ بریقه‌ی ئاگرداری کویره‌ ب‌یت.. بايز ده‌وی به‌ش بووه، له‌ بلیسه‌ی چاوی خانزاد له‌به‌ری هه‌لسا و به‌ پیره‌وه چوو له‌ باوه‌شی خۆى گرت و ده‌ستی له‌ قه‌دی وه‌رێنا و سه‌ری نایه سه‌ر سنگی، که بايز هه‌ستی به‌گه‌رمی سینه‌ی نه‌رمی خانزاد کرد خۆشى سه‌رکه‌وتن و باغری له‌دلا گه‌ڤا، مه‌ست و سه‌رخۆش بوو، که‌وته ماچکردن و لی‌سینه‌وه‌ی قژ و ڤه‌رچه‌می. زۆر به‌مه‌ندی خانزاد خه‌ریکی پیلانی خۆى بوو. ورده ورده ڤه‌نجه‌ی له‌ پشتی مام بايز گێڤا تا له‌ناکاو ده‌سکی خه‌نجه‌ری جه‌وه‌هردارى به‌ڤیری که‌وته ده‌ست، وریا و چاپووک تیخی ڤووتی له‌کالانا کێشا، ئەوسا ته‌نیا ئەم کاته سه‌ری له‌ سینگى مام بايز هه‌لگرتوو به‌ جووته چاوی ڤر شه‌ڤی ئاگرین ته‌ماشای

کرد. مام بايز له م ساتی ته له زگهی پاپه پری و زوو تیگهی، به گورجی دهستی بو پشیتند دریژکرد و په لاماری خه نجهر بوو، که هینایه وه پش بینى ته نیا کالانى له دهسته. له م ده مه مه رگی خو ى هاته بهرچاو. گلینه ى زه ق بوو، ویستی چاره یه کی خو ى بکا و دوا گورزی بوه شیئ، له ناکاو پری دایه دهستی خانزاد. به لام خانزاد له م ئاگادار و چوستر بوو هیچ نه یکرده نامهردی خه نجهری گه وره ی بستیک له دل ى برده خوار و ههنده به زه بر و سو ى وه شانند نووکی خه نجهر له مدیو له قولنجی بازى هاته دهر.. له گه ل ئه م کاره ساته سامناکه خانزاد نه رانى، ئه ی پیره سه گ بگره له دهستم. ئه مه له تۆله ی کاکۆیه، ئه مه تۆله ی هه ق و هه قدارانه. ئه مه بو کاکۆیه! بايز وهک به رازى بو ى بو ى هات و سه گ تو ى بوو.

که دلنیا بوو گیانى پیسی بايز دهرچوو، خانزاد په یوه ندی خو ى و کاکۆى هیناوه پش چاو، ههر له م رۆژه وه که له سه رکاریز په کتریان دیت و دلدارى دل ى کردن به کۆته وه تا ئه و ئیواره که ی مازوووان تا رۆژى داخو ازى و تا ئه م شه وه زه نگه ی هه لاتنیان هه موو ی چه شنى شه ریتى سینه ما له خه یالیا خو ىان نواند. وینه ی کوشتنى یادگار یکی سامدار و ره ش بوو، له شى هینایه هه ژان و ژینى لا تارىک کرد، ترس و هه ستى نه ما.

خه نجهری گه وره ی له که له شى مام بايز دهره ینا و له خو ینه که ی پاک کرده وه، هه موو ده ستوپه لی خو یناوى بوو، چاوه کانى بوون به کانى خو ین، سه یری خه نجهر که ی ئه کرد وای ئه زانى هه موو زه مین به سه ر خو ینا گه راوه، له خو ین رشتن به دهر چیت نه ماوه، شیوه ی کاکۆى کو فاره ی خو ین له سه ر به فرا فیچه ی ئه کا و ئه مه ی لاشه ی مام بايز وا له به رده میا خو ین ئه تکینى و گۆمیلکه ی له ژووره کا ئه به ستى، ئه م دیمه نانه به رى چاویان گرتو خانزادیان شیت کرد، هو ى له که له دا نه ما خه نجهری بلند کرد و نه ختیکی پیا نو ى، سه رده مى سست و مات بوو، جهسته ی شل بوو په نگى زه رد هه لگه را،

زەردەخەنەيەکی پیاھاتوو لەبەرخۆیەوه، بە نووکە نووک هەناسە تەنگی وتی: ئەي کاکۆ نازدار ئەي کاکي دڵ و دەروون پاکي ئەي کاکلي وەفاداري و مەروفايەتي، ئەي مەردی مەيدانی ژيانی پەرڤان، ئەي نەمامی بەناکامی بپارو، ئەي جوانەمەرگی کۆچکردوو، ئەي قوربانی جەور و جەفا، ئەي داماو لە بەهاری ژین، چۆن هەموو خواست و ئاوات و نازونيازت ئاوارەي گۆر کرا، چۆن دەستی پەشی ژەهراوی هینای لەسەر بەردی زۆرداری وەک بەرخي ساوات سەرپەڕی! ئایا کەسێک نەبوو ئەم دەستە بگرێ، بۆچ تیرێک نەیدا لەم پەنجە تاوانکەرانه، يەکیک نيیە هەر ئیستا يا سبەي يا دوو سبەي يا لە پاشەپوژا تۆلەي ئەمکارەساتە پرورەش کەرە بسێنی و تاوانکەري نابەکار بێنیتە بەر دادگای وێژدانی هەق مەروفايەتي! مەترسە ئەم پۆژەيەت خوینی پزۆت بێتە چرای خەلک و ناوونیشان بکەوێتە هەموو زاریک و بۆ وێنە باست بکری.. ئەي شاسواری دلداری، لە دونیایي بۆ کەس نەما کتوپر کۆژایەوه و نەگەشتیت بە ئامانج، خەم مەخو و لە دونیای نەمر ئەمە بووکی پازاوهي خەيالت. با وەشتم بۆ بگرە و بۆ لات هاتم! ئەنجا خانزاد خەنجەري تیژی لەبەرينی هەردوو مەمکان چەقاند و دوا وشەي ئەمە بوو: “کاکۆ ئەمەش لەبەرتۆيە ئەمە نرخی دلدارییە، چاوەروانی..” پێش تەواوکردنی جوولانەوهي بپارو گیانی پاکي لەگەردوونی پەر خەم و دەستدریژی باری کرد. لاشەي نەرم و شلی لە خەلتانی خوینا گەوزیوی بیکەس و خەمخور لە ژووری مەرگا لەدووری کەلەش بۆگەنی مام بايزی تۆپو پاکشا.

کە ئەم هەوالە وەک بروسکە لەدێیکە پەرت بوو، خەلکی گوندی هەموو خۆیان پەش پۆش کرد و تازیە بەسترا، پەردەي ماتەمی بە وڵات درا، لەمالی باوکی خانزاد بوو بە شیوەن و گریان و فیغان و هاوار و لەخۆدان، تەنیا لەلایەکی ترەوه کەسێک درۆپە فرمیسکیکی بۆ مام بايز نەپژاند.

برا بچکۆلەي خانزاد ئیجگار پەرش و پەست و خەمگین بوو، ئەنجا

ئاواتی خوشک کهوته وه یاد و به دایک وباوکی گه یاند.. ئەوسا پال به پالی
کاڤۆکی جه وانه هه رگ له ناو په زی پیره مام له کویتانی به رزی سه رچیا خانزادی
داوین پاکیان ناشت و ئاواره ی ژیر گلیان کرد.

پیره مامی قوربه سه ر به تاقی ته نیا به پشتی کووپی چه ماوه ی گۆپالکی
گرته ده ست و به هانکه هانک و هه ناسه ساردی خۆی گه یانده سه ر گۆپی
جه رگ و بووکی.

دای به میشکی سه ریا و کهوته گریه و زاری، دلی هاته جۆش و دهستی
به نالین کرد. ئەشکی گهرمی رشت ههروه کو بارانی به هاری، تا ته پایی
له چاوا هیشک بوو، دهنگی نوساو که رخ بوو. خۆی به گۆره کانا هینا
وئهیووت ”جه رگی برپاوم، ژینی نه ماوم، چرای کوژاوم، پۆله ی کوژاوم، ئیه
له خه م و خه فته و ده ردوبه لای دونیا ده رباز بوون، له ته ماحی دلپییسی،
زۆرداری داوین گپاوی و ده سترپیژی مه ردوم پرزگار و ئازادبوون. خۆتان گه یانده
به هه شتی پاکی و دادوخۆشه ویستی و سه ره به ستی و ناشتی، منی چاره ره ش
ئاخر شه پتان لییه هیشتۆته وه، به خوای له ژووری سه ری بی جه رگ و بووک
لییه من ناژیم، ئەم ترووسکه کزه ی ئاواتم کهوته ژیر زه بری گه رداو و
پسووله ی کۆچکردنی نام ده ست. ئیه وه ش له وێ پیره باوکیکی قسه خوۆشی وه ک
متنان پیویست ئەبی.

جا وا بو لاتان هاتم تکایه به ده ست له ملان و پیکه نین پیشوازیم بکه ن و
به پیره وه بی! پیره مام ئەمه ی وت و به لاداچوو، وه ک داری بی ره گ راقه نا،
له سه ر گۆپی خانزاد و کاڤۆ ره ق و ئیشک بوو.

زارا

صویره له دوورخراوهیی- زستانی ۱۹۶۴

له هاوینی سالی ۱۹۶۲ دا، دوابه دوای تاقیکردنه وه و داخرانی قوتابخانه کان، له بهر چهند هۆیه ک به تاییه تی له یاسا لادان و په شبگیری و سته می پڙیمی په شی خو په ره سستی یه کده سی و هیژ، په نا باری بی پږی و شوینی که ریما، که وه ک گورگی هار به گژ نه ته وه قاره مانه راپه پریوه که مانا چووبوو، وه ک زۆر سه دانی تر، بۆم نه شیا پرووه و نیشتمانی په نگینی پشیلکراو بچمه وه، له په نای فینکایه تی سییه ر و نزاری کیوه به رزه کانا له سروهی شه مالی گولاییدا هه ناسهی خه مپه وینی دل دابینکه ر هه لئیم و، له بو ی عه تر و گولاله سووره ی ده شتی سه وز و کنار جو و پرووباره زیوینه کانا پر به سی راوی ژین هه لمژم و، له سه ر قالیچه ی په نگا وره نگی خاکی پیروژ و له ژیر بالی به سوژی

ئاسمانی شینی بیگه ردی خوْمانی گپو گلپه و داخی دهروونی پر برین و به ئازار نهختی دایرکینمه وه و پشوویه کی هه سانه وهی دهربه دهیری لییده م، به ناچار ی له (به غدا) دا مامه وه و ماوه یه کی زۆریم لی پابوارد!

هه موو پۆژیک سهرله به یانی له و هاوینه ئیجگار گهرمه دا، له (سه لاهه دینا) نه چوو مه ده ره وه و خوْم نه کوتایه یه کی له و چایخانه به چکۆلانه ی له و دیو میوانخانه که مانا، که مۆنجه یان له ییکار و هه ژار و کارگه رانی کارخانه که ی جگه ره وه لیوه نه هات، تا نیوه پۆ تیشکی خوْر نه م نیمچه ده ربه ندیه ی نه نه دۆزیه وه. فینکاییه کی تایبه تی خوْی به ویدا کیشابوو! نه وه ی سونجی کیشابووم، جگه له و هه موو خه لک و خوایشه هه مه جوْریه ی له ویدا هه ر دهسته یه به شتیکه وه خه ریک بوون، یا به ویدا گورج را نه بوردن، دیمه نی هه میشه یی نه و مروْڤ و نیوه یه بوو که وه ک داوه ری سه پان له هه مان شوینا بی پۆژ بوار، هه ل نه کونجان. جاریکیش نه گونجا به شیویه کی جیاواز بینزین و یا ساتیکیان بلیی په نگ و پوو یا جل و به رگیان بگۆریت، نه خیر، بگره هه ر پۆژی نه مه نده به ی به راییه نه چوون نه تووت یاسای گۆران لییان زویر بووه یا هیه چ ده سه لاتیکه ی به سه ر نه وانا نه ماوه!

مام قوربانیه له دانیشتنا وا دیار بوو هه رگیز سه ر نه نه بوو، چونکه به درێژی کات له و شوینه یا که پالی به دیواره که وه نه دا و سه به ته په ش پۆشراوه که ی له به رده میا دانه نا.. به پرای به ر نه نه جوْلییه وه و جی گۆرکه ی نه نه کرد، ته نیا مه گه ر هه ر تاوه ناتاو ی له نه نجامی فسه که یه کی زاراوه دهسته چرچه ده ماراوییه له رزۆکه کانی به خستایه ته ژیر په رۆکه په شه که وه و به گویره ی راویژی زاراوه چه ند سه موونیکه سپی و خاوینی ده ره یینایه و به ژمار له دهسته ناسکۆله بچووه کانی به اویشتایه! یا که سه به ته هیه چی تیا نه نه ما له سه ر سه ری خوْی بنایا و ده ستیکه بیپیزی بگه یاندایه زه وی و دوا ی چه ند ته کانیک هه لسا بایه سه ری، ده ستی به خستایه ته سه رشانیکی

نزمی زاراوه و به نیمچه کورپیه که وه به هیواشی برۆیشتایه! پاشماوه یه ک به هه مان شیوه سه به ته ی پر کراوه یان بۆ هه مان شوینا ئه هینایه وه و کرداری پیشوویان دووپات ئه کرده وه.

له شیوه و بئێ که سی و ئاخفتیانان زانیم که کوردی لیقه و ماون! چهند که ره تئێ به بیانووی سه موون کرپنه وه خۆمم هه لسووی و هه ولما سهرگوزه شته ی خۆیانم بۆ بگێرنه وه، که چی مام قوربانێ به جورێ کدوله ی پارز ونه یئنی داخستبوو وه ک من به ئاواته وه بووم ئاوا به سانای بۆمی نه کرده وه. ماوه یه کی که م نه بوو ئه وه ی به سه ره هه ول و ته قه للاما رابورد پیش ئه مه ی بتوانم بوخچه ی گرێ دراوی دلێ بۆخۆم بکه مه وه.. رۆژیکیان بانگم کرده لای خۆم و پیاله ی چاییم بۆ کړی، جگه ره ییه کم بۆ داگیرساند و به رێگایه کی زانایانه وه گرێی زمانیم لئ ترازاند و کووپه له ی پر په نهانیم پئ هه لږشت! ئیستئ جگه ره که ی فرێ نه داوو که دیم ره نگ و پرووی نه ختئ هه لږزکا، هه ناسه یه کی دوورودرێژی هه لکێشا، هه ندئ شان و شه پیلکی چه ماوه ی قیته وه کرده وه، دووچاوه تاریکه پیکدا قووپاوه کانی زه قه وه کرده وه و و نوقاندنیه وه.. ئینجا وه ک له یادی کاره ساتیکی ترسناکا سام گرتبیتئ، چرچ و لۆچه کانی دهم و چاوی کرژه وه بوون، زه ردیه ک به پرویا تپه پری، ئاخیکی ساردی هه لئنا و گوتی: ئه ری برا خاس، چیت بۆ بگێرمه وه و باسی چیت بۆ بکه م! ئه وه ی به سه ره ئیمه دا هاتوووه خوایه هه ره به سه ره که سا نه یه ت. ناتوانم زنجیره ی داستانی دوورودرێژی ژینی رابردوومان تیکرا قه ف به قه ف بۆ لیکبده مه وه. ئه مه ی شایانی باس بئ که وا بۆم ده ره که وئ تۆیش هه ره به دوا ئه وا ئه گه ریییت دوا پله ی ئه و کاره ساتیه که سه ره نجامی ئیمه ی به ئیره دا گه یاند و له م باره ی هاویشتن که تیا ئه مان بینیت.”

”خۆر تازه که وتبوو، هیشتا دنیا گهرم دانه هاتبوو، له ژیر لیقه ی (له رز و تا) وه ئارامم لئ هه لگیرابوو، عه ولای کوپه گه وره م و فاته ی خیزانی و زارای

تاقانه یان له گه‌ڵ ئۆمه‌ری کوڤه‌ بچکۆله‌م که‌ تازه‌ حه‌به‌ی مام (ئاوده‌ل) مان لێ ماره‌ ک‌ردبوو قژومۆی گواستنه‌وه‌ی ئه‌ک‌رد له‌ به‌یانیه‌وه‌ چووبوونه‌ په‌ریزی بۆ دروینه‌ی ئه‌و قه‌ده‌ جۆیه‌یه‌ی که‌ له‌ دونیادا له‌و به‌ولاوه‌ چیت‌مان گومان نه‌ئهب‌رد. زارایان نارده‌بوو ئاوی بزانێ نه‌وه‌کا من چیم پێویست بێ. زارا نزیک ئاوی ئه‌بێ که‌ له‌ وێزه‌ی فڕۆکه‌وه‌ ڕائه‌چله‌کێ و له‌ ژێر دره‌ختیکا خۆی به‌زه‌ویدا ئه‌دا و له‌ گرمه‌ گرم و ته‌قو‌تۆقا هه‌تره‌ش ئه‌چیت، به‌لام له‌ ترسانا سه‌ر ده‌رناهیانی تا گه‌ردوون کشومات ئه‌بیته‌وه‌، ئه‌نجا به‌خۆیا ئه‌نووسی و تا ئه‌گاته‌ ماله‌وه‌ له‌ هیچ کۆسپیکا سل ناکاته‌وه‌. سه‌یر ئه‌کا خانوو پروخواه‌ و باپیره‌ی تاداری له‌ ژێر گلکۆدا ته‌نیا قاچه‌کانی دیاره‌ و له‌قه‌ژنه‌یه‌تی! ده‌س ئه‌کاته‌ هات و هاوار و زیرکه‌ لێدان! پاش ماوه‌یی ئه‌وانه‌ی به‌دگمه‌ن ڕزگاریان بوو له‌خه‌لکی دیکه‌مان به‌ ده‌نگ و هاوارییه‌وه‌ دین و منی له‌ ئاوزه‌نگدان له‌ژێر باره‌خۆلا ڕائه‌کیشینه‌ ده‌ره‌وه‌. من سه‌لامه‌ت ئه‌بم، به‌لام چۆن سه‌لامه‌تییه‌ک! هه‌ر ئه‌وه‌تا نووزم لێوه‌وه‌ هاتوو، ئه‌گه‌رچی ڕۆشناپی چاوه‌کانم نرخ‌ی ئه‌و تۆزه‌ هه‌ناسه‌یه‌م بوو که‌تیاما مابوو! گه‌ر بلیت ته‌نیا خانویه‌ک به‌ پێوه‌ مابوو، خاوه‌کا! یا له‌و هه‌موو هه‌رزه‌کار و پیرو منالانه‌ی له‌ په‌ریزانا خه‌ریکی نان په‌یداکردن بوون نیوه‌یان به‌ شهل و شه‌که‌تی و برینداری لێ ڕزگار بووبێ ئه‌وا زۆر زۆره‌! خۆ مناله‌کانی ئیمه‌ هه‌ر له‌ شوین خۆیا تیک‌پاریان له‌ناوچوو بوون و هاواریان به‌هیچ لایه‌کا نه‌گه‌یشتبوو. ئاخ، ئاخ.. کوڤم، تۆ بۆ برینت کولاندمه‌وه‌، خوا هه‌لناگریت!“ له‌گه‌ڵ هه‌نسکی گریانا مام قوربانی پشوویه‌کی باشی دا و ک‌ر بوو، دواي دلدانه‌وه‌ی و به‌شداری خه‌مباریه‌وه‌ نه‌ختی هاته‌وه‌ سه‌رخۆ و له‌سه‌ر داستانه‌که‌یا ڕۆیشت، گو‌تی ”کوڤم تۆ خۆت بیری لێکه‌ره‌وه‌ که‌ ئیمه‌ چیمان به‌سه‌رهاتوو، چ نه‌گه‌تییه‌کی مالویرانی و له‌ناوچوومان چیشتوو. به‌چی هه‌ناسه‌ساردی و جه‌رگه‌ بریاوی و خانه‌ وێرانییه‌که‌وه‌ کۆچمان کردوو

و ئەو جوانەمەرگە نازدارانەمان لەگەڵدا ناشتو و شوینەواری سەدان سألەى باوباپیرانمان جیھێشتوو و بەدەر بە دەرى و لێقەوماوى ئاوارەى شاران گەراوین. ئەمەش نەك تەنیا بەشى ئیمە بووبى، بگرە چارەنووسى زۆربەى زۆرى شار و دێھاتە خاپوورکراوەکانى وڵاتە داگیرکراوەکەمان بوو، ئاخ پۆلەم بو ئەو لاو شۆخ و شەنگانەى بى تاوان ئاواتى پاکیان ئاوا کوتوپر بردە ژێرخاکەو، ئاخ بو ئەو کونجە بچکۆلەى بە دەستەکانى خۆم دروستم کردبوو! هەرگیزاو هەرگیز شیوەیان لە چاوما ون نابیت، لیم مەگرە پەنگبى بلایت ئەم پیرە چاوكۆپەر چۆن شت ئەبینى! بەلام وانییە هەرچەند پۆشنایى لە چاوما نەماو، تەنیا دیمەن و نىگارى ئەو هەموو شتە خنجیلانەى لە دەسمانا چوون هەمیشە وەكو پۆژ لە یادما ئەترووسکێنەو! ئوف خوايە، بو چ سەگمە حەسارىيەك منت هیشتەو! بو نەتکردم بە قوربانى ئەو گەنج و هەرزەکارە جوانەمەرگانەو. خوايە ئەم زۆردارىيە هەلنەگریت.

لە راست ئەم دیمەنەدا پووبەرووى پیرىكى کوپرى بى پشتیوانى هەژارى لێقەوماوى پەنج بابرودوى بیکەلک و بى دەسەلاتى جەرگ سووتاوى مالمویرانى دەر بەدەر و ئاوارەى دل بەداخى قورگ بەهەنسکا، مەوۆفیکى ئاوا شپرزە و بى چارە کە لە پۆژىكى ئاوا رەشا لە شوینىكى چەندین قۆناغ دوور لە مەفتەنى بۆمبارانکراودا بە چاوى بیرەوهرییهو یادی پۆژانى گەشى رابوردووى ناو هەردە و کیو کەشە بەرزەکان ئەکاتەو، سام دایگرتەم و تەزووى پاچەلەکین بەسەرپاى لەشما هات، وەك بەردى بن گۆما بە جورى کر و بیدەنگ بووم کە مام قوربانى هەستى پیکرد و بە پراوێژىكى پرسۆزەو لەو گریانە بى هەستیهیا هۆشیارى کردمەو. وتى ” کوپرم، مەوورە، ئەگەر پەست و دلتهنگم کردبیت، ئا ئەمە کەمیکە لەو داستانەى بە شوینیا ئەگەرایت. بەرخم، چى بکەین ئەمە ژيانە! ئەگەرى هەرگیز لە خەویشا بە خەيالما نە ئەهات ژین ئەمەجۆرە رووداو کارەساتانەى تیا بىت!“

پاش ئەمەى جوگەلەيى فرميسكى نەبىنراوم لە دەرووندا پشت و برىك
 ھيۆر بوومەو و لىم پرسى كە چۆن ھاتوو تە بەغدا و چۆن ئەژييت! لە
 وەلما مام قوربانى وتى ”كوپم، دواى كارەساتە كە ھەموومان دەربەدەر و
 پەراگەندە بووين، ھەر دەستەيە بۆ لايەك، لەو دى بۆ ئەم دى، ئەوشار و
 ئەمشار تا چارەنووسى ئىمەى ھىنايە ئىرەو. لەم گەشتەى قوربەسەريمانا
 لەھەر شوينىكا را ئەبوردين كە كەسى تيا مابوو بى لە يارمەتى و
 دەستەبەريدا دريغيان نەكردوو و خوا ئەم ميللەتەيەمان پاريزراو كات، لە
 كۆنگەرى شپرزەيى و تەنگ و چەلەمەدا وازيان لە مروفايەتى و ھاوكارى
 و پەوشتى جواغەردى ھەر نەھيناو. ئيتىر وا لىرە لە تەك زاراي ھەتيوى
 كورەزما كە لەم دونيايەدا لەو زياتر كەسيكەم نەماو لە مالى كوردىكى
 نانەواى خاوەن پياوەتيدا كونە ژوورىكمان وەرگرتوو و تيايا خۆمان لە
 جەور و ستەمى زەمانەدا پەنھان داو. خوا پاداشتى چاكەيان بداتەو ئەم
 كارەيشيان پيداوين كە سەموونيان بۆ ئەفروشين و بەھۆيەو نەمرو نەژين
 وا جارى خۆمان راگرتوو، چاوەروانى دەروازەيەكين كە خوا لىمان بكاتەو.
 كاكە من ھىچ ھىوايەكم لە ژينا نەماو، جگە لە سەر كەوتنى نەتەو كەمان،
 تەنيا پەرۆشى زاراي بەسەزمانى نەگبەت گرتووم كە ھەم دارەدەسمە و ھەم
 تاكە ترووسكەيەكە لەم دونيا دوونەدا بەدى بكەم!”

لەم كاتەدا زارا ھاتەو كىژوولەيەكى دە سالانەى خنجيلانە و گەنم پەنگ،
 كراسىكى پەشى چلكنى لەبەردابوو شىوہيەكى دلگەر و شيرينى پىوہ بوو،
 ھەر لە دوورەو كە چاوى بە مام قوربانى كەوت لای من دانىشتوو نازانم
 لەشەرما يا لە ترسانا بوو پرووى سوور ھەلگەرا، ھەلۆيستەيەكى كرد ئىنجا بە
 دەنگىكى نەرمى بەسۆز و شپرزوا وتى: باوہ ھەستە با پړوين پړۆ درەنگە“
 مام قوربانى وەك جارەن دەستى خستەو سەرشانى زاراو و داواخوازيەكى
 گەرمى لىمكرد و وردە وردە پړويشتن، تا لەوسەر كۆلانەكەدا خوليان دايەو و

له چاوما ون بوون، به چه په ساوییه وه چاوم تێ بریوون و له ناخی دلما
 ئهم وت: خوايه به زه ییت به مانه و به هه زاره های وه که ئه مانه وه ییته وه.
 به هۆی فه رمائیکه وه بۆ کاریکێ تایبه تی ماوه ی چهند هه فته یه که له به غدا
 دوور که و تمه وه، له گه رانه وه مدا پۆژی دوا یی به ئاره زوویه کی گه رمه وه بۆ
 دیده نی مام قوربان ی و زارا وه چوومه وه چایخانه ی گۆرین به و ئاواته وه که
 موژده یه کی خۆشیان له باره ی سه رکه وتنی گه له که مان بده می، به لام بۆ واقی
 ورم شوینه که ی هه می شه یی قوربان ی لات ه ختیکی لێ دانرابوو. تاویکی باش
 چاوه روانیم کرد، که چی نه قوربان ی په یدابوو، نه زارا. دوو سی پۆژ به مجۆره
 رابورد، تا وام لێهات خۆم بۆ نه گیرا و له چایچییه که م پرس ی، کابرای خاوه ن
 چایخانه که به وردیه وه چاویکی تێپریم و ساتی چه په سا، ئینجا وتی ”بۆ تۆ
 نازانی قوربان ی و زارا چییان لێهاتووه!“ خورپه م له دل ه وه هات، ماوه یه که
 تێپه ر بوو به رله وه ی بتوانم لێوه کانم لیک بترازینم و بلیم ”نه، سا تو بی
 خوا چییان لێهاتووه؟ به هه ناسه یه کی سارد ی بی باکا وتی ”برا ده می که تۆ
 خۆش، مردوون!“

”مردوون؟ زارا و قوربان ی مردوون! ئای کلۆلی! کورپه چۆن.. هه مووی
 مانگی نابێ لێره به ساخ و سه لامه تی به جیم هیشتن؟“ کابرای چایچی وتی
 ”برا، نه گبه تی ئه مه نا پرسیت“ وتم ”ئاخر چۆن، خو نه خۆش نه بوون؟ وتی
 ”نه خۆش! نه به سه ری خۆم ئه و پۆژه ی پیا چوون له هه موو کاتیک له ش
 ساخ و هیوادتر بوون.. ئای ده ستی شکاوم بۆ مام قوربان ی نه گبه ت! بۆ
 زارای نه و خونه ی به هاری نه پشکو توو!“ ئه مه نده په شوکا و شپزه بووم
 ئارام له وزه ما نه ما، به ده نگیک ی به رز و ئالۆزه وه هاوارم کرد ”کورپه
 جه رگت بریم، توخوا زووکه پیم بلی چۆن مردن.. چۆن، چۆن؟“ وتی
 ”براده ر له و پۆژه وه که تۆ دوا جار لێره بویت، تا چوار پینچ پۆژ وه که جار ان
 قوربان ی و زارا سه موونی خۆیان یان ئه هینا و له هه مان شوینا هه لئه کونجان

و ئەیانفرۆشت. تا پۆژیکیان لەدوای پۆشتیان بە ماوێه کی کەم دەنگە دەنگ و پەشیویەکی لە شەقامەکی ئەو دیوا پەیدا بوو. هەر خەلک بوو رای کرد، منیش بە شوینیان چووم، بەلام چی بینم! ئۆف خایە! سەیرم کرد وا لاشە پلشواوەی زارای ناسکۆڵە و قوربانێ پەق هەلگەراو ئەخەنە ئۆتۆمبیلی نەخۆشخانەو! ئەمەش ئاوابوو کە لەو کاتە ی لە شەقامە کەدا ئەپەرنەو، ماشینی زۆر بەخیرایی بەسەریان را ئەگات و لە پێشەو زارا ئەپلشینی ئەو، کەچی کویری هەناسە سارد کە لە چریکە ی سەرە مەرگی زاراوە راچەکیو و نەیزانیو چی بوو و چ بکات پەلی کوتاوە گواپە زارا بدۆزیتەو، ئۆتۆمبیلیکی تر لەولاو تیز هاتوو و ئەمیشی کردوو بە ژیر چەرخییەو.. ئا بەو جوۆرە قوربانێ و زارای لەشساخ سەریان نایەو، تی گەشتیت؟

ئەمجارە ئەشکی چاوم چەشنی باران بە گوڕ هاتەخوار و لەبەر قوڵپی گریان هێچم پێ نەوترا. لەدلی هەتەرە کراوما ئەموت: ”کەواتە زارا و قوربانێ ئاوا کۆچیان کرد و ئاواش بە ئاوارەیی ئاوارە ی گل کران! ئەو ئاواتە گەشەدارە ی بۆ زارا لەگیانی مام قوربانیدا ئەدرەوشایەو تا هەتایە کۆژایەو و قوربانێ کەچ بەخت بوو.. بوو بە قوربانێ تاوانی ناکەسی زۆردار!“.

جهوانمهردیی

ههولێر، ۱۹۷۰/۱۱/۵

هاوړپیه کی عه ره ب که مامۆستایه له قوتابخانه که ماندا بۆمی گێرایه وه وتی:
 شهوێکی هیجگار تووشی زستانی ۱۹۶۶ بوو. سه رماییه کی بئ ئه ندازه و
 سامناکییه کی بئ سنوور بالیان به سه رشارا کیشابوو. کهس زاتی نه ده کرد سه ر
 بێنیته ده ره وه. له گه ره کی (تهی راهه) سه رکۆشکیکی دوو ژووریم به کری گرتبوو،
 ده رگه و ناو قاده رمیه کی سه ره به خوێ هه بوو. به ته نیایی تیایدا ئه ژیام. ئه و
 شه وه هه ره وه که شه وه کانی تر ده نگي ناهه جامی گولله توپ و ته قه ی ته فه نگ
 و مه تره لوژ ئاسمانی شاره که یان دزیو کرد و ئه و نیچمه کشوماتییه ی پچراند که
 پێشتر شه وه که ی له خو لولدابوو. به جاری پیره هه ولیری سه رلیشوای شله ژاند.
 لئ ئه وه ی زیاتر سه رنجی منی پاکیشا ئه وه بوو ئه مجاره یان ته قه و هارژنی

دهسته پێژ له کووچه که ی ئیمه وه که نزیک ی باره گای میرییه وه بوو دههات و بگره ههر زۆریش له شوینه که ی منه وه نزیک بوو. له و کاته دا بوو که له پر هاته وه بیرم ده رگای ده ره وه م دانه خستبوو. ناچار تانووتم دایه به رخۆم و به ئه سپای و بئ خشیه بۆ خزامه خواره وه، له ترسانا گلۆپی ناو قادرمه کانم دانه گیرساند. لایتیک ی ده ستی بچوو کم هه بوو له گه ل خۆمم برد. کاتی گه ی شتمه ناو قادرمه کانه وه و لایتیکم لیدا، بۆ واقعی ورم دیم زه لامی ده مانچه ی پرووت به ده سته وه، ده مامکی خۆی داوه و له دیوی ژووره وه له پشت ده رگا که وه خۆی په نه انداوه. دلم داخوړپاو عه بیی تیدا نییه، له راستیدا زۆر ترسام. سامیک دایگرتم له شوینه که ی خۆمدا دایکوتام و نه متوانی شه فاوکی تر بهاو یژم.. به حه به ساوییه وه بیرم له م هه لۆیسته سه یر و ترسانا که مه وه ده کرده وه و نه مزانی چۆن بجوولیمه وه.. کابرا ده نگده دم بچمه نزیکیه وه؟ یان لووس و باریک پاشه وپاش بگره پیمه وه بۆ ژووره که مه وه و بئ ورته ده رگا که له سه ر خۆما داخه م وه که ههر هیچم نه دیتییت! ئا، له م ساته وه خته ناسکه دا بوو کابرا به زمانیکی عه ره بیی زۆر پوخته و په وان له سه ره خۆ بانگی کردم و گوتی:

مامۆستا ئه گه ر ده توانی چاکه یه کم له گه لدا بکه ییت! سه عاتیکم لای خۆته وه به یله ره وه، نه مردبم یه ک به ده پا داشت ده ده مه وه. وته که ی ئه وه نده پرسۆز و هیمن بوو له ناخی ده روو فی کارکرد و متمانه یه کی ته واوی پییه خشیم. له چرکه یه کدا هه رچی ترس و له رز بوو هه مووی له بار بردمه وه. منیش به چرپه یه که وه گوتم:

فه رموو نه ک سه عاتی، به لکو سالتیک لیره بمینه وه، برام“ ههر به په له پرۆزی ده رگا که م توند کرد و به جووته سه رکه وتینه سه ر کۆشکه که وه. له ژووره وه را ده رگا که م توند قایم کرد و به خیره اتنیک ی گه رمو گوړم لپی کرد. ماوه یه ک بیده نگ ی را بوورد، پیش ئه وه ی زاتی ئه وه بکه م لپی به رسم: ”جه نابت چیت و بۆ ها نوو بته ئیره وه، ئه مه چ قه و ماوه؟ به زامیکی به رزه وه وه لامی دامه وه

وتی: ”من چیم و کیم، تۆ خۆتی پێوه خەریک مەکه، من هەرچییهکی هەم وا پەنام هیناوتە بەر تۆوه، بۆ ماویەکی زۆر کەم. بەلام ئەوهی پروویداوه ئەمەیه، چالاکیی ئەنجامدراوه، بۆیه کە هیژیکێ ئەستووری سەرباز و جاشەکان لەم شەوهەدا هێرشیان هیناوتە سەر ئەم گەرەکە و (حەسارەکە) ئەوبەری شەقامەکەیان گەمارۆ داوه.“ هیشتا وشەکانی هەر لە گوێما دەزنگانەوه کە زرمە لە دەروازەی دەرهوهماندا هەلسا و، زیلەکەمان بەتوندیی لێی دەدا. خیسەیهکی میوانە نامۆکەمم کرد وەک ئەوهی ویستبیتم پرای ئەم وەرگرم. خیرا وتی:

- برۆ بزانه چیه، بەلام دان بەخۆتدا بگره و مەشلەژێ وتم:

- چاکە دە تۆش بچۆره ئێو پێخەفە کەمەوه و خەو لەخۆت بێخە.“

بە ئەسپایی چووم دەرگاکی دەروهم ترازاند، سەیرم کرد ئەفسەرێک و چەند سەربازێک بەچەکەوه دەچنە سەربانی کۆشکەکەوه پێگەیان پێ نیشانده “وتم” فەرموون.

بە قادرمەکاندا سەردەکەوتین بە ترسیکەوه پرسیارم لێکردن “چی قەوماوه؟” حەسارەکە بەرامبەر تان هەوالمان پێدراوه یاخیبووه بەکریگیراوهکانی تێدايه. لەهەموو لایەکەوه ئابڵوقەمان داوه.

یهکیکیان ئاوههای وەرآمدامەوه، دواتر لەسەری پۆشت “لەهەر چوار لایشەوه سەربانەکاغان گرتوون و شەستیرمان لێ دامەزراندوون تا بواری دەربازبوونیان نەدەین“. ئەمە ی وت کە پێگای سەربانەکەم نیشاناندان بەرپرسەکیان وتی ”تۆیش بچۆرهوه ژوورهکە ی خۆتەوه و بخەوه. هەفت بەسەر هیچەوه نەبێ.“

هەمووی نیو سەعاتێکی نەخایاند لە پەنجەرە ی ژوورهکەمەوه دیم هەرچی ژن و منال و میژدی لە (حەسار)ەکەدا بوون هەموو یانیان وەک ئاژەل لە زیلەکانی سوپا ناخنین و لە ژێر قەرم و هۆری پێژنە ی گوللەدا لەو ناوێان دوورخستنهوه.

سهر بازه کانی سهر بانه کانیش سه ننگه ره کانیان بهردان و بۆی دره چوون. شهوگار نهختی ئارام بووه، میوانه نه ناسراوه کهم به گهرمی دهستی گوشیم و سوپاسی کردم. هه لسا بروات. هندئێ کردم نهیسه لماند ئه و شهوه ههتا سهر لام بهیینهوه و گوتی “زۆر سوپاس، ئهتۆ فهرمانی خۆنت به جیگه یاند، هیوادارم رۆژیک بهیهک بگهینهوه. شهوکی شادا!” ئه مه وت و وهک چۆن کتوپر هاتبوو ههر ئاوه هاش کتوپر بۆی ده رچوو ده ره وه. منیش له سهر سورمان و له ترسانیشا چه په سابووم. پرووداوه کهم تیکرا ههر له شیوهی خهویکی ئالۆزکاو ده هاته وه بهرچاو. ئه لبهته ماوهیهکی زۆری له و شهوگار ترسناکه وه بوو بهرلهویه بتوانم چاوان لیک بنییم و زړه خه و مباته وه! دوا به دوا ی ئه وشه وه پر له کاره ساته وه به چه ند مانگیک رۆژیکیان گه پامه وه بو کۆشکه کهم، سه یرم کرد دز ژوو ره که میان به سه رکرد بووه، رادیۆ و موسه جيله و کامیرا که میان بردبوو. منیش مامه حاجی خودانی کۆشه کهم که ههر له ژیرخانی کۆشکه که دا ده ژیان له کاره که ئاگادار کرد. حاجیی خه یلی په شوکاو، دوا ی بیر کرد نه وهیه کی قوول داوا ی لیکردم ده نگ نه کهم ههتا کاره که ئاشکرا نه بییت و گوتی “پاره ی شتوومه که کانت چه نده خۆم بۆتی ده بژیرمه وه. با که سمان پیوه نه یه و نه چیت، خۆمان بهری ئه م چه ند و چوونه یه ناگیرن. خۆت ده یزانیته له م زه مانه دا مال دزارا دوا ی مافی خۆی بکات ههر خۆی تاوانبار ده کری و ده یشی گرن! جا تکات لیده کهم به ردیکی له سه ردانی و بپیتنه وه.” منیش له سهر نزای مامه حاجیه وه بیده نگیم لیکرد و کربووم و ههر باسیشم لیه نه کرده وه، ته نانهت خه ریکبوو له بیرم ده چۆوه که له ناکارا، ئیواره یه کی سه ر له زوو چه ند مانگیک دواتر ته ققه ی ده رگا که ی ده ره وه مان هات و منالکاریکی شه ش هه وت سالی نامه یه کی نایه ده ستمه وه و وهک به رزه کی بانان لیدا رۆشیت! دیسانه وه چه په سام! نه مزانی ئه و مناله جنۆکه بوو، چی بوو ئاوا کتوپر هات و بزر بوو! ههر له شوینه که ی خۆمه وه به ده ستیکی له رزۆک نامه کهم هه لپچری و به خیرایی چاویکم پییدا خشانده. دوو ئه وه نده ی تر

ناوه‌ڕۆكه سه‌یر و زۆر كورته‌كه‌ی سه‌ری سوپماندم. ”ئه‌مشه‌و كاتژمێر دوانزده چاوه‌پوانبه. كه‌لوپه‌له‌ دزراوه‌كانت بۆ دینه‌وه“. ئه‌ ئاوا نووسرا‌بوو. منیش ئه‌وه‌ی راستی بۆ زۆر ترسام“. تۆ بێی ئه‌مه‌ راستی بۆ؟ یان پیلانیكه‌ و بۆ زیانی من نراوه‌ته‌وه‌! حاجیی دراوسیم تیبگه‌یه‌نم، یا هه‌ر خۆم بیزانم و چاوه‌پوانی پروودا و بـم؟! ئاوه‌ها لێكم ده‌دایه‌وه‌. سه‌ره‌نجام بپارمدا نه‌یدركێتم و خۆم بنێمه‌ ده‌ستی چاره‌نووسه‌وه‌، وام به‌دڵدا هات كه‌ هه‌ر شووره‌یی و ئابرووچوونی به‌دواوه‌ بوو گه‌ر ده‌نگم بكردایه‌. هه‌ر هه‌یج نه‌با به‌ ترسه‌نۆك ناویان ده‌بردم.

ئه‌و شه‌ه‌وگاره هه‌ر خۆم ده‌زانم چۆن به‌نیوه‌بوو، سه‌رجه‌م ئه‌ندامه‌كانی له‌شم به‌ جۆریك بوو بوون به‌ گوێچكه‌ و به‌هه‌ست ته‌نانه‌ت له‌ چركه‌ چركی كاتژمێره‌كه‌ی سه‌ر میژه‌كه‌ش را‌ده‌چله‌كیم. به‌ هه‌رحال وه‌ك ئه‌وه‌ی سالیك چاوه‌پوانیم كردبۆ، نیوه‌شه‌و سه‌ره‌تاتیکی كرد و میله‌كانی كاتژمێره‌كه‌ جووت بوون و له‌و ساته‌ وه‌خته‌دا به‌ ئه‌سپایی ته‌قچه‌ له‌ ده‌رگاكه‌وه‌ هات. وه‌ك بۆ مه‌رگی خۆم په‌لكیش بكه‌ن ئاوا به‌ ترس و دله‌كوته‌وه‌ چوومه‌ خواره‌وه‌. قاچیکم په‌پیش ده‌كرد ئه‌ویتریانم له‌ دوو نه‌ده‌هات. دلم وینه‌ی پاساری سه‌ره‌هه‌لکه‌نراو هه‌لده‌په‌ری.. به‌ترس و بیزارییه‌وه‌ ده‌رگاكه‌م ترازاند و سه‌یرم كرد، میوانه‌ نه‌ناسراوه‌كه‌ی گۆرینه‌ وێستاوه‌ و هه‌گه‌یه‌کی له‌بن هه‌نگلدايه، ته‌زوویه‌ك به‌سه‌رتاپای گیانمدا هات، نه‌مزانی له‌ خۆشیا، یان له‌ ترسانا بوو! گورجی خۆی کوتایه‌ ژووره‌وه‌ و ده‌ستی نایه‌ ناو ده‌ستم و چاكوچۆنییه‌کی گه‌رمی له‌گه‌لدا كردم، پاش هه‌واڵپرسین داواي لێبوردنی خواست كه‌ به‌م نیوه‌شه‌وه‌ گوايه ئازاری داوم، زوو به‌ زوو هه‌گه‌یه‌كه‌ی ترازاند و بۆ واقی و‌رپرو هو‌شی کاسم کامپرا و موسه‌جیله‌ و را‌دیۆكه‌می ده‌ره‌ینا و گوتی ”ئه‌مانه‌ هی تۆن؟“ به‌چاوپیاخساندنیک و به‌ ده‌نگیکی ئالۆزاویه‌وه‌ گوتم ”به‌لێ! وتی“ فه‌رموو وه‌ریان بگه‌ره‌وه‌. وتم: چا‌كه‌، به‌لام پێم بلێ چۆنت زانی ئه‌مانه‌ هی منن؟ ئه‌ی کی بردبوونی و چۆن دۆزراونه‌ته‌وه‌؟ وتی:

”کارت پێدا نەبێ. هەر ئەوەندە بزانه جاشیکی چلکاوخۆر دزیبونی و ئیمە گرتمان و ناویشانی تووی پێداین، ئیتر واشتەکانی خۆت بوو هاتەوه و کابرای دزەیش ئێرایە (سەرەوه) پاش ئەوهی سوپاسیکی زۆرم کرد و بەگەرمی لێی پارامەوه ئەو شەوه لای من بێنیتەوه خزمەتی بکەم و ئەو پێی نەداو نەمایەوه. دیسانەوه ئەوەندە پرسیم و هەولمدا پێمی نەوت (ئەو) خۆی کێ و چ کارەیه! هێندە نەخایاند بۆی دەرچوو، منیشی لە دەریای بیرکردنەوهو سەرسوڕمانیدا جێھێشتم.

ئەو رووداوانە گشتیان بەسەرچوون.

دوابەدوای پێکەوتنەکە یانزەدی ئاداری ۱۹۷۰ گەشتیکم بوو بەهەشتی ئەو (سەرەوهی) کوردستان کرد. شەو لە دەرەبەندی رایات مامەوه، ئا لەویدا بەرێکەوت (میوانە نەناسراوه) مەردەکە خۆم چاوپێکەوتەوه. زۆری دڵ پێم کرایەوه و میواندارییەکی کوردانە کردم. منیش بەوپەری شادی و بەختەوهرییەوه ئەو هەلەم قۆستەوه. جا هەر لێرەو تەنیا ئەو ساتە نەینی هەرە گەورەکەم بوو ئاشکراوو کە بۆم دەرکەوت (میوانە نەناسراوهکەم) پێشمەرگەیهکی قارەمانەو پێشە مامۆستای قوتابخانە بوو!). لە دلی خۆمدا پاش گیرانەوهی داستانەکە هاورێ عارەبەکەم کە وادیار بوو ئەوەندە کاری تیکردبوو دەنگی پر بوو لە سۆز و خۆشەویستی و دوو دڵپ ئەسڕین لە چاوەکانیا قەتیس وێستابوون، لەبەرخۆمەوه دەمگوت ”هە ی ئافەڕین بۆخۆت و جەوانمەردیت، ئە ئاوا دەبێت مامۆستای راستەقینە و پۆلە ی جگەرسۆز. کوردیش بام دڵنیا بێ، هەتا بێچوووە شیرێ ئەوها ئازا و تیکۆشەر و پەوشت بەرز ی هەبێ، بێگومان هەر سەردەکەوی و دەگات بەئامانج“.

هەولێر / ۱۱/۵ / ۱۹۷۰

تییینی: ئەم چیرۆکەم کاتی خۆی لە (پێژنە) دا بڵاوکردهوه کە بەدەست دەمانوسی و بە پۆنیۆ سەد دانەیه کمان لێ بڵاوکردهوه، بەناوی یەکتیتی مامۆستایانی کوردستانەوه، بە پەسەندم زانی ئیستا پێشکەشی (دەنگی پێشمەرگە ی) نۆبەرە ی بکەم. (م. ئاسنگەر).

له به ندىخانه وه

تهمه نى له هه ژده تپه ر ناكات لاوئكى شوخ و كه له گه ته. هه رگيز
 نيشانهى خه م و په ژاره و له ده م و چا ويا نابي نرئيت بگره، له به ر گالته وگه پ
 و پئكه نينى مندا لانهى هه ميشه ييدا له يه كئ ئه چئ كه بو گه شت و سه يران
 هاتي ته چيمه ن و گولزار و له م سه يرانه يدا.. ئا له م شوينه يدا ئيجگار سه رفرار
 و به خيتار بئ! پرسيارم لئى كرد: بو چهند له به ندىخانه نه تبينيت؟
 له وه رامى پرسياره كه مدا به ته وه وه وتى "بيست سال"

دوش دامام، ئاوا ئه م گه نجه له به هارى ژينا: تافى لاوئتى له كونجى
 زيندان و له ناو چوار ديوارى به ندىخانه دا ئه دورئى، به هه موو سزا و
 ناخوشى و سه گه هه سارييه كه وه، بيست سال، له جياتى ئه وه كه ئه م بيست

ساله به ههول و کۆشش له پێگایه کی راستدا خه ریکی نان په یدا کردن و مال پیکه وه نان بی و گولی ژینی له خه باتدا هه لوه رینن بۆ پاژه ی گهل و نیشتمان ه که ی.. بیست سالی په به ق له به ندیخانه دا ئه باته سه ر؟ بۆ “خوشکی خۆم کوشتووه”. ئه مه هینده ی به ساردی و بی باکانه وت وه ک باسی (کوشتنی قه لیک) کرد بی، یا هه ر باسی “کوشتنی” نه کرد بی.

“کوشتن!” ئه م وشه یه که ته نیا (پینج تیپی) بچووک ئه نیووسن.. ئاوا سووک و سانا دیته سه ر زار.. “کوشتن” که ئاوا نیچمه پیاوان چه شنی به زم و یاریی خۆیانی پتوه ئه خافلینن.. گه وره ترین تاوانه و کاریکی ئیجگار ناهه مواری جه رگ بره و له سه رووی هه موو پیشه یه کی نزم و مه خابنیه! که ته نیا ترسنۆک و جانه وه ر و نادان و پووره شان په نای بۆ ده به ن.

زه رده یه کی سارد و پر قیز لێوه کانی ترازاندم، پیکه نی! وتی “ئه بینم داماو ی!؟”

بۆیه داماوو چه ندی ئه که م هۆیه کم چنگ ناکه وی بزائیم تو خوشکی خۆت بۆ کوشتووه؟“ چاوه کانی بریه خاک. دوا ی ماتبوونیکی کورت به شیرزه ییه که وه وتی: “له سه رد اوین پیسی” ئه نجا نه ختن گرزوده نگی وشک بوو، پر به زاری هاواری کرد (له سه ر شه ره ف) کوشتم، شه ره ف! “ئای له به ر ئه م وشه یه بی چاره یه ش، چۆن له په نایدا هه زاران گیانی پر ئاوات و هیوا له ناو براوه، چۆن به زۆر به ستراوه ته په وره وه ی وشه ی (کوشتنه وه) و بی ئاره زوو کراوه ته دارده ست و پێ خۆشکه ری!؟

- له م ورد بوونه ما وه ک په ست و سورما بێ، کابرا وتی: “چییه، تاساوی! ئه لێی ئه مه ت به دل نییه؟”

زۆر سه یه ره ئه م ئه ندازه یه و پتوه ری کۆمه لایه تیمان! له روو به رووی گه وره ترین تاوان و شه رمه زاریدا، له راستی سامناکترین خه تاو بی دادیدا، به رامبه ر کاره ساتیکی کوشنده ی جه رگ بر.. پلێشانه وه ی گیانی ئافره تیکی

بى دەسلەت كە بوو بە قوچى قوربانى كۆمەل، داوام لى ئەكرى بلىم
 ”ئافەرىن و دەستت خوش بى؟!“

- نەخىر، نەخىر، خەلكىنە ھەرگىزاو ھەرگىز (ئەمەم بە دل نىيە!)
 بەتايىبەتى كە ئەم تاوانبارە لە بەندىخانە.. ئىستە لە (داوین پىسى)دا
 شوپنى خوشكە ئېژراو كەى گرتۆتەو، ئەمە ئەگەر (شەپەف) بى.. ئەوا بە
 دللى من.. نەبوو! فەرموو ئەمەش ئومونەيەكى تر.

- مام (...) تەمەنى لە پەنجا و شەتكدايە، تووكى سەرى وەك بەفر
 وايە، لە بېھىزى و خەمخواردنیا بەلادا ئەچى.. لە ھەلسوكەوت و گەتوگۆيدا
 وەك بەسەريا كەوتبى ئاوايە! زۆر جار بە ترسى لىدان و سەربىنەو شەوگار
 ئەباتە سەر و پۆژ ئەكاتەو، وا ئەزانى ھەموو كەس خەرىكى پىلان دانانن
 بو كوشتنى.. تەنەت ئەو ماخوليايە بە ئاشكرا دەرى ئەبىرى، لە نوپژ
 و پۆژوودا ھاوتای نىيەو لەبارەى ئاينەو پىروايەكى ئىجگار بەتىنى ھەيە!
 ئەمىش لەسەر (شەپەف) ئەبى لەبەندىخانەدا بىست سالى رابوئىرى.. چۆن؟!
 - ”پىش چەند سالىك لە (كويت) ئىشمان ئەكرد، شەوان ھاوکارەكانم

بە يارى كردن خەرىك ئەبوون، منىش ناچار لايان دائەنىشتم، يەكلى لە
 ھاوړىكانم زۆر جار كە ئەى دوراند بەقەرد پارەى لى وەرئەگرتم.. ئەویشى
 لەسەردا ئەنا.. شەوړىكان بەو دەستوورە داواى پارەى كرد، منىش بو ئەو كە
 ئەمەندە تووشى زيان نەبى پارەكە لە دەستمان نەچىت ھىچى ترم نەدا.
 ئەو ھەر داواى كرد، منىش ھەر وەلامەكەى پىشووم دايەو.. كابراكە ئەمەى
 زانى بە ھەرەوگىڤىكەو پىرووى كردە يارى كارەكانەو و گوتى ”ئەم مام (...) ە
 ئەبىنن! من جارړىكان بەيەك دىنار (ئىشى خراپەم) لەگەلدا كىدوو، كەچى
 وا ئىستە ئەمەندە بى شەرم و پىرو ھەلماو بەقەردىش پارەم ناداتى..“

ئىتر چەندم كرد ھاوکارەكان ماوھيان پى نەداين دەستمان بە يەك
 بگات و منىش لىم نايە ناو دوو نانى گەرمەو!

چاره نووس ئیمه ی بۆ عیراق هیناینه وه.. چوار سالی ره بهق به شوینیدا گه رام، بهر دهست نه بوو، جاریکیان له سه رپیلانیکی دانراودا په یامیکم وه رگرت که (ئه و قوماشه ی به دوایدا ئه گه پیم له به سرا چنگ ئه که وئ!) سه ری خۆم هه لگرت و.. چووم به لام (قوماشه که نه مابوو!) هه تا له دوای ماوه یه کی تر پشکنین و چاوه پروانی به هه مان شیوه و ماناوه نامه یه کم وه رگرت. هه مدیسان ده مانچه بچکۆله کم نایه باخه ل و له (هه ولیره وه) پۆیشتیم بۆ به سرا، ئه مجاره نیچیر که وته داوه وه، له پاش ئه و هه موو رق و کینه و زامی هه سه ته و راوه ما، به گولله کلپه ی دهروونی بریندار کراوم دامرکانده وه به پپی خۆم به ده مانچه ی پروته وه خۆم دایه دهست کار به ده ستانه وه..

ئه مه تا پیری چاره ره ش! چرایه کی کوژاندۆته وه و پاشه پڕۆژی خیزانیکی بئ تاوانی خستۆته گیتراوی گه رده لوولی چارنووسی نه زانراودا.. ته نیا چونکه به دبه ختی له ساتیکی هه لچوون و بئ هۆشی و که له ره قیدا هه له یه کی ناله باری کردوو و قسه یه کی نه زم و ناشیرینی به زاردا هاتوو. گوايه ”کوشتن!“ تیماری ئه و برینه ی کردوو که ”شه ره فی“ پئ زامدار کراوه! بام خۆیشی به م پیری سه ریبه وه بیست سالی ره به قی بۆ بژمیریت.. مال و مناله که ی هه ردووکیان هه ر قور پیوانیان بئ!

بیگومان ئه میش چاوه روانه دلنیا شه پی بلیم ”ده ست خۆش بئ!!“

ئه م کاره ساته یان جوړیکی تری تاییه تیه و له ریگه یه کی جیاوازه وه قه و ماوه.. باوکیکی کلۆلی به ده ستی خۆ مالویرانکراوی جه رگ سوو تیزاو کابرایه کی که له گه تی چوارشانه ی به خووه، ده سته داریکی په نجا ساله ی هه ردوو چاوا کویر، له سه ر (شه ره ف) هاتۆته به ندیخانه وه تا پینج جار گۆی زه وی به ده وری پۆژدا خول ئه خواته وه، ئه بئ له م شوینه ته نگهیدا به ده ست زه بروه نگی پۆژگارد بئلیته وه! چه ند کاره ساتیکی ترسناکی جه رگبر

و چ دهر دیکى سهختى کوشندهیه پیاو چنگ بئیتیه بئنا قاقهه پارچه جهرگی
 خۆیهوه، یا خه نجهر له خوینی گهشی کچه کهیدا بشواتهوه! نه وه کا له
 کۆمه لدا سووک و ریسوا بئ و بئته مایهه پهنه و بالۆره وه له ئاستی خه لکدا
 نزم و چاوشۆر بئ... بهو هۆیه وه که نهو کیژهی به هه ناسه ساردی و
 هه زار دهردی سه رپیگه یاندوه و دواى رهنج و ئه رکیکى بئ په روا، به هه ژاری
 په روه رده کردوه، کاریکى لئ رووداوه له راست پیوه یی کۆمه لدا چهوت و
 چهویل و شایانی سزایه کی ئیجگار سهخت و پیوستی به له ناوچوونه!
 به لئ.. ئه شیا ئه م کاره ساته رووی نه دایه، ئه م باوکه به سه زمانه دلسۆزه
 ناچارى کوژاندنه وهی ئه و ته نیا تروسکه یه نه بوايه که له ئاسۆ ژیندا گومانى
 ئه برد دوچارى سزا و بنده گى نه هاتایه.. بنچینه ی ئیسته و پاشه پوژیی دوو
 بنه ماله ی نه گبه تی شان گرتوو هه لنه وه شیته وه و نه رمیا یا ئه گه ر په یوه ندیی
 ئابووری و کۆمه لایه تیمان له م شیوه جیماوه ی ئیستهیدا و ئاستی خوئنده واریى
 گشتمان له مباره ئالۆزه دوا که تووه ییدا نه بوايه. به رو بۆمى رهنج و سامان و
 سه رمایه ی نیتشمانیمان به جوړیکى راست و پر دادی په وا دابهش بکردایه که
 ئاوا زۆربه ی رهنجکیشانى گه له که مان له هه ژاریى و چهوساندنه وه و بیدادیى
 و دهرده داریدا نه ئه تلایه وه.. ئه گه ر هه ر له سه ره تاوه رئ و شوینی په روه رده
 کردن و پیگه یاندنى چینی تازه مان جیاواز و پیشکه وتوانه بوايه! به لام کوا؟؟

مه مۆ

(له داستانیکی فۆلکلۆری بادینی به دهستکارییه وه هه رگهراوه)

هه ولێتر، ۱۹۷۰/۱۰/۲۰

سو پای سه رما و سو له پشتی دابوو، شه خته و به سته له ک بئ پشتیوان
له کو پری توانه وه دا وزه ی خو را گرتنی نه مابوو، هه ر شتی که زو ر ده می ک
بوو سست و بئ جو و له له ژیری پۆشینی به فرا سروب ه ند کرا بوو، خه ریک
بوو جو و له ی تی ئه که وت و به ئاره زوویه کی سروش تی به ه یزه وه سه ری
ده ر ئه خه ست و خو یی نشان ئه دایه وه، له هه ر لایه کا جمو جو ل که وت بو وه
گیانه به ر و گیا و ده ر ختا، لیره و له و ی چه ند گو لی کی ره نگا وه رنگی بو ن دار
دیمه نی زه مینیان را زان ده بو وه، ده ر خت هه ند یکیان به تارای سوور و سپی
پۆش را بوون، ئه وانی تر که تازه پش کو و ت بوون تو زه ره ی سه وزی ناسک لق
و پۆپه کانیانی دا گرت بوون. کانی و سه ر چا وه کان بلقیان ئه دایه وه و قه له به زه ی

ساردی سازگار له تافگه بهرزه کانه وه زۆر به خوڤ ئه هاتنه خوار و تیکه ل
به زریق و هۆڤی بالداره کان له گه ل کزه ی شه مالد ا ئاوازیکی دلڤینی
شیرینیان سازدابوو، نه ورۆز بوو، به هاره نه مره که ی کوردستان بوو!

مه مۆ که له تافی لاویتی دابوو، نه مامیک بوو له به هاری ژینا تازه
هه لئه چوو، خونچه ی هیوا و ئاواتی خه ریکی پشکووتن بوو، به دلکی پاک
و شاده وه به پرووی ژيانا پئ ئه که نی، ئه تووت هه موو جوانی و تام و بۆی
به هار له ده روونی ئه وایه و وه ک ژین له به هار به ولاره هیچ که ژیک
تری نه بئ ئاوا ی هه ست پئنه کرد. ئه و خۆی دل و ده روونی ئه وه نده پاک
و بیگه رد بوو وای ئه زانی گه ردوون گولزاریکه بو یاری و پابواردن و ته نیا
هه ر تاکه درکیکی تیا دا نییه!

ئه و به یانییه زوو که له خه و هه لسا بوو هه موو هه ست و هۆشی لای بوو که
شۆخه که ی بوو که ته نیا دوو شه و بوو بۆی له په رده کرابوو. پروداوه کانی
ئه و دو پۆژو شه وه ی که ئه و نه ی کامه رانی و به خته وه ری بوون، به وینه ی
شه ریتی سینه ما ئه هاته وه به رچاوی، ئه م وا بووه به خاوه ن ژن و مال، به
پیاو، ئیتر نابئ چیتر وه ک هه رزه کاری بجوولیتنه وه، ئه وه نه ما جاریکی تر
پینگا به ده سه ته ی کیژوکارانی دیکه یانا بگری و گالته و گه پیا ن له گه لدا بکات.
یا وه ک مه لکی ئازاد له م شاخ بو ئه و شاخ و له م باخ بو ئه و باخ باله
فرکه بکات.. ئه و پۆژانه به سه رچوون و جاریکی که گه رانه وه یان بو نییه.
ئه و دوو پۆژی زاوینیشی تپه رین، ئه بئ له مه ولا هه ر له م پۆژه وه ئه رکی
به رپۆه بردن و خۆشگوزهرانی خیزان بگریته ئه ستۆ و دایک و بووکی تازه ی
به جۆریکی لئ وه شاوه وه به خێو بکات. هه ندی جاریش وه ک سییه ر، له
په رده ی هۆشیا بیریکی سه یر و دلگر هاتوو چۆی ئه کرد.. بیری باوکایه تی!
ئه بئ ئه مانیش منالکیان بئ، مناله که ش پئویسته نیر بئ! باشه ئه ی ئه گه ر
هاتوو نۆبه ره یان کوڤ نه بوو.. ئه شی خۆشی بویت؟ دوور نییه دایکی توانج

بگریته بووک و له سهەر نۆبه ره ی کچ هه ر سه رزه نشتی بکا و تووشی توۆران و ناخۆشی و پیلار له یه کگرتن بن و گری کۆیره ی بووک و خه سوایه تی له بنه ماله ی ئه وانیشا به رپا بی و په گ دابکوئی.

هیشتا به ته واوی چایه ی به یانی نه خواردبووه، پیا له یی دیشله مه ی له ده ستا بوو خه ریک بوو بیکا به ده میا که له نا کاو چه ند ژه ندرمه یه کی (عوسمانلی) لی به ژوور که وتن و به پاله په ستۆ و جنیو پیدان، له ناو زیروهوۆر و له خوۆدان و پارانه وه ی بی سوودی بووک و خه سوودا به پیشه خو یانیاندا، بردیانه گۆره پانه که ی بهر ده رگای مالی کویتخا و له گه ل هه موو هه رزه کار و گه نجو پیاوانه ی تری گونده که که به رده ستیان که وتبوون و له ویدا کۆیان کردبوونه وه، وه ک ئاژه ل دایانه بهر نووکی تیزه و قۆنداخه ی تفه نگانه وه و به ره و شاریان بردن. په ردیکی ره ش به سه ر هه مو خه لکی دیکه دا هات و به جارێ ئه و به هاره په نگینه شیرینه و زۆره ها به هاری تریشی لی تال و ژه هراوی کردن. به تاییه تی بووکی دوو شه وه ی مه مو و دایکی هه ناسه ساردی که به جوۆری کاره ساته کتوپره که کاری تیکردبوون و هه په ساندبوونی که وه ک خه ونیکی ترسناکی کوشنده چه نده ی ئه یانکرد له و هه زیانا نه بوو لیکی بده نه وه، یا کووره ی ده روونی سووتاویان دا همرکینه وه! خو مه مو هینده سام گرتبووی چه ندی سه ری ئه هیئا و ئه برد نه یه توائی به پرووداوه که برپا بکات. جارێ له ریگا پییه کی له پاش و یه کیکی له پیش بوو، هه ر وای ئه زانی له ماله وه به رامبه ر بووکی تازه دانیشتوو و دایکی چاییان بو تیتیه کات و بیر له و دواپۆژه خو شه ئه کاته وه که له ئاسوی ئه ندیشه یا وه ک ئه ستیره ئه دره وشایه وه. تا لووله ی تفه نگ له ناوشانی هه لئه به زییه وه و له زینده خه وه که یرا هو شیاری نه کرده وه، زۆرجار شتیکی نه پنی له ناوه ویدا په نگی ئه خواردوه وه ک گیژی گه رده لوولی هه ست و هو شی شاراوهی هه لئه پچا و هانی ئه دا که سه ری به ره له ستی له پرووی

لێخوڤهكانیدا بهرز كاتهوه و به چهنگه ئاسنینهكانی بهریته قورگیانهوه و گیانیان لێ بپریت. كهچی بیرى ههستیاری ساردی ئەكردهوه و له دهروونیا پێى دهسهلماند كهواز له شهړى خۆتړین بهینى و کاریكى ئەوتۆ نهكات ئەنجامى تێچوونىكى مسۆگەر بێ، چونكه هەر چۆنى بێ ئەوكارهساته ی ئیسته پێوهی ئەنالێ ئەشى و بۆى ههیه پۆژێ له پۆژان به دلێ خۆی كۆتایی بێ و یا هەر هیهچ نهبێ بتوانی سهرى خۆی بۆ ههڵگرى و له دهرفهتێكدا بۆی دهچێ و پرزگاری بێ. هیوا سهرحاوهی ژینه، تاكو ژین مابێ هیوا هەر ئەمێنى! كهواته دوور نییه جاریكى تر وهك ئەو دوو پۆژهی پێشوو ئەستێرهى بهختی بگهشیتهوهو به دیدهنی بووكی تازه و دایكى كۆلى شادیتهوه.

جاری وا ههبوو ئارهزووی پاكردنى ئەكرد، بهلكه سهركهوتن له ههڵاتنابیت! چى ئەبێ ئەگەر له ههڵدێرێكا، لهنشپۆیكى سهختدا، له پێچىكى پێگه شاخاوییهكانا های له پێههكانى بكا و سهرى چارهنووسى ههڵگرى و به ئاواتى دهربازبوونا بكهوێته گومهزه لێدانهوه! نه.. گولله، ئەو دوژمنه بالداره سووك و تیژپهوه هەر ئەپێكێ و گرهوى لێ ئەباتهوه.. بام خۆی بخاته دهستى چارهنووسى نادیارهوه بزانی چ نوخشهیهكى بۆی كێشاوه، ئەوه لای خواوه هاتوو هەر ئەو باشه، خۆ ئەمیش لهو ههموو خهلكه زیاتر نییه لهو كاروانه بێ قوناخه دا قهتار كرابوون، ئەمیش بهشى لهسهربهشى ئەوان بێ، خۆ وهك ئەلێن مردنیش به كۆمەل بێ وهك جهژن وایه! دایك و بووكیشى بام چاو لهخزم و كهسى ئەوانهوه بکهن، چییان كرد بیکهن و بۆ كوێ چوون بچن.

رهشبگیرێكى سامناك بوو، جهنگى جیهانى.. سهفهربهربوو! لههەر لایهكا به میگهلهوهی تیربا و هەر تهنیا توانای پێ پۆشیتنى بوایه، جا پیره یا مناله بیانوو نییه چونكه بۆ كارێ هەر ئەشى.. وهك ههوورى

بابردوو لیکیان ئەدایه وه، داروبهرد هه‌لی نه‌ئەگرتن، هینده زۆر بوون، ئەم شارو ئەوشار، لەم قۆناخ بوو ئەو قۆناخ، تا مه‌مۆ و هاوه‌له‌کانی له (ئه‌نه‌دۆل) خۆیان گرتەوه. ڕووبه‌رووی جه‌نگیکی دپندانە‌ی له‌ناوبه‌ری بێ په‌روار و له‌ناو دۆزه‌خی ئاگرێکی سووتینه‌ری بێ پايانه‌وه! کووره‌یه‌ک بوو بۆ ئاده‌میزاد هه‌لگیرسابوو! ئەوه‌ی له‌ دووریشیا ڕابوردبایا په‌روبالێ هه‌له‌کپوزاند و ئە‌ی پڕوکان. قرائی مرقا‌یه‌تی بوو.. مردن به‌سه‌ر شار و دی‌ها ته‌کاندا ئە‌باری، به‌هه‌زاران خه‌لکی بێ تاوانی له‌ناو ئە‌برد، داروبه‌رد نه‌ما‌بوو پێش‌یل نه‌کرای، به‌مه‌اله‌یی نه‌بوو شیوه‌ی و له‌خۆدانی تینه‌که‌وتبێ، نه‌خۆشی و برس‌یه‌تی به‌جۆری ته‌می به‌سه‌ر زه‌مینا گرت‌بوو چه‌ندان که‌س پێکه‌وه زینده به‌چال ئە‌کران، ته‌نا ته‌ سه‌گ و پشيله‌ش بۆ خۆراک ده‌ست هه‌موو که‌س نه‌ئە‌که‌وتن!

مه‌مۆ له‌ زۆر شه‌پدا به‌شداربوو، بێ ئە‌وه‌ی بزانی بۆ، ته‌نیا ترسی نه‌یکوژی ته‌تکوژی وای لێ‌کرد‌بوو وه‌ک هه‌لۆ ڕووی له‌ هه‌ر لایێ بک‌دایه سه‌نگه‌ری پێ به‌رئه‌دان و ئە‌یشکاندن، چه‌ند جاریش دوو‌چاری مه‌ترسی و ته‌نگانه‌ ئە‌بوو، ئە‌هات بکه‌وت‌ته‌ داوی مه‌رگه‌وه، تا دوا‌جار له‌ هێرش‌یکدا بریندار ک‌راو هه‌ر ئە‌وه‌تا به‌ دگمه‌ن له‌ مردن ڕزگاری بوو، له‌ماوه‌ی تیمار‌کردن و برین سار‌پژبوونیا خولای بیری نیشتمان و گه‌رانه‌وه‌ی بۆ باوه‌شی بووک و دایکیا وا که‌وته‌ می‌شکیه‌وه خۆراک و خه‌وی هینده پێ تال‌کرد‌بوو ڕیاری دا هه‌رچۆنیک بێ ڕیگایه‌ک بدۆزیت‌ه‌وه سه‌ری خۆی پێدا هه‌لگرێ و بگه‌ریت‌ه‌وه.

دوو به‌هار به‌سه‌ر ڕاکێشانی مه‌مۆدا تێپه‌ڕی‌بوو، دایکی کلۆلی هه‌ناسه‌سارد بالێ به‌سه‌ر بووکی بێ زاوا‌دا کێش‌ابوو، له‌لایێ خه‌می کۆرپه‌ی جگه‌رسۆزی خێرله‌خۆنه‌دیتووی جه‌رگ و هه‌ناوی ئە‌سووتاند و له‌لایه‌کی تر ئه‌رکی پاراستن و ده‌ست به‌سه‌رداهینانی بووکی لێقه‌وماو تانۆئیکی وه‌های وه‌به‌ره‌ینابوو

هێزو توانایه‌کی تایبه‌تی له ده‌روونیا ژیا‌بووه‌وه، به‌وێنه‌ی می‌ردێکی به‌کار کاروباری پۆژانه‌ی ماله‌وه‌ی به‌رپوه‌ ئه‌برد، پشت و سه‌نگه‌ریکی پۆلایی بوو که بووک له په‌نایا خۆی په‌نه‌اندابوو، دایک و باوک و می‌ردی بوو، سۆز و ئه‌قینی بۆ مه‌مۆ له باوه‌شی ئه‌ودا ئه‌مرکایه‌وه و کپ ئه‌بوو، له‌و ساته‌وه‌ی مه‌مۆیان لێ پ‌فاندبوو پۆژ و شه‌و له خه‌سووی وه‌فاداری دانه‌ئه‌ب‌را و بستی لێی دوور نه‌ئه‌که‌وته‌وه.. مه‌گه‌ر کاتی خه‌وتن نه‌بی‌ت که هه‌ریه‌ک له ژووری خۆیدا ئه‌نووست.

دایکی کلۆل هه‌میشه‌ پێش نووستن شه‌و نوێژی ئه‌کرد و له‌یه‌زدان ئه‌پارایه‌وه کوپه‌ تاقانه‌که‌ی بۆ بپاریژی و مه‌رگی ئه‌م پێش مه‌رگی ئه‌و ب‌خات. هه‌موو خواست و ئاواتیشی ئه‌وه‌بوو جارێکی دیکه‌ به‌ دیداری شاد بی‌ته‌وه‌و به‌س. وه‌ک ئه‌لێن چاوه‌روانی له‌م‌ردن تال‌تره‌. هه‌رشه‌ویک بۆ بووکی تاک سه‌هرینیش وه‌ک سالی و‌ابوو، پۆژ هه‌ر نه‌ئه‌بووه‌وه، پۆژیش هه‌ر ئاوا نه‌ئه‌بوو، کات ئه‌تووت ده‌ست و پێ به‌ستراوه و په‌کی پۆشینی که‌وتوه‌وه. بی‌ری له هه‌موو شتی‌ک ئه‌کرده‌وه.. ئه‌بێ مه‌مۆ مابێ؟ ئه‌گه‌ر ماوه ئاخۆ له کوێ بێ و چی بکا، چۆن پ‌ابوێژیت. ئه‌ی بۆ هه‌ر هیچ نامه، یان په‌یامی نه‌هاتوه‌وه موژده‌ی مانێ ئه‌ویان پێیدا، باشه ئه‌بێ ئه‌م ئه‌وانی له‌بیر نه‌کردبێ؟ هه‌رچۆن بێ ئه‌گه‌ر خوا ئه‌یکا ئه‌مجاره مه‌مۆ به‌ زیندووپی ئه‌گه‌رپێته‌وه هه‌ر خۆی ئه‌یزانی چی بۆ ئه‌کا و چۆنی ئه‌گرپێته‌ باوه‌شییه‌وه.. مه‌گه‌ر گیانی له له‌شیا ده‌ری‌نن ده‌نا جارێکی تر هه‌رگیز مه‌مۆ له‌ژیر چنگا نایه‌ته‌وه ده‌ری.. له‌و پۆژه‌وه که مه‌مۆ له نه‌خۆشخانه‌که‌دا پ‌ایک‌ردبوو زۆره‌ها کۆسپ و مه‌ترسی تووش هات‌بوون. به‌شی زۆری پ‌یگا درێژه‌که‌ی به‌شه‌و ئه‌ب‌ری، چه‌نده‌ها شار و دی تپه‌ری بوو، له چه‌ند پ‌ووبار و زێ پ‌ه‌ری‌بووه‌وه، برسیه‌تی و ناشاره‌زایی و مه‌ترسی گرته‌وه‌ی به‌ جوړی ته‌نگیان پێ هه‌لچنی بوو ئه‌گه‌ر ب‌زاری‌ی له جه‌نگ و ئاره‌زووی ئاگرینی دیدی

دایک و ژنه که ی نه بوايه هینده له م گه شته ژه هراوییه دا په شیمان بوو، ههر زو خو ی ئەدایه وه ده ست. به لام که وینه ی بووکی لانه هه ژار و دایکی جه رگ سووتیزاوی ئەهاته وه یاد. دیمه نی جه نگه تۆقینه ره که ی ئەهاته وه بهرچاو، هه موو گرفتیک ی لا سووک و هه موو ئازاریکی لاسانا ئەبوو، ئامانج ی ئەوه بوو بگاته وه ماله وه، جا ئەگه ره له پیناو ئەو ئامانجه دا بشکوژریت ههر خو شه، ئەوه له وه پیرۆزتره که بێ ئامانج له جه نگدا بکوژریت! مه مۆ له وه گه شته ی هاتوونه هاته یدا گیانیک ی خوا ی له ماینه شێ بوو که له پړیگا چنگی که وتبوو، بۆیه وه ک بییله ی چاوی پاریزگاری ئەکرد، ماینه شێ پړی دووری لێ نزیک کرده وه وه هینده ی نه مابوو بگا به مه نزل. هه موو هه ست و هۆشی له پێش خو یه وه گه یشتبوونه وه ماله وه. تیکرای گیانی به ئاواتیکه وه ئاوی ئەخوارد وه، ئەو هیوا دوری ئەو دوو ساله ی رابردوی بۆی ژیاوه ئەوا خه ریکه بیته راستی و به دی بێ. زۆری پێ ناچی هه ناسه له پیرۆزترین شویندا هه لئه هینێ و چاوی به جوانترین دیمه ن ئەکه ویته وه و گو یی به شیرینترین راز و نیاز پر ئەکاته وه.

شه و پاکشابوو که له هه وشه ی خویندا بێ چرپه و به دلکی ئیجگار شاده وه دابه زی.. ماینه شێ به سته وه له بووکی ناومید و هیوا بر او چوو ژوو ره وه. بووکی ره ش پۆشی ئومید بر او له و شادیه چاوه روان نه کراوه یه دا سام گرتی و هه په سا. زوبانی شکا و له خو شیا نا فرمی سکی به گوپ هاته خوار. وه ختابوو له خو یی بچی و راقه نن. مه مۆ پر ئاره زوو توند گرتیه باوه ش و به سنگی خو یه وه نووساند، موچرکه یی به له شیاندا هات وه ک (مه ساژ) هه موو ئیش و ئازار و ماندوو بوون و ناسۆری ئەو دوو ساله تفت و تاله یی له بیر بردنه وه، وه ک ههر ئیستا له نوژن بووک بۆ مه مۆ له په رده کرابی و ماوه دوور و درێژه پر مه ینه ته که ی رابردوو له کات به هیجگاری سربایته وه ئاوا تیک ئالانه وه و خو یانیان خسته کو شی نه رمی هیوا و راز و نیاز وه.

تهنانهت تا لهو كامه رانییه خهوه شیرینه بێههش نه بن و بهو نیوهی شهوه ده رنگه دا پیره دایکی دلبرژاو تووشی راجله کینیکی تهوتۆ نه کهن به رگهی نه گری. پریاراند تا به یانیی ئاگای نه کهن و تهو مزگینییه خوشه ی پئ نه ده ن. جا دوبه دای سکاڵا و راز و دلداریه کی گهرمی به سۆزه وه، به جووته به و په پری دلیایی و به خته وه ری و به هیوایه کی گه شی بئ ته ندازه وه، چوونه ژیر لیفه ی تهوینه وه و خهویکی شیرین بالی به سه راکیشان! به یانی زووبوو، هیشتا گورگ و سه گ باش لیجیا نه ده کرانه وه، داپیره له خهویکی ئالۆز و به ساما راجه نی. سهیری کرد هه موو له شی له ئاره قه دا شلپه ی دئ و هه موو گیانی ته له رزی. ناوی خوا و پیغه مبه ری هینا و سوپاسی کردن که ته وه ی دیبووی ته نها خه ون بوو. به ماتی له ژووره کی هاته ده ره وه و تا کو ده ست نوێژئ بشوا و نوێژه کی به یانی بکا و وه ک هه موو پاشنوێژیک له یه زدان پاپرته وه تاقانه جگه رگۆشه ئاواره کی بو پاپرزیئت و به ر له مردنی خو ی جاریکی دیکه چاوی به چاوه گه شه خوشه ویسته کانی بکه ویته وه، له نا کاو گو یی له پر مه یی بوو. ههستی راگرت و چاوه کانی گوشین، به وردی سهیریکی هه وشه کی کرد، تارماییه ک هاته بهر چاوییه وه، نه ختئ لیی ورد بووو و بینی ولاخیکی به رزه به ستراوه ته وه. سه ری سوپما! موچرکیکی ترسناک به له شیا هات. ههستیکی ئیجگار سهخت و کوشنده له ده روونیا پهنگی خواره وه، ته ملاو ته ولای به چاو پشکنی. که سی نه دی. چاوی چوو تهوقی سه ری وه. ته مه چییه؟ شهیتان هه زار جار به نه علهت بئ، چو ن ته بئ ته مه وابئ! که ی بووه که ی ته بئ! چو ن ته و ژینه هینده دوونه تا رۆژیکی ئاوا ی به پییری سه ری نشان بدات! که شیش نا بووکی ته م که له هه موو فریشته یه کی ئاسمان به لایه وه خاوینتر و داوین پاکتر بووه، بووکی ته م که له گلپنه ی چاوی خو ی خوشتری ویستوه له و زیاتری پاراستوه. ته شئ ته وه نه ده دغه ک و بئ ئابروو بئ تا کاریکی

ئاوا دزیوی لی پرووبدات! قهت خوا بزانی ئەمە ی لی ناوەشیتهوه له پهنا سیبهری مه مۆی نازداری دهربه ده ر و ئاواره دا ده س له گه ل پیاویکی دیکه دا تیکه ل بکات.. له کویش؟ هه ر له لانه ی بوو کینیدا.. نه، نه.. ئەو به دکارییه له بووکی ئەوا قهت ناوەشیتهوه. خو ئەگه ر هیچ ناپاکییه ک له گوړیدا هه بی، گومانی نییه بووک ئاگای لی نییه و بی خه تایه.. به لام قوربه سه ری، ئەو ناپاکه ی ئیسته و ما لی ئەوانی گلاو کردوو ه پۆج بو کو ی ئەبات؟ خو ئەگه ر پۆسته می زāl بی و بچته بن هه وت په ره که ی ئاسمانه وه ئەبی ونجرونجری بکا و خوینی پیسی فرکات!

به هه شتاو گه رایه وه ژوو ره که ی خو ی و خه نجه ره ده بانه که ی په حمه تی هیئا که بو مه مۆی هه لگرتبوو که ی هاته وه بینیته وه به ر پشتی و خو ی پیوه بابدات. به ئەسپایی ده رگای ژوو ری بوو که که ی ترا زاند و پاما! پرووناکی سپیده ی به یان له درزی ده رگا که وه به کزی خو ی کوتایه ژوو ره وه، له سی ره ی سپیده دا قژی بووکی بینی که له ژیر لچککی لپفه که وه ده رچوو بوو، له ته ک ئەوا زه لامیکی زه به لاج بی ئەوه ی هیچی لیوه دیار بی له پالیا راکشابوو، پیره دایکی کلۆل له ئایین ده رچوو، هۆشی لای خو ی نه ما.. ئاگرێک به ربوو ه گیانییه وه وه ختابوو کل و کو ی دابنی. خوین به رچاوی گرت، له ساتیکدا هه زار و یه ک بی ری جیاواز و سه ده ها وینه ی هه مه ره نگ له میشکی هه ته ره کراویا تپه پرین. ئاگای له هیچ نه ما، کاتێ که خه نجه ری جه وه ره داری به رز کرده وه هینه به زه بر و رق و کینه وه بو سه ر سنجی کابرای پراوه شانند جوو له ی له به ر بری.. له گه ل خه نجه ر وه شانندا قیزه یه کی وای لیدا هه موو خانوو که ده نگی دایه وه. بووکی زراو پزاو دای له زی په ر و راپه ری. که چاوی هه لبزرکاوی به شیوه ی تۆقینه ری خه سووی وه ک شیتی که وت و فرکه ی خوینی گه رمی بینی که زاوا له خه لتانی گه شیا شلپه ی ئەهات هه ر ئەوه نده زمانی بوو هاواری کرد (ئه ی خاک به سه رم مه مو

گیان) ئینجا زوبانی بەستراو لەخۆچوو.. بەسەرلاشەى نەرم و شلى بى گيانى
مەمۆدا کەوتەو.

دایكى کلۆل شیت بوو بە چیاكەوت! لە هەموو دۆل و بەرزاییە كاندا
ئەگەر او بە مەمۆى جوانەمەرگ، مەمۆى كوشتهى دەستى خۆى هەلئەگوت و
پەنجەكانى خۆى ئەكرۆژتن كە ئەو تاوانەى پێكردبوون!

ئەوانە ی نامرن یان مردووہ زیندووہ کہ

کۆبە، ۱۹۸۰/۲/۲۱

گۆرەپانە بەرفرەوانە کہ بەسەر خەلکە کہ دا ھاتبۆوہ یەک، زەلام زەلامی دەسمی، کووچە و کۆلانەکانی ھەرچوارلای گۆرەپانە کە یش توانای بەخۆوہ گرتنی ئەو حەشامەتەیان نەما بوو، کە وەک شەپۆلێ دەریا، پەیتا پەیتا دەجمینە ئەو ناوہوہ بگرە سەربان و گوێسانەکانیش لە ژێر سەنگی باردا دەلەرزانەوہ، کات دەمەو ئیوارە بوو زەرد و سوور و ڕەش بە جۆرێک تیکە لاوی یەکتەری بیوون، چرپە و کسپە و نووزە و لاواندەوہ ئاوا لەنیو قریوہ قریو و زریکە زریک و ھات و ھاوارا شاردرا بوونەوہ، ئەوہی زۆر بە وردی گوێی بۆ دەنگەکان ھەلنەخستایە و باش سەرنجی نەدابایە و لە راستەقانی کارەساتە کہ بە ئاگا نەبویە نەیدەزانی شایلوغان و زەماوہ نەدە،

یاخود شین و واوهییلایه! سەدان دەست بەیەكجاری بەرهو ئاسمان بەرز دەکرانهوه و زرمه له سەدان سەرو سینەدا هەڵدەسیژا. بەسەدان یەخه و بەرۆك دادەپێژان چبوو چبووی پێپه‌وییان له‌نیو زرم و هۆری سنگ کوتان و قژ پێنه‌وه و سەردولکه‌ی ئافره‌تاندا ون دەبوو، فرمی‌سک و ئاره‌قه وه‌ك ئه‌وه‌ی له‌ کێپکێد‌ابن و وزه‌ی یه‌کتریان تاقیده‌کرده‌وه. هه‌ر تاوه ناتاوێک‌یش وره‌یه‌کی گه‌رم‌واله‌ هۆی به‌رده‌وام‌بوونی پێده‌به‌خشین دیمه‌نێ بوو ترسناک، خه‌ماویی، جه‌رگ‌پر و سامناک، هه‌موو که‌س خۆی له‌ ئاستیدا بو‌ نه‌ده‌گیرا، پیاو ده‌بوا له‌به‌رامبه‌ریدا یان ددان به‌خۆیدا بگ‌ری‌ت و سه‌رچاوه‌ی هۆش و هه‌ستی به‌سه‌تیت، یان بیدایه‌ته‌ قوڵپی گریان‌ه‌وه و سه‌ری خۆیی بو‌ هه‌لگرت‌باو، لووس و باریک بو‌ی ده‌رچوو‌با. له‌ نیو ئه‌و شه‌پۆله‌ی گیانه‌به‌راندا چه‌نده‌ها په‌نجه‌ی خه‌ماویی بو‌ لای‌ی درێژ ده‌کران. چه‌ندان وشه‌ی پچ‌رپچ‌ر و دژ به‌یه‌ك ده‌یستران. کابرایه‌ك وه‌ك شتیکی بزرکرد‌بێ، به‌هه‌له‌داوان له‌ نزیک جه‌ماوه‌ره‌که‌وه ئه‌مسەر و ئه‌وسه‌ری گۆره‌پانه‌که‌ی ده‌کرد و به‌ پۆله‌ پۆل له‌به‌ر خۆیه‌وه ورته‌ ورتی لێوه‌ده‌هات. (ئه‌وه‌ چ قه‌وماوه‌) کابرا ده‌پیرسی، که‌س وه‌رامێکی نه‌دایه‌وه. له‌ولاوه‌ چه‌ند که‌سانێک تێوه‌ی پامابوون و فسکه‌فسکیان بوو، له‌ناکاوا ده‌نگێکی گریان‌اوی ئافره‌تی هاته‌ به‌ر گوێ (یان) ده‌ک چاوی خوشک‌ت کو‌یر بێ، برا جوانه‌مه‌رگه‌که‌م).

(وه‌ی به‌رم بو‌ به‌ژن و بالاکه‌ت!) ده‌نگێکی دی ده‌ینالاند (باوک‌م پێ بدەن) با تا زوه‌و رایپه‌پێنین، خودا هه‌لناگرێ) ده‌نگێکی پیاوانه‌ بوو بیسترا. (هه‌ی به‌ قوربانی کو‌رپه‌ تاقانه‌که‌ت به‌م، برا خێر له‌خۆنه‌دیوه‌که‌م) کابرای په‌قه‌له‌ دیسانه‌وه‌ پرسی: (ئه‌ه‌رێ ئه‌وه‌ چییه‌؟ ئه‌م هه‌موو خه‌لکه‌ بو‌چی وا لێره‌دا کو‌بوونه‌ته‌وه‌؟) هه‌رگیز هیچ وه‌لامێکی نه‌درایه‌وه‌.

(ده‌ک مالتان وێران بێت وه‌ک مالتان وێران کردین. ئه‌ی خودا هه‌لینگه‌ریت).

دهنگی ئافره ته که ی پیشووتر بوو، (ئه ی هاوار پشتم شکا خوايه ئهم هه موو زولم و سته مه هه تاکه ی؟ وه ی باوکه پۆ.. برا شیرنه که م پۆ) چهند زه لامی دریان به خه لکه که ده دا، زۆر به زه حمه ت خه ریکبوون شوین پی خویان بکه نه وه. ده نگیک ی گر له ناکاودا نه پراندی (سه ییدی عالمه حه بییه ن سه له وات) (ئه شرفی عالمه پیغه مبه ر سه له وات... قوبه ی پر نوور ره سوله ن سه له وات). هه ر زوو به زوو چوار زه لام شانیان ده کرد به بن داره مه یته که دا و ته کانیان ده دا. قه له بالغیه که وه ک مار جینگله ی ده دا، له هه موو لایه که وه بووه زیروهوۆر و له خوۆدان! چهندان ئافره ت به ده سروکه ی سوور و زهرد و چهندانی ش به قژی له مه چه ک ئالیندراودا شین و پۆرۆیان ده کرد. هه رزه کاران، کوپ و کچ، سروودیان ده گوت، پیاوانیش ماته مینی دایگرتبوون. هه ندیک ده سمال به ده سته وه، تاوه نا تاوی چاوه ئه بله ق و سوور هه لکه راوه کانیان پیده سپینه وه. هه ندیکتر سه ریان نابوو به ره خو یانه وه، توانای سه ر هه لپرینیان نه ما بوو.. هی دیکه ی ش هه بوون، تا کو ته را لی ره و له وی، به جوړیک ی تر ره فتاریان ده کرد.. گوړگی برسی ئاسا چاویان به نیو کومه لانی ئافره تاندا ده گیراو هه ر فسه که فسیان بوو، به لام زۆربه ی هه ره زۆری هه شاماته که داماو، خه مبار، دلته زیو، تووړه و به کوۆ هه لچوو بوون، هه بوون ده گریان، هه بوون کپویده نگ. ناخ پر له قین، هه شیان بوو نه عره ته یان ده گه یشته که شه لانی فه له ک: داوی توۆله و خوینیان ده کرد. هه شاماتی نیو گوړه پانه که ورده به ده وری تهرمه که وه ده پرژانه سه ر شه قامه که و ئه وانی نیو کووچه و سه ربانه کانیش به لیشاو ده جمینه مه یدانه که وه.. قه واره ی کوپوونه وه کان تا ده هات ئه ستوورتر ده بوو، داروبه رد هه لینه ده گرت.. گوړه پان و کوۆله کان هه ر ئه وه بوو نه ده قلیشانه وه!

کابرای ره قه له که دهنگی سلاواته که به ئاسته م په رده ی گوچکه کانی له رانده وه، سه ریکی دی قاچه له رزۆکه کانی تاودانه وه و به هه ر چۆنی بوو

خۆی گەیاندهوه نزیك كۆپهكهوه و ئەمجاره‌یان به په‌ستیکه‌وه له نزیكترین كه‌سێ كه تووشی هات پرسیری كرد (ئه‌ه‌رێ ئه‌وه كێ ئه‌م‌ری خ‌وای كردووه؟) وه‌رام نه‌بوو. له‌و‌یت‌ریانی پرسى: (ئه‌وه كێ مردووه؟) كاب‌را خه‌مناكانه خ‌یسه‌یه‌كی لێكرد و نه‌ختی حه‌په‌سا به‌لام، ه‌یچی نه‌دركاند. له‌پاشانا لای له‌ براده‌ره‌كه‌ی ته‌نیشتی كرده‌وه و به‌ ده‌نگی‌كی گر و‌تی (تۆ سه‌رنجی ئەم ژيانه‌ت داوه؟ ئای هه‌رگیز ب‌روام نه‌ده‌كرد ژيان ئە ئاوا كۆستی گه‌وره‌ی تێدا ب‌یت!) هاوه‌له‌كه‌ی چ‌رپاندی به‌ گوێیدا (به‌لێ، به‌لێ) ژيان هه‌موو خۆشی و ناخۆشییه‌كی تێدايه‌! تۆ ته‌نیا سه‌رنجی‌كی ئەم نه‌گه‌ته‌ بده و ئەوجا بۆخۆت ب‌یر له‌ ژيان بكه‌ره‌وه په‌ندی لێوه‌ فێربه. توو خودا به‌ خه‌یالێ كێدا ده‌هات (مام كه‌ریم) پۆژی به‌م پۆژه‌دا بگات! یه‌كێك به‌ نزیكانه‌وه پ‌رێ ده‌كرد گوێی له‌ گفتوگۆكه‌یان بوو. به‌سه‌رسو‌رمانیکه‌وه پرسى: (بۆ ئەم مام كه‌ریمه‌ كێیه؟) كاب‌رای پ‌یشوو گوتی (ئه‌مه ئه‌و كاب‌را په‌قه‌له‌یه‌یه كه هه‌روا سه‌روخوار ده‌كات و له‌م و له‌و ده‌پ‌رسێ، ئەم خ‌وای لێی ش‌یواوه په‌نگه هه‌رگیز به‌ خه‌یالی‌شدا نه‌یه‌ت كه‌ مردووه‌كه‌ كۆپه‌ گچكه‌ی خ‌ۆیه‌تی).

ناله‌و نووزه‌ی ئاف‌ره‌تان تا ده‌هات ئه‌و ناوه‌ی ته‌ماوی‌ی ده‌كرد (مام كه‌ریم) ب‌یباكانه له‌م و له‌وی ده‌پ‌رسی و وا پ‌ێده‌چوو زۆریش به‌ ته‌نگه‌وه نه‌بێ وه‌رام ده‌ب‌یسێ یا نه. هه‌ر له‌به‌رخ‌ۆیه‌وه ده‌یگوت (جا ئه‌و هه‌موو هه‌راو هۆریایه‌ی بۆچییه. هه‌ر پۆژ سه‌دان كه‌س ده‌مرن. ئەدی ئێمه‌یش هه‌موو هه‌ر نام‌رین! په‌نگبێ تا ئێسته من له‌گه‌ڵ ته‌رمی هه‌زاران پ‌یرولا‌ودا پ‌ۆش‌ت‌ب‌یتم.. ژن و پ‌یاو.. هه‌ژار و ده‌وله‌مه‌ند.. كه‌چی ئەم به‌زم و په‌زمه‌یان قه‌ت بۆ نه‌ك‌راوه. چ‌یه، خ‌ۆ ئەمه ئێمامی عه‌لی نبیه شه‌هید ك‌رایت!). هه‌مدیس له‌ مێردمنداڵێكی پ‌رسییه‌وه، كو‌رم ئه‌وه كێ ئه‌م‌ری خ‌وای كردووه؟ مێرد منداڵه‌كه بۆله‌یه‌كی لێوه‌هات (شه‌هیدێكی نه‌مه‌ره). (مام كه‌ریم) به‌ گورجی ده‌ستی برد بۆ بن گ‌یرفانیه‌وه. وادیار‌بوو به‌ په‌رۆشه‌وه بۆ ش‌تێك

ده گه را وه کو به لووت قسه بکات به مینگه مینگ وتی (ئادهی بێن تا بۆتانی مۆر بکه م. په نجا سال ده بێ هه ر که سیکی له م گه ره که دا مرد بێ، بێ مۆری من نه ئیژراوه). ده ستی له باخه ئیدا ده ره ئینایه وه.. ه یچی تیدا نه بوو. ئه وانه ی گو ئیستی وشه پچه پچه کانی بوون به دلته نگییه وه سه یریان ده کرد و سه ری خۆیان یان بۆ ده له قاند. (وه یڕۆ، هه یڕۆ.. برا جوانه مه رگه که م رۆ) چریکه ی ئافره ته که ی پیشووی هاته وه به رگو ی (به راستی تیکۆشه ریکی خۆراگر بوو) یه کێ وتی (شه هیده و جیگه ی ناوه ندی به هه شته). ده نگیکی تر، دوانی تر له ولاره به م وشانه یه کتریان ده دواند.

(ده با هه لیگر ئیته وه، بلی ئاخ له چیت که م بوو؟ بابه هار ببوو هار).

(ئو ته رزانه چاویان سوور بووه، ده نا بۆ وا به خۆیان ده که ن!)

نه خیر ئه وانه دانامه زری ن.. له سه ر ده ری یی خۆیان دانانی شن، وه ک ده ئین و هه رگیز به پله و پایه ی خۆیان قایل نابن. ده و جا چاره نووسیان هه ر ئه مه ده بی ت).

له سووچیکی لاتهریکدا دوو بۆره زه لام له گه ل یه کتریدا به مجۆره کاو ئیزیان ده کرد.

(تۆش باش ئه وانه ت ده ستنیشان کردوون که زۆر به گه رمی خه لکه که یان جۆشان دوه؟)

(ئه دی چۆن! کاکێ خۆم به تاییه ت ئه و چه ند ده له سه گه نه گریسانه ی وه کو شه یتان گریان به رداوه ته گیانی هه مووانه وه. ده بێ ئه مانه یش به تووندی سزای خۆیان وه رگرن).

(بیگومان، بیگومان، به لام، زۆر هۆشیار و له سه رخۆبه هه ستمان پینه کری ت. نه بادا زه بریکمان لیبریت).

خه لکی تریش، هه ریبه که و له روانگه و هه لۆیستی تاییه تی خۆیه وه قسه یان ده کرد.

(پالەوانیکی کۆلنەدەر بوو!)

(ئەم نە یەكەمین و نە دوایین كەسیش دەبێ لەم ڕێگە یەدا پۆشتوو!) .

(دەبا وای بەخۆی نەکردایە.. كێ پێی كردبوو؟)

(گەل ھەرگیز ئەم پۆلە قارەمانانە ی خۆی لەبیر ناکات).

(باشە بۆ كێی كرد؟ كێ گونی بۆ لە خەم دەگرێت!).

(بە خۆینی گەشی ئەم جوانەمرگانە داری ئاواتی گەل سەوز دەیتەو)

و دیتەو بەر).

(باشە تاكە ی ئەمانە ھەر بە دوا ی كڵاوی بابردودا كەوتوون؟)

(دوژمن) گەر بشتوانی چراوگی ژيانی ھەزاران پۆلە ی خەباتگێری ئە ئاوا

بكوژیتەو، ھەرگیز ناتوانی مەشخەلی ژيانی گەلە نەبەز و كۆلنەدەرەكەمان

خامۆش كاتەو!).

ئاپوورە ی تووورە وەك پەوی شارە مێروولە روو لە گۆرستانەكە رێچكە ی

بەستبوو:

(دەك خوشكت كۆیر بێ برالە، بابە گیان، ئەو كاكی جوانەمرگمە.. كۆپە

جگەرگۆشەكە ی خۆتە بەبێ مائاوا یی جێمان دێلێ. ئای كۆستی كەوتوو مان..

ئای كۆل و كەساس خۆمان! لەسەرە مەرگیشدا چاویكمان پێ بكەوتایە چی

دەبوو؟) نووزە ی ئافرەتەكە ی پێشوو بوو دەلایەو. (توخوا خەلكینە لێم

مەگرن. وە ی حەیاتەكەم لەبەر برێت.. داخوا چاوەشینە ئومێد لێپراوەكانت

چەند گێراپێ.. یا چەند بەتەمای دیداریكی باوكی پەككەوتە و برای پشت

شكاوو خوشکی ھەناسەسارد و ژنی سەرەقور و كۆرپە ی ھەتیوكراو خەزم

و ھەقāl و دۆست و ناسیاوەكانتدا بوویت! وە ی لāl بـم.. دەبێ لەو ساتە

سامناكەدا چیت ھاتبێ بەدڵدا، وەختی لە جیات ی ھەرچی دلسۆزی بوو

تەنیا دوژمنی دل رەق و پیاوكوژەت لەدەورو بەری خۆت بینو ە ئاخ لەبەر

ئەم پۆزگارە چەوت و ناھەموارەو!) (براینە، پیاوی چابن وەرن ئەم ئافرەتە

بگیرنه وه دواوه و دووریان بخه نه وه. خوا هه لئاگریت، وا خۆیانان کوشه).
 پیاویکی به سالداجوو دهنگی چهند زه لامیکی دا. (مام که ریم) وه که ئه وهی
 تروسکایه که له میشکیدا دره وشابیته وه وه کو شتیکی په نهان له دره وونیدا
 خه ریکی سه ره له دانه وه بوو پیت.. زه رده خه نه یه کی خه ماوی لیه له رزۆکه
 ره شه لگه پراوه کانی له یه که ترازانده بوون. هه ر به دهم پرسیار و لیتۆژینه وهی
 سه رییدا، وه که ورینه بکات له بهر خۆیه وه بۆله بۆل ده یگوت:

(جا ئه مه ی پیناوی. ئه ی بۆ کو په که ی منیش ئه مه یان بۆچ نه کرد! خۆ
 ئه میش لاوی بوو بۆ هاوتا، مرد.. نا.. نا.. نه مردوو که ی مردوو؟ بابه وه لالا
 مردوو.. چۆن نه مردوو؟

(ئه ی گویا کوانی بۆ چهند وه خته هیچ دهنگ و پهنگی نییه؟) وشه کای
 زۆر به گرانی بۆ دره په پینان. به ئاوازی که وه که ئه وهی له لووتیه وه بپته
 ده ری!

دواکات، پیش ئه وهی کۆمه لی پیاوان پپچی شه قامه که قووتیان بدات..
 دهنگی ئافره تان هه مدیسان ئه و نیوه نده ی هه ژانده وه. له ته که گرمه گرمی
 سنگ کوتان و له خۆدان و قژرنینه وه دا ده نگیکی پر سۆزی له قۆرگدا خنکاو
 بیسترا. ده یگوت:

(توخودا به هیمنی ته سلیم به خاکی بکه ن. ئه ی خاکی نیشتمان ئه و
 رۆله یه کی جگه رسۆزی دیکه شهت بوو به میوانت، ده توخوا تۆیش به نه رمی
 بیگه ر باوه شته وه، خۆ ئه م گیانی خۆی له پیناوی تۆدا به ختکردوو!) خه لک
 و خوا له گۆرستانه وه به ره و شاره بچکۆلانه که ی دامینی چیا سه رکه شه کانه وه
 ده گه پانه وه شار. به پوالت که پ و خامۆش.. له ناخیشدا قۆلپی ده دا.
 به پریگاوه دوو که س به مجۆره و تووژیان بوو:

گۆر هه لکه ن: (به راستی لاویکی شوخ و نازدار بوو!)

مردوو شۆر: (به لام قهت نه مه ده زانی بنیاده م ئه ئاوا به جوانی ده مریت،

بەسەر تاتە شۆرەكەووە بینیم، هەرچەند شوین پەتەكەى ئاشكرا بە ژێر
گەردەنیەووە دیار بوو خوینی گەشى تێوەزایوو. خومئاسا شین هەلگەرابوو،
بەلام بزەیهك لیوێهكانى لیكترازانبوون. وەك لەخەودا پێیکەنى ئە ئاوا بوو!)
لەنیو کۆلانهكاندا، هەرزەکاران کپیی شارە زامدارەکیان لە جەرگەى
تاریکیدا بەم سروودە پەتاندەووە.

پێى ناوێ بۆ شەهیدى وەتەن شیوەن و گرین
نامرن، ئەوان وا لە دلى میلله تا ئەژین!.

کۆیه ۱۹۸۰/۲/۲۱

چاوه پروانی

له کۆیه، ۱۹۸۸ نووسراوه.

له گوڤاری پامان، ژماره ۲۴ ی سالی ۱۹۹۸ بۆلۆکراوه ته وه.

به یان تازه گزنگی دابوو، تیشکی خۆر ده م و چاوی لوتکه ی (باواجی) پاک پاک شتبوو، هه رچی ته پوتۆزی خۆله په ژووی شه وگاری به شانوملییه وه بوو دایته کاندبوو، خۆره تاو به په نجه زێرینه کانی خه ریکی شانه کردنی پرچ و نه گریجه ی داروباری لێره واره که ی ئه و تۆقه له یه بوو. تاکوته رای دانیشتوانی شاره خنجیلانه که ی دامینی ئه و قه دپاله یش پیلووی خه والوویان هه لگۆفی بوو، به دوا ی پێداویستییه کانی گوزه رانا جی و بانه فینک و شیداره کانیان له سه ر بانه کان جیهلابوون و لێره وله وی پهرته وازه و هه ریه ک به عه ودایی مه به ستیکه وه خه ریکبوون، پۆژه که ئه گه رچی په رده ی په شی تاریکیه که ی دادریبوو، به لام نه یه توانیوو ئه و په رده که ی تر که خۆی له گیانی خه لکه که وه

هالاندبوو برهوتیتتهوه.. پهردهی ئه و ترس و دلکویتییهی ده میك سال بوو خهوی شهوانی له چاوانیان تۆراندبوو، ئاسووده گی و هیمنی له فهرههنگی زینده گیی ئه و نیوه دا سپیوووه و گهمه ی گهمه ئاسایی تهنا ته به منداله ورده کانیش هه رام کردبوو، دیوه زمهیهك بوو به سه ر سنگی هه مووانه وه پاكشابوو! ئه م له ژیر سه نگی كۆمه له كهیدا نووشتابوووه و نقه نقی لیوه ده هات.

چاوه كانی له به ره خۆیه وه پێگه كه یان سه ح ده كرده وه و له نیو جۆگه له كه دا شوینی له باریان بو پێیه كانی ده ستیشان ده كرد. پهنجیكی زۆری دا و ئه وه نده ی هیژوتوانای تیایدا مابوو خستیه كارو به خه رجیدان، چه ند جار ان قاجی هه لزه لی، چه ند جار یكیش له قورولیه ته كه دا چه قی.. چه ند كه په ت وه ختابوو ته وژمی ئاوه كه رایقه نینئ و به كۆله وه بی دا به دار و به ردا. ئه م وه ی هه ر به رنه دا، ده نگێكی له وانه به هیژتر له ناخیه وه هاواری لی ده كرد، هه ستیكی له وانه قوولتر پالی پیوه ده نا. كۆله گه یه كی له وانه گشتیان قایمه ر پالپشتی ده كرد و نه ی ده هیشت هه ره س بێیت.. بی ری ده كرده وه ژن و منداله كانی زۆر به په رۆشه وه له كۆلیتی په زه كه ی ئه و به ر چه مه كه وه سك هه لده گوشن و له (چاوه پروانی) گه رانه وه ی ئه م دا تاس ده یان با ته وه.. ئه م بو خۆی ئه م به یانییه تیروپری خواردوووه، تینوگورپكی چاكی تیادا گه راوه.. ئه و تلیانه ته ماته یه ی رۆژی پیشت هینابوو یه بازا ره وه بو دوكانه كه ی (قادر اغه) ئه م به یانییه پا ره كه ی وه رگرتبوو. وه ختن به به رده می دوكانه كه ی (وه ستا عه لی) دا گوزه ری كرد بۆنی سی و جگه ر میشكی كاس كرد و له دلی خۆیدا گوتی: (له میژه تامیم نه كرده وه، كوپه ئه حه، هه ی نامه ردت نه كن.. وه ره ئیمپرو با بیهكین به جه ژن، خوا ده زانی سبه ی چی ده بی ت!) به بئ سیو دوو لیكردن بو ژووره وه ملی نا سئ شیش جگه ری خو ش و به تامی به دوو كولی ره ی گه رمه وه هه للوشی و سئ نه فه ری سه فه ریشیان بو پچایه وه له دلی خۆیدا

وتی "ئەمەیش بۆ ئەوان".

لە ژێر قورسایى باره گرانه کهیدا لە بەر بەره کانی دژی قورولیتەو گابەردە کانی نیو پرووبارە چەمووشە کەدا، بە هیواو شادمانیە کەو بەیری لە خێزانە کەى دە کردەو و هەندى دی بەو دەلى دەگەشایەو کە ئەوان چەند بەم (داوہ تەى) ئەم بەختیار و سوپاسگۆ دەبن. تروسکەى بەختەو وری و حەسانەو لە شەو زەنگى دەروونیدا دەبریسکایەو و پڕشنگى دەدا.

تەکانیکى دیکەیدا و لە چەمە خوڕە کە یەو پەریەو. ماندویتی پشتە کۆلە کەى لێک دەبۆو کە پکە شاخیک و هەر ئەو بوو لە ژێریدا نە دەپلشیایەو.. ئاخیکى سەردى هەلکێشا و بەبى وستی خوێ چرپاندی (هەزار پەحمەت لیبى کەرەشین!) ئەمەى وتوو ئارەقەى نیوچەوانى بە لاجانگ و سەروربۆ و پەییوەستەکانیدا دەهاتە خوار و بە کزەبای ئەو سەبەینە سەحەریە فێنک دەبۆو. دیسانەو لە دلى خویدا بەراوردی دەکرد (کەرەشین بۆمان وەک باوک و برا وابوو، کۆلەگەى پشتمان بوو. دارى دەستمان بوو، باروبەر و کۆل هەلگرمان بوو. لەو تەى ئەو شەووە کە درایە بەر لێزمەى گۆللە بارانەو بەبى هیچ تاوانیک بە ناھەق شەھید کرا ئیمە پەکمان کەوتوو و دەستوپێمان بەستراو و.. ئەمە تا بارە کەى (ئەو) بۆ (من) ماو تەو.

ئەحمەد ئەئاوا لە ناخەو دەینالاند.. بە دەم سکاڵاو قەچەشە کە تەکانى بەدواى خویدا پادە کێشان.. بى ئاگا لەوەى (ئەوان) لەولاوە مشتومریان بوو یەکیکیان دە یگوت (بزانە بزانە نەگریسە چۆن ناپاکیکە بزانە چتۆباریکى بۆیان لەخۆبار کردوو، ئاخۆ دەبى چیان پێراسپاردبیت! ئاخى خۆرایى نییە بەم سەبەینە زوو لەم شوینە چۆلەدا پەلەپەلیەتى و تەنانەت ئاورپیکیش ناداتەو! ئەویتریان گوتى (بەخوا بپروانا کەم هیچى لە هیچا بێت. دەشى خاوەنى ئەو باخە بێت و بۆ مالى خوێ بگەڕیتەو.. یەکەمیان وتى (نەخیر

تۆ ئەم سەگبابانە باش ناناسیت.. ئەمانە ھەر ھەموویان دوژمنن.. ناپاکن. لەسەرەو ھەموو گواپا کورێ باشن و دۆستی خۆمانن. کەچی لە ژێرەو لەگەڵ (گورگەکان دان و چەشنی مار پێمانووە دەدەن).. دوو ھەم گوتی: ”من ئاواي تێناگەم، ئەو کابرایە گەر ھێچی بە خۆ شک بېردایە ئاوەھا ھەیی عەلەلا بەم بارەي بەسەرپشتیەو بەم ناوەدا نەدەرۆی! یەکەمیان: (ئەدی ئاغا) مان دوینیکی نەیفەرموو بەمانە بپروا نەکەین ھەرچی لەخۆمانا نەبوو بە (دوژمن) ی بزانی و ئەو ی بەقەد تۆزقالتی گومانان لێی ھەبێ لەناویبەرین؟ ئەو چەند جار دەنگماندا کەچی ھەرەو کو لەگەڵ ئەویشمانا نەبێ وایە.. نە پادەو ھەستێ و نە وەرانیش دەداتەو.

لەمالەو (سەفین) بە دایکی دەگووت ”دایەگیان تۆ بلیت باوکم لەبیری نەچیت دیوانەکە ی (حاجی قادر) م لەگەڵ خۆیدا بۆ بێنیتەو؟“ لە وەرماندا دایکی گوتی: ”بەخوا کورە شرینەکەم زەحمەت، چونکە ھەرچەند کە پۆی ھاوارم کرد و پیم وت وا بزانی گۆی لێنەبوو، خۆت دەزانی لەو ھەتە ی دەستپێژەکە ی کە ئەو پجاری لەبن گۆیدا کردبوویان، گۆی بەتەواو ھەتە ی گرانبوو و ھەموو شت نابیست؟

ئەم بە نەق و بە خۆشییە کەو، پروو و مأل لە بنبارە گرانە کە یەو ھەتەکانی دەدا و ھەنگاوی ورد و لەسەر خۆی دەھاویشتن. بارە قورسە کە ھەمدیس (پەحمەت) یە کە ی بەیاد کردەو. لە تەکید ئەمجارە یان بیر و ئەندیشە ی دوورتر بریان کرد (کوێخالە) ی بیکەس و بەستە زمانی کەوتەو یاد کە بە سەموون فرۆشییەو گوزەرانی خۆی دابین دەکرد. ماو ھەک پێشوتر سەر لە بەیانیک مەلا بانگیاندا بوو (کوێخالە) بەتەقەتەق عەرەبانە کە ی دەستی پال پێوە دەنا و، بەدەم گۆرانی گوتەو. سا ئایا بۆ ترس لەخۆ دەرکردن بوو بێ، یا خود بۆ خۆپێناساندن بوو، سەرەخوار بەرەو بازاری شارە نیمچە خامۆشە کەو دەھاتە خوار. چە کدارە (حەرامزادەکان) لەو نزیکاندا

له بۆسه دابوون، به بئ دهنگدان عربانه و پالنه ره که یان دایه بهر ده سترپژی گولله وه. ده رحال نه دهنگی (کابرا) ماو نه خرخرهی (عاره بانه که شی) کشوماتیه که ئه و نیوه ندهی داگرته وه، تاماوه یه کیش جگه له حه په حه پی چهنده سه گیک، هیچ دهنگیک نه ده بیسترا (ئه حمه د) به و بیره وه رییه زۆر ناره حه ت بوو. دلّی به جارّی گوشرا.. خه موپه ژاره بالیان به سه رداگرت و تاماوه یه که ورپوکاس بوو. ئاگای ته نانه ت له هه نگاهه کانی خوشیه وه نه ما بوو، لیکه ده دایه وه مروّف بو چه کی دروست کردوو! له میشکی خویدا به هه موو بارپکدا وه ریچه رخانده تا سه ره نجام گه یشته ئه و رایه وه که (چه که) هه ر نه بوایه چاکتر بوو، چونکه ئه وه نده خراپه کاریی پیکراوه و ره چه له کی مروّفی پئ له نیوبراوه و دژی خودی مروّف خویه وه به کارهی نراوه نیو ئه وه نده بو سوود و له بهر ژه وه ندیی ئاده میزاددا نه بووه! دوا یی په ژاره ی ئه وه ییش بوو هه موو شه وپک تا دره نگانئ به هۆو به بئ هۆ.. له ختوخو پایی به زم و ره زم و ئاههنگی ته قوتووق ساز ده کریت و ئاسمانی شار به جوریک گر ده دریت وه که له به ره ی هه ره پیشه وه ی جهنگیکه کوشنده دابیت ئاوه هایه! (ئه م) ئالووده ی ئه و لیکدانه وه و سه رقائی ئه و چه شنه ئه ندیشه و بۆچوونانه ی بوو که له پر ماریک له ژیر پییدا ده ریپه ری و (ئه حمه د) له نا کاوییدا راچله کی به بئ ویستی خو ی پشته کۆله که ی فریداو به دوا ی ماره که دا که وته غاردان. (ئه وان) که له و کاته دا دیسانه وه ده نگیاندا بووه و هاواریان لیکردبوو خو ی بدا به ده ستیانه وه و بوه ستیت، نه یان نه یشت ئه مجاره له چنگیانا ده رچیت و خو ی پرگار بکات.

یه که راست دایانه بهر ده سترپژی کلاشینکوفه کانیانه وه و به زه وویانه وه نووساند و یه کسه ر له چه ند چرکه یه کدا گه یشته سه ر لاشه کونکون کراوه که یه وه.

پاش ئه وه ی هیچی ئه وتو یان پئ نه دۆزییه وه که بۆی ده گه ران باره که یان هه لپشت دیان (قشیل و زبل) ی ئاژهل بوو، ساته وه ختی ئا ئومید بوون و

حه په سان.

دوو ه میان به ترسیکه وه گوتی: نه مگوت هیچ نییه! ئه و جا چ بکه یـن؟“
یه که میان به ساردییه که یه وه زۆر له سه رخۆ وه لامی دایه وه ”چبو وه خو ئه مه
یه که م که س نییه و دوا که سیش نابیت. تو بو ئه وه نده ساکار و نه فامیت؟
ناکا له وه بترسیت وا بزانیـت یه کـتـکی بـگـوناـهـمان کوشتـوه! ئه دی ئه م
تۆشـه به ره و ناو و جگـه ره ت نه بینـوه؟ په فیه که ی به دهم پویشـتنه وه
(به لئ، دیومه. ئه و جا ئه مه چیه؟ یه که میان به زه رده خه نه یه کی ته وس
ئامیزه وه وتی ”ئمه به لگه یه کی ئاشکراو پوونه، ئه مه گرنگترین به لگه ی
باوه پیکراوی گومان لینه کراوه که ئه وه ی کوشتوومانه نه ک هه ر تاوانبار،
بگره تاوانکاریکی زۆر خه تهر و ترسناکیشه! ئه دی ئه م کتیه شت نه بینـوه
که له بنی باخه لیدا هشاریدا بوو؟“ دوو ه میان تاراده یه ک ترس و دوو دلـی
له روخساریا ده خویندرا یه وه، له گه ل هه نگاوه لئناناندا له ناخیه وه ده یووت
”ترچیو، به خوا ته ر وانییه!“

وه ختیکیش خه لک و خودا به سه ر لاشه ی بیگیانی په قهه لاتوودا پراگه یشتن
پارچه کاغه زیکی په ری دیوانه که یان دۆزییه وه به باخه لی کورته که
خویناوییه که یه وه نووسابوو، ئه م دپره شیعره یان تیا دا خوینده وه که
نووسرابوو:

”له بهر حیزه به خوپی و ناته بایی له ژپری حیزی حیزان بووینه دۆشه گ!“

کۆیه 1988

تییـنی: (1) ئه وه یان زاده ی خه یال نییه، پروودا وێکی راسته قینه یه و ئیستا گۆره که ی (کوئخاله)
به ده ستی (جاشه کان) به ناحق کوژراو، له بن داره که ی (کهنده کوخ) ی نزیک به سه رچاوه ی
(حه مامۆک) له دامپنی شاخی (سه رکه شی) (باواجی) دایه!

چیرۆک بۆ منداڵان

ورچ و مه یموون

گوڤاری (کاروان) ژماره ۱۹ نیسانی ۱۹۸۴

منالە خوڤه و پسته کان:

هه بوو.. نه بوو کهس له خوا گه وره تر نه بوو، کهس له پێغه مبه ر
خوڤه و پسته تر نه بوو، کهس له درۆزن روو په شتر نه بوو، ده گێر نه وه ده لێن: له
زه مانێکی کۆندا ولاتی هه بوو مه یموونی تیا دا ده ژیان، جیگایه کی زۆر جوان
و دلگه ر و به پیت بوو، پر بوو له رووبار و کانیاو و باخو باخات و دار
و دره ختی میوه جاتی جوړ به جوړ.. ئاوی سازگار، هه وای فینک، کوپستانێ
بوو به هه شتی سه رزه مین خوێ بوو، مه یموونه کان به کامه رانی و شادییه وه،
بی گری و گوڵ و ته نگ و چه له مه تیایدا پوژگاریان ده برده سه ر و هیچ
خه مکیان نه بوو، له ولایشه وه نزیك ولاته که یان ده شتیکی گه رمه سیڤی بی

پیت و بهر کهت هه‌بوو ورچی تیا‌دا ده‌ژیان. ولاتی ورچه‌کان ده‌میک بوو هیشک و برینگ هه‌لگه‌رابوو، به‌جۆری به‌چنگه‌چری و به‌هه‌زار ده‌ردی سه‌ر نه‌بوايه خۆراک و بژیوی پۆژانه‌ی تیا‌یدا به‌رچنگ نه‌ده‌خرا. بۆیه هه‌رسه‌کان هێنده له‌پولا‌واز و بێ هێز ببوون هه‌ر ئه‌وه‌تا گیانیان به‌ به‌ره‌وه مابوو، وا‌پێکه‌وت پۆژێکیان برسێیه‌تی و تێنوه‌تی وای له‌ ورچیک کرد سه‌ری خۆی هه‌لگرێ و بپروا تا گه‌یشه‌ته مه‌له‌ندی مه‌یموونه‌کان. که‌ چاوی به‌و شوینه که‌وت چی ببینی، هه‌روه‌ختابوو له‌ تاوانا شیت و هار بیت! که‌وته قه‌پال گرتن و مشه‌کردن.. له‌وه‌را.. له‌وه‌را.. هه‌تا ورگی ئاوسا، تا‌کو چوارپه‌لی رپ نه‌بوون له‌ هه‌ل لووشین نه‌که‌وت. کاتی ئیواره به‌مشه‌مش و لرفه‌ لرفه‌ گه‌رايه‌وه. هاوه‌له‌کانی به‌ره‌و پیری هاتن و له‌ ده‌وریدا کۆبوونه‌وه، لی هاتنه‌ پرسیار و سه‌رزه‌نشتیان کرد چونکه‌ زۆریان خه‌م لی‌خواردبوو که‌ بێ سه‌رو شوین پۆشیتبوو. که‌س نه‌یزانی‌بوو چی به‌سه‌ردا‌هاتبوو، ورچه‌یش به‌ هه‌وس و فیزیکه‌وه چی دی‌وو چی خواردبوو، به‌ مینگه‌ مینگ بۆی گێرانه‌وه. هه‌موو شاگه‌شکه‌ کردن ئه‌م هه‌واله‌ گه‌یشه‌ته‌وه سه‌روکی ورچه‌کان. سه‌روک ناردی به‌ شوینی داو سو‌راخی هه‌واله‌که‌ی لی‌کرد. مام ورچ به‌نا‌زو فیزه‌وه بۆی با‌سکرد و تییگه‌یان‌د که‌ ئه‌و شوینه چ به‌هه‌شتیکه‌ بۆخۆی.

مناله‌ خوشه‌ویسته‌کان:

سه‌روک ناردی پیاوما‌قوول و پ‌یش سپی ورچانی کۆکردنه‌وه و که‌وته‌ پرس و پا ده‌ربرین، ب‌پاریان‌دا هێرش به‌رنه‌ سه‌ر ئه‌و به‌هه‌شته‌وه داگیرى بکه‌ن. چونکه‌ چه‌ندان ساله‌ مه‌یموون ئه‌و به‌هه‌شته‌ ده‌خۆن. ئیتر نو‌ره‌ی ئه‌وانه له‌مه‌ولا بیکه‌نه‌ چایه‌ری خۆیان. بۆ گوايه‌ خوا هه‌ر به‌ مه‌یموونانی داوه‌؟ ئه‌ی ورچ مافی ژیان و خوشگوزه‌رانیان نییه‌؟

سو‌پای ورچان شه‌ونخوونیان کرد و شه‌و له‌ نا‌کاودا هه‌لیان‌کو‌تایه‌ سه‌ر ولاتی مه‌یموونان و له‌شکری مه‌یموونانیان شکاند و ولاته‌کانیان داگیر کرد،

مه یموون له خاکی خۆیاندا ده رکراڤه پراگه نده و په رش و بلاوبوون و که تنه هه نده ران. ورچی داگیرکەر که تنه ئاسووده یی و خوشییکه وه له خه ویشدا هه رگیز خه و نیان پێوه نه بینییو، ئیتر تیروته سه ل بوون. هیزیان وه به رهاته وه و ملیان تا ده هات ئه ستور ده بوو.

مناله خوشه و یسته کان:

مه یموونی ئاواره ی دووره ولاتیش ژینیان لی تالکراو له و خاکه وشک و گرمه سیړه دا دۆزه خیان بو داخرابوو. پۆژ به پۆژ له پروگه ر ده بوون و به ییزی و بیزاری سی سوار ی ملیان ده بوو.. هه ر ئه وه تا نووزه یان له به ردامابوو، پۆژیکیان دونیادیته و قسه زانه کان چوونه لای سه رکرده که یان و سکالای حالی په شیوی خۆیانیان لاکردو گوتیان ئه گه ر بێتو چاره سه ریه کی ده ردی خۆیان نه که ن ئه وای بیگومان تیکرا له ناو ده چن و کاریان ته وای ده بێ. پیره مه یموونی به سالآچووی دانا نه ختی فکری کرده وه و ئه نجا پرووی کرده ریش سپیه کان و گوتی ئیوه هه قتان به سه ر دانه بێ، ته نیا چیتان لی داوا ده که م ئه نجامی بدن و هیچی تر. گوتیان: فره موو هه رچی تو ئه مر ده که یت سه رمان له ریتته و سه روک گوتی: ده باشه ئیمشه و سی چواریکتان له گه لمدا وهرن و مبه نه وه نیشتمانه داگیرکراوه که مان و له وئ هه نده م لیدهن. هه تا له په لوپۆم ده یه خن، ئه وجا به جیم بیلن و بگه رپینه وه بو ئیره. سی شه وی تر. به بی ترس هه مووتان بگه رپینه وه نیشتمانی ئازادکراو و به به هه شتی دیرین شاد و گوشاد ببنه وه. له سه ر ئه وه ریککه وتن هه ر ئه و شه وه یش به ریکه وتن. گه یشتنه سنووری دارستانه که ی پێشوویان و سه روک داوای لیکردن شلوکوتی بکه ن. به لام ئه وان پرویان نه هات و ده ستیان نه چوو ئه و ناماقوؤلییه بکه ن. پیره مه یموون گوتی: چیتان پیده ئیم هه ر ئه وه یه. ئه گه ر دلسۆزی گه ل و نیشتمانی خۆتانن ئه وه ده بی به قسه م بکه ن. که دیتیان چاریان نییه هه لسان به هه رسی چواریان سه روکی خۆیانیان وا دارکاری کرد هیچ کتیه کی ساخی نه ما و ئیجگاری

له پهلوپۆكهوت. ئینجا به چاوی فرمیسكاوییهوه به هه‌نسکی گریانیهوه داوای به‌خشین و دوعاخوازیان لێکرد و له یه‌زدان پارانهوه بیپاریزی سهریخا و لاشه‌ی نیوه‌گیانیان له‌وێ جیهیلۆ گه‌رانیهوه هه‌وارگه‌ی خۆیان.

جا مناله‌ خۆشه‌ویسته‌کان، به‌یانیه‌ی له‌گه‌ڵ گزنگی خۆردا، که‌ گیانه‌به‌ران له‌خه‌و هۆشیاربوونه‌وه و جووله‌یان تێکه‌وت و هه‌ریه‌که‌ بۆ لایی بۆ له‌وه‌ر و مژموڤ به‌و ناوه‌دا په‌رش و بلبوونه‌وه، ورچکیان گوێی له‌نووژه‌ نووز و ناله‌ نال بوو، هه‌ستی راگرت و سه‌رنجی دا، به‌ره‌و لای ناله‌ ناله‌که‌وه چوو، دی ئه‌وا پیره‌ مه‌یموونیکه‌ی کۆنه‌سال له‌سه‌رده‌م لێی که‌وتوووه‌و له‌ گیانه‌لادایه‌.

لێوه‌ی نزیک بۆوه‌ و دواندی، مه‌یموون تکه‌ی لێکرد بیاته‌ لای پاشای خۆیان و گوته‌ی که‌وا شتیکی گزنگی پێیه‌تی. خه‌به‌ر گه‌یشته‌وه‌ سه‌روکی ورچه‌کان و ئه‌میش فه‌رمانی دا مه‌یموونه‌ی بۆ به‌ه‌ن، ورچ هاتن مه‌یموونیان هه‌لگرت و بردیان ه‌ دیوه‌خان، له‌به‌رده‌م سه‌روکدا دایانه‌ زه‌وی، سه‌روک داوای لێکردن ته‌نیایان به‌جێ بێلن، ورچ دیوه‌خانیان چۆل کرد، ئه‌نجا سه‌روک له‌ پیره‌ مه‌یموون هاته‌ ده‌نگ و پرس: تۆ چ کاره‌یت و لێره‌دا چی ده‌که‌یت و، بۆ ئاوات به‌سه‌ره‌هاتوو؟ مه‌یموون به‌ نووزه‌یکه‌وه‌ گوته‌ی: گه‌وره‌م منیش پاشای مه‌یموونانم، له‌سه‌ر ئێوه‌ وام به‌سه‌ره‌هاتوو ورچ پرسى: چۆن؟ مه‌یموون وته‌ی: مه‌یموونه‌کان هاته‌ لام و داوایان لێکردم په‌لاماری ئێوه‌ بده‌ین و ئه‌م ولاته‌ی له‌مه‌ر خۆمانتان لێ به‌سه‌نینه‌وه‌.. منیش ئه‌رێم له‌گه‌ڵ نه‌دان و گوتم ورچیش برای ئێمه‌ن.. ئێمه‌ش چه‌ندان سال بوو ئه‌م ولاته‌مان ده‌خوارد، بام ئه‌وانیش چه‌ند سالێ بیه‌خۆن، چه‌ندی کردیان و کۆشایان پێگه‌م پێنه‌دان و له‌گه‌ڵیاندا نه‌هاته‌م رایى.. جا لێم هه‌لگه‌رانیه‌وه‌ و گومانیان کرد که‌ من نۆکه‌ر و سیخوړی ئێوه‌ بم. له‌به‌ر ئه‌وه‌ له‌ سه‌روکایه‌تیان یه‌خستم و هه‌نده‌یان لێدام هه‌روه‌ختابوو بشمکوژن. ئه‌نجا منیان هێنا هه‌تا سنووری ولاته‌ی ئێوه‌ رایانکێشام و له‌وێ فریانیاندام و گوته‌یان: ماده‌م تۆ سیخوړ و پیاوی ورچه‌

داگیرکه ره کانی ده بی بجیته وه لای ئاگا کانت و له ویدا بژیت، بهو نیازه یش که ئیوه بیگومان ده مکوژن و ده مخۆن، ئه مه به سه رهاتی من. گه وره م ئه مه شتان پی بلیم، گه وره م ئیستی هه رچی مه یموونی له دنیا دا هه ن کۆبوونه وه ته وه و یه کیان گرتو وه و له ش کریان کردو وه. خه ریکن له م زوانه دا به سه رتاند دا به دن، پیره ورچ نه ختی بیری کرده وه ئه نجا باشه، جا به ئیمه ده وین؟ مه یموونی شل و کوتکراو گوتی: سه ره وره م له بهر ئه وه که ژماره یان ئیجگار زۆره هه موو قسه یان یه که و پیلانه که شیان ئه وه یه که به شه و هه لیکوتنه سه رتان و ڕیگه تان نه ده ن به خو بکه ون و به رگری خۆتان بکه ن.. بۆیه وابزانم ده رده ستان دین و په ریشانتان ده که ن. پیره هه رهس پرسى، باشه ئه ی چار چییه؟ مه یموونی زامدار وتی به رای من تاکه ڕیگا ئه وه یه که ئیوه دهس پیشخه ری بکه ن و به رله وانه وه به سه ریاند ا به دن و پیلانه که یان لى پووچه ل بکه نه وه ده نا کارت ان کرا وه و حیسابتان ته وawe، مام ورچ ریش سپی و پیاو ماقوولانی کۆکردنه وه و حیکایه ته که ی بو گپرانه وه و داوا ی راویژی لیکردن. له پاش گفتوگو و رانیشانان هه موو بریاریان له سه ر ئه وه دا که ده ستپیشخه ری بکه ن و په لاماری مه یموونه کان به دن به رله وه ی ئه مان بینه سه ریانه وه جا مام ورچ رووی کرده مه یموون و گوتی: باشه ئیستی مه یموونه کان له کو ی دان؟ پیره مه یموون توژی داماو له پاشان گوتی گه وره م، ئه مان له شوینکی نه ینیدا کۆبوونه ته وه و خه ریکی خۆسازدانن، چیگا که یان سه خت و په نه انه، ورچ گوتی ده باشه به پیشمانکه وه و ڕینماییمان بکه. مه یموون گوتی: قوربان خۆت ده یزانی من که لکی ڕۆیشتنم نه ماوه مام ورچ وتی: باشه هه لت ده گرین مه یموون وتی زۆر چاکه، به لام بو ئه وه ی کاره که مان ئاشکرا نه بی و مه یموونه کان پیمان نه زانن، ده بی هه ر به شه و برۆین و پوژانه ش خۆما بشارینه وه، مام ورچ گوتی چۆنت لابه شه وا ده که ی ن.

مناله خۆشه و یسته کان: با درێژه ی پینه ده ی ن که ئیواره داها ت گشت

ورچه كان گردبونهوه پیره مهیموونیان سواری پشتی ورچیکى مل قهوى کرد و بوه پێشپهویان.

لهشکر بهدوايهوه بهرهو ولاتی مهیموونان بهپێی کهوتن. ئەو شهوه تا بهیانی پیره مهیموون به پێگایهکی سهختی دژوار و ههراز و نشیو و ههلهت و پهلهتی داگردن که لهوه پێش زیندهوه ری پیا دا نهپۆشتبوو.

که پۆژههلات گهیشته شوێنیکى چۆلى گهرم و کهم ئاوهوه پیره مهیموون گوتی، دهبی ئیمپرو تا ئیوارى لێره دا خۆمان ههشار بدهین، ورچ ههمووی هیلاک و برسی و تینوو بوون ئەو پۆژه لهوێ مۆل بوون بۆ ئیوارى سههرلهنوێ کهوتنهوه پێ و ملی ههردوو ههلهدێر و شاخی ههزار بهههزاری پێگرتنهوه، ورچ زۆر شهکت و ماندوبووون له مهیموونیان پرسى: ئەوه چى بوو ههر نهگهیشتهین؟ هه ی مāl خراپ ئەوه بۆ کویمان ده بهیت؟ ئەمیش ده یگوت ئارامتان بێ، ئارام چاکه هێنده ی نهماوه ئە ی نه مگوت شوێنه که یان دوور و سهخته؟ بهو جوړه مهیموونى کۆنه سāl پێ گورکێ ی پێده کردن و کام شوین سهخت و ناله بار بوو بهویدا ده گردن. هه موویان وهرس بوو بوون ژماره یه کی زۆریان له پێگادا جێمان و دهریان نه ده گرد. چه ندانیان له برسانا کهوتن و ژماره یه کی زۆریشیان له بهر بێ ئاوی له تینوتیان خنکان.. چه ندانیان له شاخدا هه لده پێران و راست بوونه و یان بۆ نه بوو سه رتان نه یه شینم، له پۆژى سییه مدا پیره مهیموونى دانا پاشماوه ی له شکری شه کهت و وزه له بهر برپاوى ورچانى گه یانده ده شتیکى بیابانى گهرمه سیړى هی شک و برینگ. نه ته پایى تیا دا بوو نه ده نکه خۆراکێک، هیشتا پۆژ پمبی بهرز نه بوو بۆوه که ئەو ناوه کووره ی هه مام ئاسای گهرم داها ت ته نیا تاکه سییه رێک لهو ناوه دا نه بوو خۆی تیا دا مات بدهن. بهرد و زیخ و خۆل وه ک ته نوور سوور داگه رابوون، پاشای ورچه کان زمانى دوو بست شوړ بووه وه له پیره مهیموونى پرسى: ئەوه کوا له شکری مهیموونان له کوێه؟ تۆ چیت به ئیمه

کرد و بۆ کویت هیناوین هه ی نه گهت؟ ئهوا له شکره که ی منت له ناوبرد و ئه وه ی که ماوه ته وه یش تا ئیواره قهت یه کیکی به ساخی لی دهر باز نابیت؟ پیره مه ی موون به شادومانییه وه ده ستیکی به ده م و چاوی خۆیدا هینا و شوکرانه ی خودای کرد و به پیکه نین و به قینه وه گوتی: ئه ی خاکتان به سه ر! گوئی بگره مام ورچی گه مژهل و بئی مېشک، ئیوه به زۆرداری و به ناهه ق و ولاتی ئیمه تان داگیرکرد، داد و مافتان پېشیل کرد. ئیمه تان له نیشتمانی خۆماندا وه ده رناین و بئی مال په راگه نده ی هه نده رانتان کردین. منیش که سه رۆک و دلسۆزی هۆزه که ی خۆم بووم بریارمدا هه ر تۆله تان لی بسینمه وه. نیشتمانی خۆمان له ئیوه ی داگیرکه ر و زۆردار پاک بکه ینه وه، به لام ئیوه زۆرده ست و به هیژ و ئیمه یش بیکه س و که م ده ست بووین، ده مزانی به شه ر و شوپ دهرقه تی ئیوه نه ده هاتین، ده بوو به هۆش و به ته کبیر به ئامانج بگه ین و ملتان پئی که چ بکه ین و چۆکتان پئی دابده یین، جا ئه م پلانهم دانا بۆ ئه و مه به سه ته پیرۆزه وه که به چاوی خۆتان دیتان چۆنم جیه جی کرد. ئیستاش هه تا ئیواری نه من نه که س له ئیوه له م گهرمه سیرده ا به گیان نامینئ مه ی موونه کانیش هه ر ئیمشه و سه ربه ست و ئازاد به شادی ده گه رینه وه هه وارگه ی باب و باپیران.. ئیوه ش هه رچیم لیده که ن بیکه ن و باکم نییه من بۆ ئه مه سه ری خۆم داناوه. به م جوړه مناله خۆشه ویسته کان سه رۆکی مه ی موونه کان، سه ری خۆی له پیناوی سه رفرازی و سه ربه خۆیی نیشتمان و ئازادی و کامه رانی گه له که یدا به خشی بۆ ئه م ئامانجه پیرۆزه له م پښگایه وه خۆی کرده قۆچی قوربانی.. مه ی موونه کانیش که گه رانه وه خاکی ئازادکراویانه وه په یکه ریکی جوان و نایابیان بۆ سه رکرده مه زنه که یان دروستکرد له پاداشتی ئه و جوانمه ردی و فیداکارییه وه هه تا مابوون هه ر به پښ و نه وازه وه یادیان ده کرده وه.

تیبینی: ناوه رۆکی ئه م چیرۆکه م له شاعیری مه زن (کاک عه ونی) م بیستوه.

گورنە تەلە

لە فۆلكۆرى كوردیمانەو

نووسەرى نوڧ ژمارە (۲۹) ئابى (۲۰۰۵)

مندالە خنجیلانە رۆح سووکه کان، دەمەوئ لە خەرمانى بەپىزى فۆلكلۆرەو
هەرە دەولەمەندە که مانەو هەقايەتتىكى خۆش و بەتامان بۆ بگيرمەو.
رەنگبى هەندىكتان بېرسن داخو (فۆلكلۆر) چى بى! بەللى فۆلكلۆر ئەو
سامانى لە بن ئەهاتووەى كەلتوور و دابونەرىت و وپژەو هونەرەيە كە
پيشنياغان بۆ ئيمەيان جيھيشتوو و پشتاوپشت لەباب و باپىراغانەو بۆمان
ماوەتەو و دەماودەم پيمان گەيشتوو. ئەو كەلەپوورەيە كە مولى تىكراي گەل
و نەتەوہيە و هيچ كەسى بەتەنھا خاوەنى نىيەو ناوى دانەر يان نووسەريشى
هەرگيز نەبيستراو و نەزانراو.

جگەرگۆشە نازيزەكان، كاتى ئيمەيش وەكو ئىستاي ئيوەى خۆشەويست

مندال بووین، باری ژیان و گوزه راغان تا بلی جوداواز بوو، ئەوساکە ی زۆربە ی زۆری خانووە کاغان کۆن و چکۆلە و قورپنە بوون، عارده کە ی لە جیات ی کاشی و شتایگەر و چیمە نتۆ گلینە و خۆلە پووت بوو، بن میچ و ساپیتە و سەربان لە داری خۆمالی دروست کرابوون، قەندیلە و فانۆس، کارە بامان بوون. هاوینان لە جیات ی (ئیرکۆندیشن و ئیرکوولەر و پانک) بە باوە شپن خۆمان فینک دە کردە وە و لە جیی (یە خچال و بە فرکەرە) شەربە و گۆزە و کووپە مان هە بوون و بۆ زستانیش ئاگردان و زۆپای دار و گەرمیان دە کردینە وە.. شەوچە ریشمان هەر (میوژ و گوێز و لەتکە هەرمی یا سیو و تووی وشک و هەنجیری خۆشکراو و قەسپ و خۆما) بوو. بۆ قەنەفە و سیسەم و دۆشەگی ئیسفەنج لباد و بەرە و مافوور پرایە خمان بوون و دانیشتمان لە عەرد یا لە سەر سەکو دە بوو، خۆراکی سەرە کیمان (ساوەر و ماش و نیسکینە و نۆک و کەشک و دۆینە و داندۆک) بوو، کە چی پلاو و برنج و قبوولی هەر (جەژن لە سەر جەژن) بوون، ماستاو و دۆ، بیسی و کۆکامان بوو. لە جیی (پادیو و تە لە فزیو و ئەتاری و سەتە لایت) یش ئەوا لاوک و حەیران و بەیت و بەند و سەربوردە و حە کایەتی خۆش خۆشان بوون کە دە نگخۆش و بەیتبیز و قسەزان و حە کایە تخوان کۆری مە جلیسی شەوانە یان پێ گەرم دە کردن، یانە خو داپیران وە ک لایە لایە مندالانیان پێ دە خە واندن! جا شەوکی ساردی زستانە بە رۆح ئاگردانە گەرمە کە وە لە نیو شپە نوینە کە مەدا لە سەر سک لیی پراکشابووم و نەم لە خۆمە وە بریبوو. هەموو هەست و هۆشم بە لای داپیرمە وە بوو کە وە ک پێشە ی هەموو شەوکی بە دەستیک وردە وردە پشتمی دە خوراند و پەیتا پەیتاش حە قایەتی بۆ دە کردم، سەرتان نە یە شینم، نە نکم وە کو هەمیشە دەستی بە گیرانە وە ی چیرۆکە کە ی کرد و گوئی: رۆلە گوئی بگرە:

”هەبوو، نەبوو چ لە خوای گەورە مەزنتەر نەبوو، کەس لە پێغەمبەری ئاخیری زەمان خۆشە و یستر نەبوو، کە سیش لە بەندە ی درۆزن پوورە شتر نەبوو، پیرە میردیک وەختی خۆی میوانان دە بوو ئەم حە قایەتە ی بۆ کردین و گوئی:

ده گێرنه وه ده ئین له زمانیکێ کۆندا، له داوێنی شاخیکێ بلند و سه رکه شدا شارۆچکه یه کی ئاوه دانی خنجیلانه هه بوو. چیا که زۆر به دارو بارو جهنگه لانی بوو، ئیوارانی هاوینه زوو سییه ری له شارۆچکه که ده کرد و به شنه ی شه مایکی نه رم و سازگار شارو ده وره ره که ی فینک ده کرده وه، خه لکی شاره که تیکراییان خزم و که سوکاری یه کتری بوون، ته با و پیکویه ک بوون، یه کتریان خوشده ویست و له هه ر شتیکدا یارمه تی یه کیانده دا. له خوشیی و ناخوشیدا (له شین و شایی ده سته وایی) هاوبه ش و خه مخۆری یه کبوون، هه ربۆیه هه موویان شاد و کامه ران گه له ک به به خته وه ری ده ژیان! ئه وه ره رو بوومه ی له ناوچه که وه چنگیان ده که وت قه ناعه تیان پیده کرد و له هه چیان که م نه بوو، ده ستوده م پاک، دوور له رق و کینه و گومان و ته ماحی و دلپییسی، درۆ و دوورپۆیی و ناپاکی و دوژمنایه تیان هه ر نه ده زانی، له به ر ئه وه نه یانده زانی خه م مائی له کوپیه و هه میشه وه ک برا ده ژیان. پۆله کانم، ئاسمانی و لاتمان له وه سه رده مانده دا له ئیستی شین و سافتر بوو، هه ردوچیاکان به لپرو چروپتر بوون. کشتیار و جووتیاره کان به گاسنی خۆمایی وه رد و زه وییان ده کیلان، تراکتۆری جووتکردمان (گوێ درێژ و هیستر و گاجووت) بوو، سه پان به داس و قه یناخ دره ویان ده کرد و به جه نه چر و گێره ده غلیان ده کوتایه وه و به شه نه ی داره کاودانیان لیک جوێ ده کرده وه و خه رمانیان سوور ده کردن. پۆشاکمان شالی و شه په ک و له باتی پالتوپه سته ک و کوره جه و فره نجی و که په نه ک بوون و له بری قۆنده ره ش کلاش و یه مه نی سوور و کاره کی (کاله ک) سه ر به گوڵینگه ی ئاوریشم له پێ ده کران، براهه تی هاوسییه تی، خزمایه تی و دوستانه تی پیر به هیز بوون و گیانی هه ره وه زی و زیاره و ده سته وایی به سه ر هه رشتیکه تر دا زال بوو، درۆ و فرتوفیل و قۆلپرین و به دره وشتی و ته ماکاریی له ئارادا نه بوون. گه وه ره بچووکیان خوشده ویستن و گچکه ریزی گه ورانیان ده گرت و هه رگیز له قسه و راویژیا نا ده رنه ده چوون. دارا و هه بوو یارمه تی نه بووانیان ده دان. که شی زستانان ئه وه نه ده سه خت و ته روتووشی ده بوو، هینده ی به فر تیده کرد هاووچۆ

نەدەماو، کەس ئەم مأل و ئەوماڵی بۆ نەدەکرا مەگەر بەسەرباناندا بوايە، لەو کاتانەشدا خیزان لەبەر ئاگرداندا کۆریان دەبەستن و شەوانە تیکدەقرژان و باپیرە، یان داپیرە هەقايەت و سەربوردەى خوڤ و بەتام و پەر سوودیان دەگێرایەووە لەپاشانا هەموویان بەسەریەکەووە لەژێر لیفە شپەکەدا لێی پادەکشان! هەتا شەوێکیان لەناکاودا بۆ یەکەمین جار تووشی کارەساتێکی سامناکی چاوەروان نەکراو هاتن کە لەناخەووە هەموو دانیشتوانانی شارەکەى هەژاند و دیۆزەمەى پەزاگرانی خەم و پەژارە بالی پەشى بەسەر دۆ و دەروونیانەووە بەزەى بەسەر لێوانەووە نەهێشت و ترووسکایی رووناکیی لەبیرو میشکیاندا کوژاندەووە. ئەوەبوو دەستەیهک لەمنداڵانی شار ئەو شەووە تا بەیانینی نەگەرانیەووە بۆ مالهکانیان. هەندى خەلکی شارکردیان و کۆشان هیچ سەروسۆراخیکیان بۆ نەکران و لە هیچ لایەکدا هەوآل و شوینەواریکیان لێیانەووە چنگ نەکەوتن. هەربۆیەش دایک و باوکەکان براو برازا و خوشک و خوارزاو مام و مامۆژن و ئامۆزا، خال و پلک و پوورزا، دەروجیرانان و گشت خەلکی شار خەمبار و دلتەنگ بوون، ماتەمى و پەژارە دایگرتبوون، ئەو شەووە خەو نەچوووە چاوانى هیچ کەسیکەووە و بەنائۆمیدی پوژیان کردەووە. ئەمە با لێرەدا بوووەستى. لەولاشەووە با بزانین منداڵەکان لە کوێ بوون و چیان لێقەومابوو! ئەو پوژە منداڵە وردیلە دڵخۆشەکان بەبێ پرس و ئاگایی دایابیانەووە لەنیوخۆیاندا پراوتەگبیریان کردبوو، لێپرابوون بۆ چیلکە کوکەرنەووە بچنە جەنگەلەکەى بنارى چیاکەى دەرهووەى شارەووە. لەویدا دواى گەرپان و سوورپان و دارو چیلکە کوکەرنەووە شەکەت و ماندوو دەبن و شەویان بەسەردا دیت و پێیان لى بزر دەبن. هەرچەن دەکەن نازانن چ بکەن و بۆ کوێ بچن، ترسیکی زۆریان لێدەنیشیت. شپەزە دەبن و سەرى دنیایان لى دیتەووە یەک. هەرە ساواکانیان دەس بەگریان دەکەن. ئەوانى تر سام و پەژارە دایاندەگرێ و لە ترسانا زمانیان دەشکێ. هەراشتەرەکان دان بەخۆیاندا دەگرن و دەکەونە پراوتەگبیر! وەختى دەبینن لە دوورەووە ئاگرێک دیارە و لەلایەکی

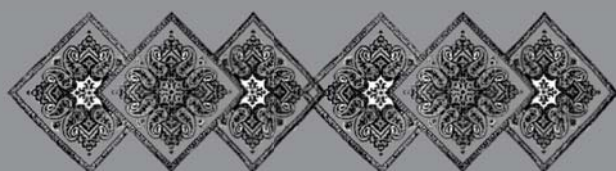
دیکه شهوه گوئیان له حه‌په‌حه‌پی سه‌گان ده‌بیت. نه‌وسا ده‌که‌ونه‌ راویژ و یه‌کیکیان ده‌پرسیت، ده‌لی “به‌ تروسکه‌ تروسکی ئاگر برۆین، یان به‌ وه‌په‌ وه‌ری سه‌گ؟ زۆربه‌یان ده‌لین “وه‌لا با به‌ تروسکه‌ ئاگر برۆین، ئاوه‌دانی تریشه‌” هه‌موو ده‌لین “باشه‌” و به‌ره‌و ئاگره‌که‌وه‌ مل ده‌نین. هه‌ر ده‌رۆن و هه‌ر ده‌رۆن و هه‌ر ده‌رۆن هه‌تا له‌ ئاگره‌که‌وه‌ نزیك ده‌که‌ونه‌وه‌، که‌ ته‌ماش ده‌که‌ن چ ببینن! ده‌بینن پیره‌ژنه‌ دیوی چوارمه‌شقی له‌به‌ر ئاگره‌که‌ و لیی پالکه‌وتوو، مه‌مکی راسته‌ی خستۆته‌ سه‌ر شانی چه‌پی و مه‌مکی چه‌په‌ی هاویشتۆته‌ سه‌ر شانی راسته‌یه‌وه‌. نه‌وه‌نده‌ ناشیرین و په‌زاقورس و دزیو بوو وه‌ختابوو له‌خۆشیانا بال‌ بگرێ. له‌ دلی خۆیدا وتی “نه‌وا نیچیر به‌پیی خۆی بۆم هاتوووه‌ بۆ خۆراکی یه‌ک هه‌فته‌م گوشتی ته‌رونه‌رم و ناسک مسۆگه‌ر بووه‌”. گورجی هه‌ستا به‌پیریانه‌وه‌ چوو، به‌خیره‌هاتیکی گه‌رمی لیکردن. مندا‌له‌کان حه‌په‌سابوون، ترس زمانی به‌ستبوون، نه‌قیان لیوه‌ نه‌هات، چوون له‌به‌ر ئاگره‌که‌وه‌ لیی دانیشتن. هه‌ریه‌که‌و له‌ دلی خۆیدا هه‌زار شتی به‌خه‌یا‌لدا ده‌هاتن. به‌لام به‌هۆی شه‌که‌تی و برسییه‌تی زۆره‌وه‌، که‌ پیره‌ دیو نانی ده‌رخواردان و جیی بۆ داخستن هه‌نده‌ی نه‌برد پیلوو‌ه‌کانیان سست بوون و خه‌و بالی نه‌فسووناوی خۆی به‌سه‌ریاندا هه‌لک‌یشا و ئاگه‌یان له‌ مه‌حموودی بی‌ زه‌وال نه‌ما! به‌لام له‌ناویاندا کورپکی ژیکه‌له‌ و پیتۆل هه‌بوو په‌ی به‌نیاز و مه‌به‌ستی دله‌دیوه‌که‌ بردبوو. ده‌یزانی (نه‌و ماسته‌ بی‌ موو نییه‌) بۆیه‌ بریاریدا به‌ هیچ جوړیک نه‌خه‌و‌یت و هه‌تا‌رۆژ ده‌بیته‌وه‌ هه‌ر تیشکچی هاوه‌له‌کانی بیت، کاتی‌ک مندا‌له‌کان هه‌ست و چرپه‌یان له‌به‌ر برپا، پیره‌ژنه‌ دیو مرخی لی‌ خۆشکردن و بانگی کرد “هۆ مندا‌لینه‌، کئ خه‌وتوو و کئ نه‌خه‌وتوو؟ به‌ گورجی مناله‌ ژيرو وریاکه‌ هاته‌ وه‌رام و گوتی “وه‌لا داپیره‌گیان هه‌مووی نووستوون و به‌س (گورنه‌ته‌له‌) نه‌بی نه‌نووسته‌” دیوه‌ زۆر تو‌ره‌ بوو گوتی “گورنه‌ته‌له‌، نه‌ی تو‌ بۆ ناخه‌ویت؟” نه‌م وتی: “وه‌لا دایکم فی‌ری کردووم تا تیر تیر بریشکه‌ نه‌خۆم ناخه‌وم” دیوه‌ هه‌لسا چوو یه‌ک

کۆتک تۆ و شووتی و گۆله به پۆژهی برژاوی بۆ هێنا. گۆرته ته له دهنگ و له سه ره خۆ ده یخوارد هه تا کاته که ی پێوه بکوژێ و شه وه که به سه رببات، هه رکه ته واوی کرد خۆی ماتکرده وه دیوه خه نی بوو، ئه وساکه به ئه سپایی و به چرپه گوتی ”منداڵینه کێ خه وتوه، کێ نه خه وتوو؟“ هه مدیس گۆرته ته له وه رامی دایه وه و گوتی: ”وه لا دایره گیان، دایکم وای فێکردووم و هه موو شه و تا به سه رهد و بێژینگ ئاوم بۆ نه هێنێ خه وم لێناکه ویت!“ پێره دیو به ناچاری و بێزارییه وه سه رهدو بێژینگ هه لگرت و به ره و کانیاوه که ی ئه و به رێ ملی نا. پری کردن له ئاو و به په له په ل گه رایه وه و وه لێ، که گه یشته وه ماله وه تنۆکی چیه ئاویان تیدا نه مابوو، چه ندان جاری تر به و شیوه یه چووه سه رکانی و گه رایه وه. ئه وجا به گۆرته ته له ی گوت ”هه ی سه گه، ئاخ چۆن ئاو به سه رهد و بێژنگ دیت؟ گۆرته ته له یش له سه ره خۆ پێی گوت ”وه لا هه ی دایره گیان، دایکم هه موو کونه کانی سه رهد و بێژینگه که ی به قور ده گرتن و پر له ئاو ده یه ئانه وه، دیوه پت لێدبا شه قی ده برد و هێنده تووره ببوو نه یده زانی چ بکات، ناچار به قسه ی گۆرته ته له گه رایه وه بۆ ره ش و سپی ده هات لێک جودا بکړینه وه. گورجی گۆرته ته له به خۆ که وت و مندا له کانی له خه و هه لساندن و به په له پرووزی دارو چیلکه یان به سه ری که کدا که له که کرد. چی بزگور و پێخه ف هه بوون هه موویان پێدادان و خۆیان ئاماده کردو به فه رمانی گۆرته ته له به پێچه وانیه ی رووکاری کانیاوه که وه به ماته مات و بێ خشه و چرپه، وه ک تیر به ره و شار بۆی ده رچوون. کاتیک به دره نگه وه ده له دیو به بێژینگه ئاوه وه هاته وه، هه ر له دوورا هاواری کرد ”منالینه کێ خه وتوو، کێ نه خه وتوو؟“ که هه یج وه رامیکی نه هاته به رگوێ له خۆشیانا شاگه شکه بوو، سه رهد و بێژنگی به ئاوه وه توپ تیه لدان، که رتکه چیا ئاسا خۆی پمانده سه ر گیشه ی دارو چیلکه که دا به خه یالێ مناله نه رمونیانه کانه وه، قرچه قرچی دارو چیلکه ئه وناوه ی پرکرد. وه ختابوو هه موو په راسوو هه کانی تیک بشکێن، ده ستی کرده ناله نال و بۆله بۆل و جنیودان،

زوو به فێلهكهانی زانی و وهكو هار كهوته گهپان و پشكین به شوێنیاندا. له
حهژمهتانا دهستی خۆی دهشكاندهوه و بهكۆلهمست لهسهر و پۆتهلاکی خۆی
دهدا و به نهعهتهی ترسناک ئهو ناوهی دهههژاند!

منداله خۆشهويستهكان لهولایشهوه دایک و باوک و خزم و کهسانی گۆرپهتهله
و هاوهلهکانی ههر لهگهڵ گزنگی بهیانهوه بهههلهداوان لهشار دهچووبوون بۆ
سوڤراخی جگهړگۆشهکانیان و له نزیک دارستانهکهوه لهگهڵ منداله بزربووهکانیاندا
پیکتری شاد و گوشاد بوونهوه و شایهتانی به ههقیان هیناو فرمیسکی شادی
لهچاوانیان داباری. دواي ماچکردن و دلدانهوه و رازونیا و گلهوگازهندهیهکی زۆر،
پۆله مناله ههتهره بووهکان بهلێنیاندا بۆ ههتا ههتایی جاریکێتر ههلهیهکی
دیکی ئاوهها ههڕگیز دووباره نهکهنهوه و بهبێ پرس و پراو ئاگاداریی و
پهزنامهندیی دایک و باوکیانهوه بۆ ههچ لایهک نهپۆن و دوورنهکهنهوه. ئهوجا
له سهرتاسهري شارهکهدا بوو به جهژن و شادی و سهرحهم دانیشهتوانهکان سه
لهنوێ گهشانهوه و کردیان به شای و ههلهپهڕکی پهشبهلهک. منیش هاتهوه و
کالهکم دراو هیچم پینهبرا.

بهلام هاوړی ئازیزهکانم، مناله خۆشهويستهکان، لیتانی ناشارمهوه چی بێ
له ئیوه نهینی بیت! بپروا بکهن هیشتا داپیره دوا وشهکانی تهواو نهکردبوون
که من خهویکی قوول بردمیهوه و ههتا چیشتهنگاوی پۆژی دواتر خهبهرم
نهبووه و ئاگام له دنیا نهما!

شانۆنامە

“دز بوو!”

کۆیه ۱۹۵۸/۶/۱۰

دزی ئاشکرایه، دهر دیکى سامناکی ناهه مواری کۆمه لایه تییه و دز له پله یه کی ههره نزم و بیڕیزیایه له ناو گهل و ئه نجامیکى ره شی پر مهینه تی سووکی و چرووکی و ههیا چوون و دهر به ده ری باوه شی بو گرتۆته وه.. دزیش یه ک پهنگ نییه و زۆر چه شنی هه یه و دز له گه لی شیوه دا خو ی ئه نوین، ئه مه و ئی لیره دا وینه ی جوړه دزیک بگرین که خه ریکه وه ک ئه ژده ها ژه هری کوشنده ی له نیوانی گه نجه کاغمانا ئه پریژۆ و ئه یه ویت ته مه لئ و پشت به ردان و برۆای به خو نه مان و سستی له هه ول و کۆشه شا کۆلدا نیان فیрка و تووشی چاره ره شی و دهر ده سه ری و خه فته و په نجه رو یی مایه پووچی و دوا پرۆژیکى ته نگوتال و پر مه ترسییان بکات.

دزیی لەخۆ کردن، دزیی لەمامۆستا کردن، دزی لە قوتابخانە و زانین و زانستی و تەقەلای خەڵک و کۆمەڵ کردن، ئا ئەم هەموو کارە چەوتوو خوارە و ئەم تاوانە گەورە و بێ فەپانەییە کە لە وشە "قۆپیە" دا پێچراون! "قۆپیە کردن" پەوشتیکی زۆر ناشیرینە، خووی دز و درۆزن و بێ مێشک و نابەکار و ترسنۆک و تەمەڵ و تەوێزەلانی، لام وابەهیچ جیاوازییەکی ئەوتۆی نییە لە گەڵ تاوانە هەرە دڵپەکانی کۆمەڵایەتی، تەنیا مەگەر ئەو نەبێ کە خۆی سەرچاوەی زۆربەیی ئەم گوناوێ و تاوانانەیە و سەردەستەیی هەمووشیانە، بەتایبەتی بۆ کوردەواری، چونکە میللەتی کورد ئیمڕۆکە ڕێگەییەکی سەخت و دوور و پڕ دڕک و داللی لە پێشە و بۆ بڕینی و گەیشتن بە ئامانجە پێڕۆزەکانی پشتی بە هەوڵ و کۆششی لاوەکان بەستوو. چاوەنوارە کە ڕۆڵەکانی قوڵ و بازووی لێ هەڵمالن بە چەکی هۆش و زانین و خووی بەرز و ئازایەتی و چست و چالاکیی بێنە بەرباری خەبات، نەک خوو بەدەنە "قۆپیە" و ڕێگەیی راستەقینە ون کەن، هەر لە یەکەم قووناخا بیەخن و دوژمنان بە گەل خۆشکەن!

جا قۆپیە و قۆپیە کردن وەنەبێ هەر کاریکی خراپ بکاتە سەر ئەم کەسەیی پێی هەڵئەستێ و بەس، بگرە ڕەگی گەل ئەهەژێنی و ژيانی کۆمەڵایەتی ئەلەزڕینی و ئەبێتە هۆی دواکەوتن و نەخوێندەواری و هەژاری و پوژی پووناکی راستی بە تەمییکی پەش و تاریک ئەپۆشی!

”په رده ئه کریتته وه“

کات (شهوی تاقیکردنه وهی دوابی سأل)

شوین: (له ژووریکه خنجیلانه ی به ئه له تریک پرووناکا) چالاک له سه ر
میژیکا دانیشته وه، چه ند په راوی و کاغه ز و پینووس و نامیلکه ی له به رده مایه
له ناکاو گوپی له ده نگه ده رگا ئه بی و ئه چیتته ده ره وه، ده رگا ئه کاته وه و
شیرکو یه ته ژووره وه).

شیرکو:

شه و باش چالاک.

چالاک:

شه وت خوشتر، فه رموو ژووره وه، به خوا باش بوو هاتی شیرکو،
ده میکه چاوه نوارتم، به لکه ئه م شه و خۆمان ئاماده و پر چه ک
ئه که یین بو به یانی. (ئه چه نه ژووره وه، به رامبه ر یه ک دا ئه نیشن).

شیرکو:

(چاو یک به سه ر میزه کا ئه گیرێ) وا دیاره چالاک پشتی
(شکسپیرت) شکاندوه.

چالاک (به پیکه نینه وه):

به خوا ئه گه ر من پشتی شکسپیرم شکاندبێ، (لویس پاستوریش)
وه ک پالنه وان چوار میخه ی کیشاوم، له ولا می شکم ده ئاختم
له ملا ده ر ئه په ریته، نازانم چی بکه م؟

شیرکو:

های له برات نه که وێ! چۆن وا ئه بی! لویس پاستور داریکی
ههنده به رز نییه ده ست نه یگاتێ!

چالاک:

کاکه گیان ئاخه ر تیی ناگه م چۆن ئه م کتیه یان بو داناوی،

بۆچ ئىمە زوبانى ئىنگلىزى ئەخوين يا كىميا و فيزيا و
پزىشكى ئاژەل؟

شېركۆ:

باشە ئەى مامۇستا ھەمووى بۆنە كرىنە ئاو و دۆ و تىيى
گە ياندىن؟

چالاک:

(بە فيزەوہ) برا، ئاخىر من لە کوئ و (كرىستەلايزىشن و فارمن
تېشن و سپۆنتىنەس جېنەرىشن) لە كوئ؟

شېركۆ:

ئەى گوايە بە تەماي چىت؟

چالاک (بەپىكەنىنەوہ):

ھەروەك جارەن، پارچە پىسولەى بچووك و نووسىنىكى ورد و
(قۆپىيە بۆر!).

شېركۆ:

قسە قسەى لى ئەبىتەوہ، داخوا ئىمىرۆ لە دەرسى عارەبىدا
چۆن بوويت؟

چالاک:

چۆن بووبىم! وەلامى پرسىيارىكم لەسەر قۆپىيەكە نەخش كرد،
يەكى تىرش لەولاولەملا، نەختىكىش خۆم ئەمزانى، ئىتر
پەنجايىيەكم مسۆگەر كردووہ.

شېركۆ (بەپەرۆشەوہ):

ھاوپىيى خۆشەويست، وەرە مەردى خواى بە ئامۆزگارى برات
كە واز لەم بەدكارىيە بىنە، چاوت لەو پىشە پىسە نەبىت،
بخوينە باشتەرە.

چالاک:

(به ته وسه وه) ئه نجا من ئه و مېشک و هۆشه ی تۆ له کوئ
بېنم تا به راستی بخوینم!

شېرکۆ:

بوچ، گوايا تۆ مېشکت نيه! ئه ی ئه و که لله زله کای تيايه؟
نه به خوا، ئه م وشانه هيچيان راست نينه، تۆ ئه گهر بېت و
له جياتی ئه م هه موو ورد نوسينه وه و نه خش و کون و قوژبن
پرکردنه وه، کاتى خۆت به خویندنه وه و ئه زبه رکردن رابوئرى،
بېگومان زۆر سوود ئه بينى و له ماوه يه کا ئه توانى بى ترس
بچيته هه ر تاقیکردنه وه يه ک و له هه ر فه رمانیکا سه رکه ویت،
خۆ ئه گهر هه مېشه چاو له راستی بپۆشى و خۆت نه زان
که یت له ئه نجاما هه رده م مایه پووچ و په شیمان ئه بیت.

چالاک:

شېرکۆ وا به م رېگه سانايه گه يشتمه پۆلى پېنجهم، که سی
نه مری هه نده نه ماوه، ئه م پله يه ش ئه برين و پرزگاريما
ئه بېت.

شېرکۆ (به داماوويه که وه):

که سی کاکى ئاخىر مه ترسى گه وره ئه مپۆيه، پۆلى پېنجهم
شيتىکى که م نيه، قوناخىکى سه خت و گرنگه، دوو ريانه،
چاره نووسى ژيانى قوتابيه و دواپۆژى ديارى ئه کات، پيوسته به
هه موو هيژ و تواناوه پاريزگارى بکه ين، نه رخى بزاني و به
فېرۆ له ده ستى نه ده ين، جا ئاشکرايه (قۆيه کردن) هه موو
وه ختيک مه ترسى لى ئه کرى وپره له سه ر ئيشه و ته نگ و
چه له مه، مه ردوم ئه خاته دله کوته و ته له زگه و ته گه ره وه، که

گیراش، ئەوا پەنج و پارە و تەمەنی سالتیک بوو بە کا و درایە
دەم باوە!

چالاک (لە مەراقان هەلئەسێ و سەر لە پەنجەرە ئەباتە دەرەو و
بانگی خوشکی ئەکات) کەژال، کەژال! (لە خوارەو دەرەو دەرەو ناسک وەلام
ئەداتەو).

کەژال:

بەلێ کاکە گیان، چی ئەفەر مووێت؟

چالاک:

خوشکم ئەگەر چایەو قاوێ ئامادە بە بۆمان بێنە سەرەو.

کەژال (بەزوبانیکی نەرم و شێنەو):

بەلێ کاکە، وا بۆتانی تێ ئەکەم.

(چالاک ئەگەر پێتەو جێیەکی خۆی و ڕووبەرەو شێرکۆ دا ئەنێش).

شێرکۆ:

کاک چالاک لەخۆت مەگۆرە و مەخلەتێ، گریمان هەرگیز
قۆپێت لەدەست نەگیرا و تا سەر بەم پێگە چەوتەیا چووێت
و دوایی خۆیندا هێنا، ئەنجام ئەبێت بە چی؟ با بلیین
پاریزەر! وای خاک بەسەر ئەم لێ قەوماو مەلوێرانە و تۆ لە
دادگای پشتیوانی ئەکەیت! گومانم نییە، ئەگەر خۆشی بێ
تاوان بێت، تۆ بە قسە خواروخیچ و پاریزگارییە نەزانانە کەت
گوناجار و دووچارێ کۆسپ و سزا و بەندیخانەشی ئەکەیت!

چالاک (بەکزییەو):

خۆم ناکەم بەپاریزەر.

شێرکۆ (گۆیی ناداتی):

یا ئەبێت بە ئەندازیار، خۆ هەر پرد و پێگا و بانو خانوویەکی

تۆ سه ره پهرشتی بکهیت، ئه بئ پيش ته و او بوونی دوعای بو
بخوینی.

چالاک (به بۆله بۆل):

من له کوۆ و ئه ندازیاری له کوۆ؟

شپرکۆ (سه رنجی قسه کانی چالاک نادات):

یان به پزیشکی ده رئه چیت؟ وهی داد و بیداد له چنگ ئه و
ده رمان نووسین و تیمارکردنه ی پپی هه لئه ستیت، خو له
هه مووی سانتر، ئه گهر ره ش به ختیک ده ردی ریخۆله کویره ی
بوو، ئه وراسته وخۆ ده رمانی سک چوونی پی ئه کپری و
پاسپۆرتی چوونه گۆرستانی ئه ده یته ده ست!

چالاک (په ست ئه بئ):

شپرکۆ واز له م فیشاله بینه، که ی قه پالی وا زلم وه شان دووه؟

شپرکۆ: (دریژه به وتاره که ی ئه دا):

یا له ریگایه کی کورت و ساناوه چنگ له هه موو چه نگیک گیر
ئه که ویت و ئه چپته قوتابخانه یه ک بۆ منال فیکردن، وای قورم
به سه ر، تۆ خوا ئه گهر پیم نه لیت بزائم چیت نیازه فیریان
کهیت وچۆن و چهند؟ یا ئه گهر خوا کردی قوتابییه کی ژیر و
بلیمه ت پرسایریکی کرد و خویشته وه لامه کهیت نه زانی، چی
ئه کهیت و چۆن دابینی ئه کهیت؟ یا شتیکی هه له و خواری
له میشکا ده ئاخنی، یا سوور هه لئه گه پپی و ئه له رزیت و دل پر
ئه بییت و ئه وه ی به سه رو گوڤلاکی ئه م به سه زمانه ی که هه موو
تاوانه که ی ئه وه یه به دل ئه یه وپی راستی فیر بیت؟ (خورپه له
ده رگاوه یه ت، که ژال دوو پیاله چا ئه هینیتته ژووره وه و له سه ر
میزه کا له به رده میانی دا ئه نن و روو ئه کاته شپرکۆ) ئیواره باش

كاك شيركو.

شيركو:

ئىوارە باش، خوشكە بەرپزەكەم، چۆنىت كەژال خان، چاكى
شوكر؟

كەژال:

سوپاسى ھەستى براپەتيت ئەكەم كاك شيركو، داخوا چۆن لە
كاكەم ئەگەيت و چى لى پائەبىنى؟
شيركو (بەخەندەيەكى كزەوہ پروو ئەكاتە چالاک):
ئومىد ئەكەم بەدلى خۇمان بى و سەرکەوئت.

كەژال:

خوا خوشت كا و لەزارت بنوورپى شيركو گيان، تكيە ئاگادارى
بكەن و دلىام كە بە ھىممەتى براپەتيتان بگاتە ئاوات (ئەچىتە
دەرەوہ). (شيركو و چالاک چا ئەخۆنەوہ و ماوہەكى كورت
بىدەنگ ئەبن. دوايى شيركو ئەم كپوونە ئەپچرپىنى و ئەلى).

شيركو:

بام چالاک گيان ئەنجا نەختىك (لويس پاستور) بخوئىنەوہ.

چالاک (بەشەرەوہ):

بەخوا برا تازە خوئىدەوہ بو من ھىچ بە ھىچ ناكات، تو
واز لە من بىنە و كاتى خوت بە ھوى منەوہ مەكوژوہ، لەم
پايەم ھەر يەكەمان بە فرمانى خوئەوہ، تو بە خوئىدەوہ و
تىگەيشن، منيش بە نەخشەكەمەوہ خەرىك بىن، ئەگەر
تائىستە پشتەم تى كردبى و پەنام بە قۆپىە بووبى، ئەوا بەم
دەنگ وەختىەش چارم ناكرى و لەم دەقە دەرناچم.
(شيركو، ناچار كپ ئەبى و دەست ئەكاتە خوئىدەوہ، چالاک بە ورد

نووسینه وهو دزیی خه ریک ئه بیّت، تا کات درهنگ ئه بی و خه و سه ریان تی
ئه کات.)

شیرکۆ (سه یریکی کاتژمیر ئه کا):

ئای برا خو واهه و شر بوو، زۆرم خه ویهت، چالاک گیان
ئه گهر پێ هه بی ئه مه وی برۆم.
چالاک (ماندوو بوون و بیه یزی له دهنگیا ده رئه که وی):
فه رموو، فه رموو گیانه کهم شه و باش.
(تا به رده رگا له گه لی ئه چیت و به پێی ئه کا).
چالاک:

ئومید ئه کهم خه ویکی خوش بکه یت و خه ونی خاس بدینیت.

شیرکۆ:

منیش ئه خوازم له و مه ترسی و پێگه چه وته ده رباز بیت و
به یانی له تا قیکردنه وه دا سه رکه ویت.
(چالاک ده رگا دائه خا و ئه چیت هه ژووری، پاش ماوه یه کی کهم خه و
ئه بیاته وه و ئه که ویته پر خه پر خه وه).
(په رده).

پەردەى دووهم

بۆ بەيانى لە ھۆلى تاقىکردنە ۋە دا ھەر قوتايىيەك لە شوينى خۆى دانىشتوۋە. مامۇستا ھەلسۆرپنە رانى تاقىکردنە ۋە پەرى پرسىيارە كانيان بەسەرا بەش ئەكەن و لە جىگەى خۆيان بى دەنگ ئەوەستن.

(قوتايىيەكان ھەر يەكە و بە گوڤرەى توانا و بىريان ئەكەونە خوڤندنە ۋە و نووسىنى ۋە لامە كانيان، شىركۆ پرسىيارەكانى بەلاۋە سانايە و پرووى گەش و دلخۆشكەر ھەر تاۋە نا تاۋىك سەيرىكى چالاک ئەكا و لەمەراقا پەست ئەبى كە ئەبىنى چالاک دۆش داماوە و تەك تەك ئارەقەى ترس و شەرم و ناچارىى دەرنەكا).

(دواى ماۋەيەكى كەم دەنگى مامۇستايەك ئەبىستى).

مامۇستا (بەھىۋاشى):

چالاک سەيرى ئەۋلاۋ ئەملا مەكە!

چالاک پروو ئەكاتە پىشەۋە و دەست ھەئەبى:

مامۇستا.. مامۇستا.. مامۇستا!

مامۇستا (بەساردىي):

چىت ئەۋىت؟

چالاک (سوور ھەئەگەرى):

مامۇستا..

(مامۇستا ئەكاتە لاي، چالاک دەنگى نزم ئەكاتەۋە).

مامۇستا ئەم وشەيە ماناي چىيە؟

مامۇستا (بەتەۋسەۋە):

پرسىياركردن نىيە و منىش ئىنگىلىزى باش نازانم!

(مامۇستا ئەگەرپتەۋە جىگەى خۆى، ھەندەى پىناچى دەنگى مامۇستايەكى

ترىەت، بە توندى ئەفۆڤىنى).

مامۆستای دووهم:

چالاک! ئیتر به سیه تی، ئەمه دواجاره، چیتر په له ی قۆپیه و دزی بکهیت، خۆتی تیا ئەچیت. هه لسه، هه لسه، بچۆره سهر ئه و ته خته دوور و به ولایه وه و به ته نیا دانیشه.

(چالاک به دلشکاوی ئەگوازێتهوه).

(هۆل کش و مات و بێ چریه یه. له ناکاو دهنگیککی سامناک وهک هه وره تریشقه ئەگره مین و شوینه که ئەهه ژینن:

مامۆستای سییه م (به هه موو هیز و توانایه وه):

چالاک، هیه چ نه بزویت، ئا بینه ئەم پارچه پسووله یه م بده یه و و پینووسه که ت دانن و بچۆ دهره وه.

چالاک (هه موو له شی ئەله رزی):

بۆچ مامۆستا، چیم کردووه؟

مامۆستا (به توره ییه وه):

پیت ئەلیم قۆپیه که ت بینه و برۆ!

(مامۆستا کانی تر له سه ریا کۆ ئەبنه وه و په شیوی پهیدا ئەبن).

چالاک (به شه رمه زاریه وه):

مامۆستا کان، ئەمجاره ش مبه خشن.

سه روکی هۆله که (به دلته نگییه وه)

کورم، تازه کار له کارترازا! دزیه که ت ئاشکرا بوو، چوار پینج جار مامۆستا کانت ئاگاداریان کردی و لیت بوردن، چهند جاریش ئامۆزگاریان کردی و گویت نه دانن.

(ده فته ری چالاک ئەستین و به په نگیکی سوور نیشانه یه کی راست و چه پی له سه ر ئەکا و له ژیریا به تیپی زل زل ئەنوو سی: (قۆپیه و دزی) و پسووله که شی به ده رزیه وه پیه قایم ئەکات، خۆشی له گه ل مامۆستاکه

ناويان له سهر مۆر ئه كه ن. چالاک به کۆلى گريان و فرميسكى قه تيس ماو، چاويكى خويناوى پر قين و مهينه تى به ماموستا و قوتابى و هو له كه دا ئه گيرى و به زۆردارى خوى ئه كيشيته دهره وه. ئهم خه لكه هه مووى سام ئه يانگرى و به په رووشى ده ستيان له نووسين رهق ئه بيت، تا دهنگى شاقاوى چالاک له ههنگاهه نارپكه شياواهه كانى نامينى و خويشى له چاويان ون ئه بيت. ته نانه ت شيركوش كه ئهم ئه نجامه ي چالاكى هه ميشه له بهرچاوبوو، زۆر په رووش و په شوکاوه، نازانى چى بكا و چى بلن، له راستيا تا ماوه يه كى ئه تاسى و ناتوانى هيج وشه يه ك دهربرى. ئه نجا روو ئه كاته سه روكى ماموستايان و به خه م و داخه وه لى ئه پرسى).

شيركو:

توخوا ماموستا ئه بى ئه نجامى ئهم كاره ساته بو چالاک چى بيت؟

سه روكى ماموستاكان (به دل پراوى)

ئه نجامى كورم، ئه نجامى په نجه رووى و له ده سچوونى په نج و ته مه نى سالىكى دوور و دريژه.

(شيركو له داخان ناتوانى چيتر بنووسى، هه لئه ستى و به دلته نگی ده فته ره كه ي ئه داته ده ست ماموستا و به كزى هو له كه جى ئه هيلن).

(په رده).

(په دهی سیهه م)

به شی یه که م له دوای مانگیک

کات: پاش نیوه پۆیه

شوین: ناو باخچه ی مالی ئاههنگه

”دهسته یه که له ئافره تان به جلوه رگ و خشلی هه مه جوژی کوردی رازانه ته وه، خه نده و پیکه نینی له ده میانا ون نابیی، کامه رانی و شادمانی له پروویانه وه ئه دره وشیتته وه، به بۆنه ی سه رکه وتن و به یه که م ده رچوونی ئاههنگه وه، ئاههنگیکی نایابی خنجیلانه ی خو مالی ئه گیرن. له سه ر ئاوازی.. ”نه شمیل که چه کورد یاری وه فادار.. چاوکال خوین شیرین، ناسک و نازدار“. چۆپی شیخانی ئه کهن، ئاههنگ به پرویه کی گهش و پاکه وه به ناویانا دی و ئه چن و خزمه تیان ئه کا. له کو تایی چۆپیه که دا دائه نیشنه وه و چایه و میوه ئه خوون و ئه که ونه گفتوگو و پیکه نین.“

په رژین (یه کن له دهسته خوشکانی ئاههنگ):

تو خوا ئاههنگ گیان ئه ی بو ئاوازتان بانگ نه کردووه؟

ئاههنگ: (تۆزی گرژ ئه بن)

به خوا په رژین خان، بانگم کرد و سئ جاریشم به شوینا

ناردووه. به لام چی بکه م نه هات و به شدارمان نه بوو.

په رژین: (له سه رخۆوه)

چی بکه یین؟ سووچی خو ی بوو. ئه مه یه ئه نجامی دزی و

(قۆپیه) کردن. چه ند جارمان پئ ئه وت به تاییه تی تو چه ند

که پهت ئامۆزگاریت ئه کرد و ئه م ئه نجامه په شه یهت ئه هینایه

به رچاوی، که چی به گوئی نه کردین و وازی له و په وشته به ده

هه ر نه هینا!

ئاههنگ: (به کزی)

ئەمەش لەچارەرەشى و بەختى كەچى خۆى و خىزانە لى
قەوماوە كە يە تى.

پەرژىن: (نەختى ئەبوژىتەو).

ئىتر ئەوەى چوو چوو، با لەسەرچووانا نەچىن، تازە داد نادات!
پى ناوى ئەمەندەش خۆمانى پىو خەرىك كەىن و هەندەى
خەمى لى بخۆىن، ئىمسال ئەوا پۆشت، ئومىد ئەكەىن بۆ
سالى داھاتوو پەندى لى وەربگرى و نەچىتە سەر ئەو پى و
شۆنە زىانبەخشەو. هەلسە.

(پروو ئەكاتە دەستەى كىژان).

هەلسن دەى خوشكان، با شايەكى سى پىيەش دابەستىن.
”هەموو دەستى يەك ئەگرن و لەسەر ئاوازی تايبەتى هەلپەركن ئەكەن“.

(پەردە).

به شی دووهم

هه مان کاته

شوین: له مائی ئاواز

”ئاواز بئی دهنگ دانیشتوو، خه م و په ژاره له پرویا ئاشکرا دیاره، له
نزیکیه وه دایکی خه ریکی دورمانه، له ناکاو گه لاویژی دهسته خوشکی دپته
ژووړه وه و دهست ئه کا به قسان“

گه لاویژ: (پروو ئه کاته ئاواز)

ئاواز، تۆ بۆ نه چوو پته سه ر ئاههنگه که ی ”ئاههنگ“ ی
دهسته خوشکت؟ ئیمپرو سى جار ناردی به شوینته وه؟
ئاواز (به تووړه بیه که وه):

ئه و جا تۆ چیت پیدایه؟ ئاههنگ سه رکه وتوو و له خوشیدایه،
من بۆچی بچم؟

گه لاویژ:

ئاخر ئاوا جوان بوو که تۆیش بچیت و له خوشیه که یانا
به شدار بیت.
ئاواز: (به رهنگی زه رده وه)

خوشکم به خوا به دل له ئاههنگه که یا به شدارم، به لام ئه وه ی
پاستی بئی، پروم نه بوو بچم.
دایکی ئاواز: (به ته وسه وه):

ئه نجا خاتوون جه نابت که ی پروت ئه مه نده ته نک بوو؟ که ی
وا شه رمن بوو پت؟
ئاواز: (له به ر خو یه وه)

ده ی، ده ی، ئه تۆش.
دایکی ئاواز: (به لاسا کردنه وه)

ئەدى، دەى.. دەى تۆش! راست ئەكەى! ئەدى ئەگەر ئەمەندە
 پرووت قايىم ئەئەبوو، تۆيش بەگوئى ئاھەنگىت ئەكرد و ئەتخوئىند
 و وەك ئەو دەرئەچوویت و ئىمەش ئەحەساینەوہ..! بەلام كچم،
 پرووى چى و شەرمى چى؟ چى پەكت پىكەوتووە! ئاخىر ئەمەيش
 ناوچەوان پەشى خۆمانە.. دەنا خو تۆ پىش لەو خەلكە كەمتر
 نى.

ئاواز هېچ وشەى بو نايە و ھەنسكى گريان گەرووى ئەگرى و سەرى
 لەبەرخۆ ئەنى و بە ھەردوو دەست چاوەكانى دائەپۆشى. بەلام ھەر چەندى
 ئەكا خوئى بو ناگىرئىت و ناچار ئەداتە پرمەى گریانەوہ. دايكى گەلاوئىژ، بە
 دلتەنگى سەيرى ئەكەن و بى دەنگ ئەبن و لە پاشانا خەرىكى دلدانەوہى
 ئەبن.. وردە وردە پەردەكە دائەدرئەوہ.

شیت

ههولیر، ۱۹۵۶/۱۲/۲۰

سهره تا

له م سهددی بیسته ما، له م کاته که ئاده میزاد توانی هیزی ئه تۆم بدۆزیته وه
و به ئاره زووی خۆی بۆ بوژانه وه و کامهرانی یا بۆ ویران کردن و له ناوبردنی
مرۆفایه تی به کاری بێنی، له م ده ورانه که میله تانی گیتی بۆ پیشه وه هه نگا و
ئه به ن و به رگی ته مه للی و نه زانی و نه خوینده واری کۆن ئه درن، له م زه مانه که
به شی زۆری گهلانی دونیا وازیان له درۆ و ده له سه و فرت و فیل و بیرو باوه ری
کۆنه په رستی هیئا وه، زۆر به په رۆشی ئه ئیم له م وه خته ناسک و ته له زگه یه
نه ته وه ی ئیمه له خه وی هه زار ساله ی پر خه پر خه ئه کات، به شی زۆری میله ته تی
کورد له گێژاوی نه خوینده واری و هه ژاری و نه خۆشیا خنکا وه، باوه ری به درۆی

يېچى و گەلى شتى سەير و چەوتى تر ھەيە، تازە ئەيانەوى نەخۆشى بە نووشتە و كشتەك و ودعا چاك يېتەو، دلىانە كە جنوكەو شەيتان ھەيە و شىخ ئەتوانى گفتوگويان لە گەلدا بكات و شىت لە چەنگيان درىنى. زۆر تەمبەلى، پېچك ئەستوورى گەلۆرى مل كۆلەگە ھەن لە دز و درۆزن، بەولاولە چىتر نىيە، كە نەختىك (كەسك) ئەكەنە سەر، دارى جامبازى ئەگرنە دەست، ريشى پان و پەرچەمى پەر لە ئەسپى، بەرئەدەنەو بەناوى شىخ و ھىممەتى شىخ و جاخى شىخن خەللى نەزانى بەستەزمان تەفرە ئەدەن و پارە و پووليان لى بەرئەدەنەو، نووشتەيان بۆ ئەكەن و لەناوشار و دىيەكانا ئەگەرپن گەلى كەسى بى تاوان بە خۆراپى لە ژېر زەبرى دار ئەكوژن، گۆيا شىتن بە لىدان ناوان ئەلېن، ئەمانە شىخ نىنە! نەخىر شىخەكان لەمانە دوورن، شىخى بەراستى دوژمنى ئەم تەرزە كەسانەيە. شىخى راستەقەين لەمانە وەك گورگ لە خوڤنى يوسف بى خەتايە. ئەمانە سەگى ھارن، مارى ژەھردارن، كرمى گەلى نەخۆشى كۆمەلایەتیمانن. پىويستە بە ھەموو توانايەكى بەرھەلستى و بەرھەرەكانى بكرىن.

شىت

بۆ شانۆ نووسراو

”ئازاد و پووشۆ كۆرى مام عەولان، برا گەورە، ئازاد، گەنجىكى شوخ و شەنگ، زانا، ئازا، پەوشت باش، چوارشانەى تىك چەقيووە، پووشۆ تازە لە بەھارى ژىنا نەونەمام منالتيكى لاوچاك، ئىسك سووك، مەند و قسەخۆشە، تەنيا لە تەمەنى ھەشت سالىا تووشى نەخۆشەيەك بوو. مام عەولای باوكيان پياويكى ھەژارى دەستكورتى، نەخويندەواری دىندارە، ھەمىنى خىزانى ئافرەتتىكى داوين پاكى بە ھەيا و نامووسە، مېشكى پەرە لە بېروای بەجنوكە و شەيتان و گياندارى نەبىزراو كە ئەتوانن دەست لە كارى ئادەمىزادا بەدن.“

په رده ی یه که م

به شی یه که م

شوین: ژووریککی تهنگی شیدار له خانوویه کی کونا

کات: دوا ی نیوه شهو

”هه مین خهوی له چاوا شکاوه تهوه و به شپزه یی له پۆخ پووشۆ هه لئووترکاوه و دلوپی گهرمی فرمیسکی له سه ر کولمه کانا وه ستاوه، پووشۆ له ناو جیگه یا ماتو و بی هه سته، چرایه کی کزی دووکه لاون. نیشانه یه که ژووره که زۆر تاریک نییه! مام عه ولّا و ئازاد له م به ره وه به جلوجۆر خۆیان پچاوه و پرخه پرخی خهویانه.“

هه مین ”به گریان هوه“:

ئۆف! خوا یه به خراپه ی خۆمان له گه ل نه که ییت، به ره حمی خۆت بهمانه خشیت.

مام عه ولّا پائه چه نّی و سه یری هه مین ئه کا،

ها ئافره ت! چیه ما دیسانه وه ده ست پان کردۆته وه و له یه زدان ئه پارێتته وه؟

هه مین ”به تووندی“

بوچ ئه ی گوا یه هانا بو کّی به رم؟ له م زیاتر که س هه یه شایانی په رستن بیّت؟

مام عه ولّا ”تۆزّی گرژ ئه بیّت“:

خوا نه خواسته (حورمّی) مه به سم ئه م باسه نییه، به لّی، بیگومان هه ری هه که په روه رده گار هه یه که ئه بی هه موو زیندوو و مردوو کرنۆشی بو بکه ن، و چاوه نواری خیر و به خشین بن. هه ر له مار و میروو، دار و به رد، ده عبا و درنده و جانه وه ر تا ئاده میزاد هه موو یه که کردگاریان هه یه و به س! ته نیا نزانم

بۆچ بەم نيوەشەو درەنگە و بى وەختە نووکە نووک ئەکەيت
 ئەشكى چاو ئەبارىنى؟
 ھەمىن "بەسۆزى گریانەوہ"
 ناخ! پیاوہ کە پووشۆ زۆر نەخۆشە.
 مام عەولآ بە "شیاوای":
 چى؟ چى؟ نەخۆشە؟ واتا توشى دەردە کە بووہ تەوہ؟
 ھەمىن "ھەناسەيە کى سارد لە دەروونیا يە تەدەر"
 ئا.. ئا ئى ھم.. اھوو ھووھو (قسەى بۆناکرى).
 مام عەولآ "بە کزى":

ئافرەت نەختى لەسەر خۆبە، ھەرچى خوا بىکا ھەر ئەو باشە،
 مەگريە با تووشى ناشکورى نەبين، ھەلسە دوغای خىرى بۆ
 بکە لەمە باشترە، با خواوہ ندى گەورە (غەزەمان) لى نەگرى.
 ھەمىن "ھەندى کر ئەبىت" باوکى پووشۆ لە مام عەولآ نزىک ئەبىتەوہ
 بۆچ ئازاد لەخەوا راست ناکەيتەوہو بە شوين شىخ کاکەيا
 بنىرئىت؟ زوو کە مەردى خوا بە کورە پووشۆ زۆر پەريشانە؟
 مام عەولآ بىر ئەکاتەوہ:

ئاخىر ئافرەت بەم دەمو دەستە شىخ کاکە بۆ خاترى جەنايمان
 خۆى لە خەوى شيرين ناکات! ئارام بگرە، بەيانى سەر لە
 زوو کە چوومە نوێژکردن لەگەڵ خۆما ئەى ھىنم، لەم پۆژەوہ
 شىخ ھاتووتە ئەم شارە ھەر لەمزگەوتى گەرەکی خۆمان نوێژ
 ئەکات.

ھەمىن:

بەخوا پیاوہ کە لە چاکە و دىندارى و و جاخزادەيى باسى ئەکەن،
 ئەلپىن شىت و ھارى لە ژێردەستا چاک ئەبىت، ئۆ ھممەتى

شیخ له هانامان بێت، خوایه، خوایه پێ و قه ده می خێر بێت!

مام عه ولا:

ئافهت، پشت به خوا بهسته، ئینشالا پووشو به شی خۆمانه،
تۆش ئاماده به سه ماوه ره که ئیمپرو جۆش دهو بزانه ئه گهر هیچ
رووغان له مالا ههیه، ئهوا چهند زرۆبی و ناسکه نانیک بو
شیخ سازده.. (ئه چێته ده ره وه).

هه مین ”ئه چێته وه لای پووشو، به دل سووتاوی ته ماشای ئه کا و دووباره
گه والهی ئه شکی چاوی یه ته خوار“.

خوایه بو خاتری گه وره یی خۆت و خۆشه ویستی پێغه مبه ری
ئاخری زه مان، چاره یه کی ئه م به سته زمانه بکه ییت، خوایه
مه رگم پێش مه رگی که ویت. خوایه، بو خاتری کا که ئه حمه دی
شیخ شیفای بده ییت.

په رده.

به شی دووهم

”رۆژه لاتە، هەمین لەبەر قۆریه و سه‌ماوهر دانیشتوو، زرووبی و ناسکه‌نان لەسەر دیلکیک پیچراون، ئازاد به‌ خەمباری له‌ سووچیکا بیر ئەکاته‌وه، پووشۆ له‌ ناو جیگا که‌وتوو، شیخ کاکه‌ به‌خۆ و سه‌رو که‌زی و داردەستی له‌ گه‌ل مام عه‌ولآ یه‌نه ژووره‌وه. هەمین پرووی نه‌ختی ئەپۆشی و له‌ گه‌ل ئازاد له‌ به‌ریان هه‌لئه‌ستن.“

شیخ کاکه‌ ”پاش ئەمه‌ی ته‌ماشایه‌کی هەمین و ئازاد و خواردنه‌کانی ئەکات.“

خوشکم مه‌ترسه‌ ”ئینشالا“ به‌ حه‌ول و قووه‌تی خوا و به‌ هیممه‌تی جه‌ددی باوک و باپیرم، ئیسته‌ چاکی ئەکه‌مه‌وه و له‌م به‌لایه‌ پرزگاری ئەبیّت!

هەمین ”به‌شه‌رمه‌وه“

وه‌ی به‌قوربانی و جاخت بم، یا شیخ! هه‌ر به‌ته‌مای په‌روه‌رده‌گار خوا ئەزانی که‌ ئیمه‌ چه‌ند پشتمان به‌و جاختان قایمه‌، هه‌ی خوا له‌ زارت بنۆرپیت، وا خۆمان (ته‌سلیمی) خۆتو و جاخت کرد، ئەنجا ئاره‌زوی خۆته‌! شیخ کاکه‌ ”سه‌رو می‌زه‌ری پیک ئەخات“ به‌ پشتیوانی یه‌زدانی گه‌وره‌، هه‌ر ئیسته‌ چاره‌ی ئەکه‌م. ئا له‌گه‌نه‌ ئاوپیک بی‌نه‌.

مام عه‌ولآ به‌پێژ لێنا‌ه‌وه‌،

قوربان یا شیخ فه‌رموون با جارێ نان بخۆین، ئەنجا! شیخ کاکه‌ ”به‌ته‌وسه‌وه‌“ باشه‌، باش راست ئەکا با نانه‌که‌ له‌ گوێی هه‌لگیرێ ئەوسا سانا‌یه‌.

”نان ئەخۆن. که‌ ته‌واو بوون هەمین هه‌ندیک ئاو ئەکاته‌ له‌گه‌ن له‌ پێش شیخی دانه‌نیّت، شیخ کاکه‌ به‌ ئاوه‌کا ئەنۆرێ، چه‌ند ”ئایه‌تیک“ ئەخۆینێ

و دوعا ئەکا، زیك زیك پهیدا ئەبیت، شیخ (ئەگر ژیتەو) بە زوبانیکی
نەبیسراو فسکه فسک ئەکا، ئەنجا روو ئەکاتە خیزانەکە.
شیخ کاکە ”بەگرژی“:

مام عەولاً ئەوا (استیخارەم) بۆ پووشۆ گرتەو، (لەمە چیتەرەکانم،
بانگ کرد و لیم پرسین، یەکیکیان وتی: پووشۆ ناوی گەرمی
رژتوو و (بسم الله) ی نەکردوو، کورەکە ی سووتاندوو، ئەنجا
ئەبێ بەهەر جوریک پووشۆ ناوی ئەم (لەمە چیتەر) هەمان پێیدا،
ئەوسا ناوەکە ئەنووسم و ئەیخەمە ناو ئاگر، کە سووتا پووشۆ
دەرباز ئەبیت و خودا شیفای ئەنیریت.
مام عەولاً و هەمین و ئازاد سەرسوپماون، زاریان بەش بۆتەو و زوبانیان
بەستراو.

مام عەولاً نەختیک یەتەو سەرخۆ،
ئەنجا قوربان چی ئەفەر مویت؟
شیخ کاکە:

پێویستە ئەم ژووڕە بۆمن و پووشۆ و لەمە چیتەرەکان چۆل کەن.
(ئەوان ئەچنە دەرەو)

شیخ کاکە ”روو لە پووشۆ ئەکا“
پووشۆ، کورم مەترسە من شیخ کاکەم، شای ئینسان و
ئەجندانم، ناوی ئەم جنۆکەم دەرێ کە ئازارت ئەدا، تا لە ژێر
چنگیت دەریینم.

پووشۆ ”بەشیواوی چاوی ئەکاتەو و ئەنواریتە شیخ“
ناوی چیهو ئەجندە ی چی یا شیخ؟ من کەسیان نانا.

شیخ کاکە ”چاوی لێ سوور ئەکاتەو“
پیت ئەلیم مەترسە، من بێگانە نیمە، جلەوی جنۆکانت

وا له دهستمایه، بَلّی بزانم کامه یانه وا گرفتاری ئهم دهردهی
کردوویت؟

پووشۆ ”ئه ترسی“:

به سه ری تو یا شیخ له مانه ئاگادار نیمه، بوچ گوايه من
شیتم؟

شیخ کاکه ”پهست ئه بیّت و دهست ئه داته حه یزه ران“:

نه، تو شیّت نیت، من شیتم، وا نییه؟ راسته من شیتم، من
به داران له پووشۆ ئه دات، ئه نجا ناوان بَلّی دهی، ئه گهر ناوان
نه یه ژیت له ژێردارا ئه تکوژم.

پووشۆ ”هاوار ئه کا“

به خوای یا شیخ چ ناوان نازانم، ئاخر چی بَلّیم؟

شیخ کاکه ”ههر زیاتر پهست ئه بیّت و دارکاری ئه کا“

هه تیوی هه رامزادهی شیّت وشوور یا ناوان ئه لّیی یا جارّکی
تر به ساخی چاوت به دایک و باوکت ناکه ویتّه وه. ههر ئیسته
گیانت دهرئه هینم.

پووشۆ (هه موو له ش هاپاره، له داخان چریکه ی ئه چّته تاقی ئاسمان،
هیچ هۆش و ئاگای له خو نه ماوه، له ئیش و ئازارا چه ند وشه یه کی بّی
مانا دهر ئه برّیت).

ئاخ! ئوف! شیّت! شیخ! جنۆکه.. سوژن.. دهرزی.. دریشه.. ناو..

شیخ کاکه ”گه ش ئه بیّته وه“:

ئادهی، دهی کوپم، ناوه کانی تریش، مه ترسه بزانم کّی ماوه؟

پووشۆ ”بّیهۆشه“

ههر هاوار ئه کات.

له دهره وه ئازاد گوّی له هاوار و فیغانی پووشۆیه، زۆر دلته نگ و پهست

ئەبى، ئارەزوو ئەكات بچتە ژوورەو و خەمى خۆى بەشخا برپژى، دايك
وباوكى پڭەى نادەن، ئەلیم ئەوا پووشۆ لەگەل جنۆكان شەر ئەكا و شىخ
(لەمه چیتەرەكان داركارى ئەكا).

پووشۆ:

ئەى هاوار.. ئاخ.. داخ.. واى..

”لەخۆ ئەچیت“.

شىخ لە پسوولەيك ئەنووسیت (سووزن، دەرزی، دریشه، ئاخ.. داخ..)
عەولاً و ھەمین بانگ ئەكاتە ژوورەو:

وهرن، وهرن مزگینی بیت و لەم تەنگوچە لەمەیا پرگار بوون.

ھەمین ”بەلخۆشى“

توو خوا یا شىخ ”پر ئەبیتە دامینی و لچکە کەواى ماچ
ئەكات“ وەى بە قوربانت بم، وەى لەبەر و جاخت گەپریم، تو
خوا چۆن؟

شىخ کاکە ”پن ئەکەیت“

پینج (لەمه چیتەر) پووشۆيان دەر دەست کردبوو، واناویانم
نووسیوه لەبەرچاوى پۆشوو ئەیان سووتینم، ئەنجا پووشۆ ھەتا
ھەتایە لە داویان دەر باز ئەبیت.

”شىخ کاکە پسوولەكە ئەخاتە ئاگردانەكەو (سەر قەلەمانەى) خۆى
وەرئەگرى و ئەچیتە دەرەو، ھەمین و ئازاد بو لای پووشۆ ئەچن، دەست
بە هاوار هاوار و گریه و لەخۆدان ئەکەن. مام عەولاً ماتوو بن دەنگ و
سەرسامە، تەماشایان ئەكا و لە ھیچ ناگات..

پەردە.

(په رده ی دووه م)

شوین: له چایخانه یه کا

کات: دوا ی نیوه پوژه

ئازاد به ته نیا دانیشتووه، دلته نگ و خه مباره.

نهوزاد ”به گورجی یه ته ژووره وه“

ها ئازاد، چیه دیسان له گو می بیرکرنه واه له ئه که یه ت“

بوچ واهه مگینی؟

ئازاد ”به هیواشی“

به سه ری تو، هاوړی خوشه ویست، خوشم نازانم تووشی چی

بوومه!

نهوزاد ”به پیکه نینه وه،

ئای له من نه که وئ، برام گوئ مه ده ری، هیچ ته گه ره یه ک

نییه به سه رنه چیت، وه ره جانم واز بیته، له به هاری ژینا خو ت

دوو چاری ده ردی خه مناکی بیرکرنه وه مه که، دنیا ئه مه ناهینئ،

هه مووی پینچ و دوو پوژیکه و ئه بریتته وه. هه لسه، هه لسه با

برۆینه سه ر شای و ”دلاوه ری“ براده رمان ژن ئه هینئ و ئاهه نگ

و چوپی ئه گیرئ.. ها! ها! ها! چه ند خوشه پیاو له م ته مه نه یا

بووکی بو به رن. ها! ها! ها! (پیته که نئ).

ئازاد ”به دامای“

برا نهوزاد، ئه زانی له چی بیر ئه که مه وه؟!؟

نهوزاد ”به هه وه س“

بیگومان نه.

ئازاد ”ئه گر ژیتته وه“.

نیازم وایه کاریک به ”شیخ کاکه“ بکه م با به دهواری شری

نه کردییت!

نهوزاد ”به پرسیارهوه“

شیخ کاکه؟ ئا.. بۆچ.. چۆن؟

ئازاد ”به ئاخهوه“

ئهی نازانی ”شیخ کاکه“ پووشۆی برا بچووكمی له ژیر زهبری دارا کووشت؟ ”هه ناسهیه کی درێژهه ئه کیشی“ ئهی به ناوی ”شیت و له ناو بردن“ له شی ناسکوشلکی به کوتان هه نجن هه نجن نه کرد؟ ئهی گوايا پووشۆ بۆچی کۆچی دواپی کرد، به خوا هه نده نه ساغ نه بوو که بهم ئه نجامه بگات، خو ئه گهر پزیشک تیماری بکردایه بی شک به ئسانی چاک ئه بوو، ”ماوهیه کی بیدهنگ ئه بی له پاشان ئاخیک هه لدین“. ئۆف پاره! چۆن بوونت هۆی ژین و نه بوونت هۆی مردنه؟ لهم زه مانه پیس و چه وتهدا هه رچی (پوولیککی نه بییت پوولیک ناهین) ئاخ زانین، چۆن ده ست نه که وتنت هه زاران باوک و دایکی وه ک هی من تووشی نه گبه تی و جه رگ سۆتان ئه کات؟

نهوزاد ”بیرئه کاتهوه“

باشه ئه نجا گوايا چی ئه کهیت؟

ئازاد ”هه ئه ستی و ئه روا“

پیویستی به وتن ناکات، دوايه خۆت ئه زانی چی ئه کهم، ”نهوزاد له جیگه ی خۆیا سست ئه بی، واقی و پرماوه، سه یری ئازاد ئه کات له پيش چاوی ون ئه بییت“.

پەردەى سىيەم

بەشى يەكەم

لە مالى مام عەولاً

هەمىن "بەنووكە نووك"

پياوھەكە! پووشۆى جەوانەمەرگ بە نەونەمامى چەمايەو و
هېشك بوو، وا ئازادىش دايكى لەبەرى گەپى، تووشى ئەم
دەردە پيسە ترسناكە بوو "ئەنووزىتەو" خاويە هاوارە، يارەبى
نەبىتە ناشكورى ئەمى تەرت بۆخۆت بەردەو ئەمەمان بۆ
بپاريزى.

مام عەولاً:

ئازاد كوپم، چىتە كەسى باوكت؟

ئازاد "خۆى نەزان ئەكا"

بپۆ (شىخ كاكە)م بۆ بىنە! دەرمانى دەردم لە دەست ئەوايە.

مام عەولاً "بەناچارى"

بەرخم.. ئاخىر شىخ كاكە.

ئازاد "گفتوگۆ لەگەل خۆى ئەكا"

ئەى بەلاگىپت بىم، ئەدى.. قوربان ئەمزانى ھەر تۆ چارەى ئەم
دەردەسەرييەم ئەكەيت.. يا شىخ، يا شىخ، مەپۆ.. چاوەكەم..
توخوا ئەگەر بچىت..

هەمىن "لەسەرەخۆ"

باوكى ئازاد، خىرت ئەگاتى، ئازابە شىخ بىنە. كورە قىپروسيا
ھەرچى چوو چوو، ئەمى ترمان چوو، بەلكە ئەوھمان ئەبى..
ئۆف.. ئى ھى.. ئى ھى.. ئى ھى..

مام عەولاً "بەنابەدلى"

باشه ئافرهت، وا ئه چم، په نامان به یهزدان.
(ئه چیتته ده ره وه)

(به شی دووه م)
(ههر له مائی مام عه وڵا- پاش دوو سه عات)
ئازاد ”به کزی“

یا شیخ قووربانی و جاخت. توژی دڵ نه رم به، ئهم ”له مه
چیترا نه“ زۆرت لی ئه ترسن، وا لیم ئه پارینه وه که نه هیلم زۆر
ئازاریان بدهیت...
شیخ کاکه ”به هه وه س“

ئای چۆن! قوربان به سه ر ئیسته تۆله ی تۆیان لی ئه ستینم. ئا
به س ناویانم بده ری.
ئازاد ”ئه پاریتته وه“:

قوربان یا شیخ، ئه مانه هه ر ژێرده ستی جه نابتانن، له راست
تۆدا جولانه وه یان نییه، له به ر دلی من ئه مجاره بیان به خشه.
شیخ کاکه:

باشه، ئه نجا چییان لیم ئه وی؟ چۆن دلیا ئه بن؟
ئازاد ”به نووزه نووز“

شیخ، له پێشا دارده سته که ت فری ده، له پاشان تا گومان بر
بن، خو هه دیشم نییه به لام ”له مه چیتره کان“ ئاره زوو ئه که ن،
ئه گه ر پیت ناخۆش نه بی ت، له ری خوا با ده سته کانت به م
په ته به ستم، تا مه ترسیان نه مینئ.
شیخ کاکه: ”سه ری ئه سوو ری“

ئاخر هه تیو ئه مه چۆن ئه بی ت؟

ئازاد ”به وريايي“

يا شېخ گيان، خو ئەمە لە گەورەيى خۆتانە و هيچ زيانى نيهه.

شېخ كاكە ”دەستى بۆ درېژ ئەكا“:

باشه كورم، و ائەمەش ئەكەم تەنيا بەم سەگانه بلى جارېكى
تر نه خەلەتتېن پەنجە لە پەنجەم بدەن.
ئازاد ”بەهەوەس دەستى شېخ تووند تووند شەتەك“ ئەدا:
قوربان چەد و رايان ئەكەوئەت؟
شېخ كاكە ”بەهيواشى“

ئەنجا مەترسە، بەرخم، دەي وەك شيران ناوي ئەم بەدانەم پى
بلى.

ئازاد ”دەست ئەداتە دارى، شېخ چاوەکانى سوور هەلئەگەپىن“
ئازاد مەترسە، تۆ ناوان بلى.

شېخ كاكە ”لە ترسان ئەشيوى و لە هيچ ناگات“
دانيشە كورم، دانيشە ئەم ترسە بەردە، لەسەرخۆبە، زووكە
ناوان بلى.

ئازاد ”بەسەريا ئەنەپىنى“
خىرا ناوان بلى، ناشىخى شىتووشوور، ”يا ناوان بلى، يا
دونىاي پروون جارېكى تر بە چاوى خۆت نابىنيەو“ شېخ
ئەداتە بەردار.

شېخ كاكە ”ئەقىزىنى“:

كورە تۆ شىت بوويت؟ ئەوە چى ئەكەيت، ئاي، ئاي وامەكە،
ئەي ھاوار، ئاخ، ئۆخ، كورە بەسە.
(ئازاد هەندەي داركووت ئەكات هەموو رقى و كىنى خۆي پيا ئەپىژىت،

شىخ ئەكەۋىتھە ھاۋار ھاۋار و چرىكاندن).

ئازاد "بەدلخۆشى"

ھەي مەلەۋى ئاۋەگل چۆن تۆ بەدەستى پىست پووشۆ
داماۋى قۇربەسەرى برات كوشتم، منىش گيانى ناپاكى
بۆگەنىت ئەنئىرمە دۆزەخ، ھەر.. ھەر، ھەر باشترە نەك ۋەك
سەگى نىمگىر ھەر پۆژە يەككىك زامدار كەي و جەرگى خەلك
بسوۋىتىن.

(شىخ ھەر ھاۋار ئەكا، ھەموو لەشى گورارۋە).

ھەمىن "لەبەر دەرگا لە دەرەۋە"

پىۋەكە، ئەم ھاۋار ھاۋارە دلم ئەگوۋشى، جارەكەي تىش
ئەم ھاۋار ھاۋارە ئەھات. كۆرە ئەمە بى سوۋر نىيە.

مام ەۋلا:

ئافرەت ئەمە دىسانەۋە جەنگى شىخ و ئازادە لەگەل
(جۈكەكان) دا.

(ھاۋار ھاۋارى و نالە فىغان ئەگاتە بەرى ئاسمان)

ھەمىن:

بەخو شەرى شىخ بى يا ھى شەيتان، من خۆم بۆ پراگىر
ناكرى..

"لەناكاۋ دەرگا ئەكاتەۋە سەر گازەي پىشتى و ئەھەپەسى، كە شىخ چاۋى
بە دەرگەي كراۋە ئەكەۋىت ۋەك گورگى ھار ھەلپەكراۋ بەدەستى بەستراۋ
دەرئەپەرى و پائەكا، ئازاد لەدۋايا ئەبەزى، بەلام دايك و باۋكى بەشىۋاۋى
ئەيگرن، شىخ ئەگاتە كۆلانە و ھەر پائەكا، منالە وردكەي گەرەك چاۋيان
پىي ئەكەۋىت، ۋا ئەزانن شىتە و بە فۇفۆ ۋ ھەللا ھەللا ئەكەۋنە شوپنى.
ھەرەكەسى توۋشى يەت بە شىتى ئەژمىرى و پەلەي گرتنى ئەكات. شىخ

کهوای لی ئه بیته بآ و ههر فرتکه لی ئه دا و ههنگاوئ به دوو ئه کا تا
له شار ده رئه چی و له چاوا گووم ئه بیته، خه لکه کان به واقی وریان سهیری
یه کدی ئه کهن و له جیگه ی خویانا کر ئه بن.

(پهرده).

رزگارى

ھەولير، ۱۹۵۹

بەشدارانى ئەم چىرۆكە:

۱. پىرەباب ۲. سەمە ۳. ھەمىن ۴. جاسماغە ۵. نۆكەر ۶. وتارىيىژ ۷. كۆمەلانى
خەلک.

پەردەى يەكەم

بەشى يەكەم

كات: زوستانە.

شوين: "كۆرىتى پىرەباب"

پىرەباب:

پىرەمىردىكى پشت چەماۋەى بەسالچوۋى لىكەوتوو، لە

کونجىكى كۆنە كەلاوھى سارددا لە سەر لە تەل بەدایىكاكە وتووھ.

هەمىن:

كیژىكى جوانكیلانەى ئادگار پىكى لە تەمەنى دوانزە سالىا،
بەلایەوھ نىشتۆتەوھ.

باوك:

ئاخ لەبەر گەردونى چەپگەر! (بە كۆكەوھ) پۆلە هەمىن، زۆرم
سەرمايە، قەت بزانه چارەسەر پىكم لى ناكەى!

هەمىن: (بە دلتهنگى)

دەك كۆپر بى زەمانەى دوون! خوا نەبوونى و هەژارى بگرى،
باوكە گيان، نازانم چى بكەم! بەخوا دلۆپى نەوت گومان
نابەم، خۆيشت ئاگادارى. بركە دارىكمان لە مالا نىيە. (كەچە
پالتۆيەكى شىرى ونجىر و پىناوى لەبەر خۆيا دائەكەنى و بو
باوكى درىژ ئەكات) فەرموو گەورەم، ئەمە لەخۆت وەرپىچە
بەلكو نەختى هەست بە گەرمایى ئەكەيت.

پىرە باب (وهرىناگرى):

نا نا كىژۆلەى خۆشەويستم، گول خونچە دوانزە بەھاريەكەم،
من ژينى تالم بەسەربرد و چىم لە چيا نەماوھ. خۆم ئەم
ژينە مەرگەيەم هەردەم لە مردن سەخت و گرانتەر، لەم
جىھانە تەنگو تاريكيبە بى فەرەدا تىوھ نەبى چىم ماوھ؟

هەمىن: (فرمىسك لە چاویا ئەگەرئى)

باوكە گيان.. توخوا ئەم قسانە مەكە.

پىرە باب:

نازىزەكەم، بەخوا لەبەر تو و سەمەى برا پەش بەختەكەت
نەبوايە چاوم بەم چەرمەسەريیەوھ نە ئەبوو! لە كردگارىش

ته نیا ئەمه ئەخوایم که ئیوهم بۆ بپاریزی و به چاوی خۆم له
 رۆژیکی ئازادا بتان بینم!
هه مین (بههه نسکی گریانهوه):
 خوا که ریمه!
 (سمه به چهند پارچه نانیکه وه له تۆرپکی چلکنی پیناویا دیته ژووره وه).
سمه:

بابه گیان چۆن بوویت.

باوک:

ئیشه لالا باش ئەبین، بهرخم وه ره بزانی چیت بۆ خوشکی
 نهشمیلە داوین پاکى له ژین بى بهش و پیره باوکی چاوکزی
 داربه دهستی خۆتا هیئاوه؟
سمه (یهسته):

به خوا بابە جیهانیکی سهخت و ناله باره، کورپه خو دلی ئەو
 خەلکه وه که بهردی بن گۆم ئاوا رهقه و رهش هه لگه پراوه!
 بۆ ههچ ماییک ئەپۆم (هیچ حازر نییه) ده رگا دائه خه نه وه،
 هه ندیکیش گالتهم پی ئەکه ن و ئەلین بچۆ بۆ لای نووری
 سه عید! به خپوت کات. نازانم ئەمه چییه و ئەو (نوری سه عید)
 ه کییه؟

باوک (گرژ ئەبن):

خوا یارمان بى کۆرپه ساوايه کهم، قه ی ناکات ئومید هوارم خوا ده رگایه کمان
 لی بکاته وه. (پروو ئەکاته هه مین) وه ره هه مین، کچم با قاوه لتيه که بکه ین.
 پیکه وه هه ر سییان پۆخه نانه رهق و ئەستورک ئەقرتینن، له پاشانا
 پیره باب پروو ئەکاته ئاسمان و دهسته کانی بهرز ئەکاته وه و ئەلی:

باوک:

ئۆف خوايە! دەنا مەرگی ئەم دوو شەتڵە نەمامانەم نەیینم،
خوایە بیکەى بە خاترى خۆشەويستی خۆت ئەم وەزە
نالەبارەيە بگۆریت و تەختوتاراجى زولم و زۆدارى بروخینى،
خوایە ھەقى ئەم بەستەزمانەم بۆ بسینیتەو!

(پەردە)

- بەشى دووہم -

پیرەباب لەگەڵ ھەمین لە کۆریتا ھەلتوتراکاون، لە پریکا سمە ئەکا بە
ژوورەوہ.

سمە:

پۆژتان باش!

باوک (بە پیکەنینەوہ)

پۆژت باشتەر جەرگی شیرینم، ئا وەرە بزانی ئەم بەزم و زرمەيە
لە کوئی فیروویت؟

سمە (بەگەشی):

کۆرە چۆن، ئەبى من ئەو ھەموو ھاوپی و برادەرانی ھەيە
ئەوان ھەر پۆژە شتیکم فیرو ئەکەن.

باوک:

باشە باشە کەسى بابى، زۆر ھەز ئەکەم لە تەک دۆستى
دڵسۆز و پەوشت پاكا پەيوەندى پەيدا بکەیت. بەرخم، دونیا
ھەتا ھەتايە ھەروا نابیت و ھەر وەک لە کوردەواریدا ئەلین
”جووجەلە تا ئەمرى ھەر لە ژیر سەبەتەدا نامینیتەو!“
ھیوادارم ئیوہش پۆژیکى پرشنگدارتان ببى، (لەپاش بى دەنگ

بوونیکى كورت) ئای سمه، بئژه بزائم دهنگوباس چیه و چیت
له هه گبه دایه؟

سمه: (به خه نده وه)

به خوا باوه گیان، هیچ خوشییه کی تو (نه ختی مهند ئه بی). ئا..
به خوا راست ئه کهیت بابه گیان، چاک بوو به یادت هینامه وه،
ئیمپرو به لای مالى جاسماغه دا تپیه پریم، له بهر ده رگا که خوئی
وه ستابوو، بانگی کردم، ده فلسیشی پیدام و گوتی به باوکت
بلى ”هه تا ئیره بیت“.

پیره باب: (پائه مینى و ئه که ویتته لیکدانه وه به کی قوول).

کورم جاسماغه نه یوت چیم له باوکتا ئه وئی؟

سمه (خیرا):

نه به خوا ههر ئه مهنده ی وت و به س.

پیره باب هه ئه ستی جلوه به رگه شه ره که ی ئه کاته بهر و دارد سه که ی
هه ئه گری و له سه ره خو ئه چپته ده ره وه و پری مالى جاسماغه ئه گریته بهر.
پاش ماوه یه ک ئه گاته خانوو که، نوکه ری په لی ئه گری و ئه یبانه دیوه خانه،
جاسماغه له سه ر لا ته ختی که وه دانیش تووه و رادیو که ی کردۆته وه و جگه ره
ئه کیشی.

نوکه ر (به ریز گرتنیکى زور که زیاتر له ترس ئه کا دیته ژووره وه):

ئاغه م سه لامهت بى، ئه وا پیره باب هاتوو.

جاسماغه: (به سه ری لووت)

با بیته ژووره وه.

(نوکه ر ئه پروات و پیره باب یه ته ژووره وه).

پیره باب (به له رزه وه):

سه لامون عه لیکم.

جاسماغه (هه ر له جینگه ی خۆیه وه) (عیك السلام)

فرموو دانیشه.

پیره باب (پاش پامانیك)

له دووره وه دائه نیشی، جاسماغه جگه ریه کی بو ئه هاوێت.

جاسماغه (دوا ی ماوه یه ک بێدهنگی):

ئەزانی بو ناردوو مه به شوێنتا!

پیره باب (زاری به ش ئه بیته وه):

نه به خوا ئاغم سه لامهت بی، خیره ئینشالا.

جاسماغه (ناوچه وانی گرژ ئه کا):

تۆ بی کهس و هه ژاری، منیش هه ز ئه کهم یارمه تیت بدهم.

ئەلین کچه تیویکت هه یه ها ئه واهم ده دیناره بوخۆت بی

و چه تیوه کهت بنیره بو مان! با ئیوهش گوزه رانتان باش بی و

ئەویش بوخۆی له مالی ئیمه دا به کاره کهری به سه سیته وه.

پیره باب (دلی خۆرپه ئه کات):

ئاخر.. ئاخر.. ئاخر پاشام هه مین پرووناکی چاومه و له جیی

دایک و باوک و دین و دونیامه، چلۆن؟

جاسماغه:

کۆره خۆت بی هۆش مه که، چیه وه، خله فاوی! (له بهر خۆیه وه)

نازانم ئه م ره شوورووته ناکهس به چانه بوچ وازوو ئه خله فیین و

له خۆیان بایی ئه بن؟

(پروو ئه کاته پیره باب):

یانی چی پیره، خو نیازی په نجا دیناریش ناکهیت؟

پیره باب: (به دامای)

نه به خوا میرم! چ هدد و وارم ئه کهوئ ئهم ناماقولیه بکه م!
به لام قوربان به خوا.. به خوا نازانم.

جاسماغه (به تورهی قسه ی پی ئه بری):

کوره چیره مه ده ری و چه نه ی لی مه ده، چیه وه خو په ریت
له مالا نییه؟

پیره باب: (به دلشکای)

نه خیر، نه خیر، قوربان نه پهریم هه یه و نه مه لیکه (زین)
ته نیا چه تیوئکی پیسی په لووسی چلکنی بی که سو هه ژاری
به ده ختی لئقه و مای زور لیکراو نه بی.. ئه مه ش چاک بزانه،
ئه گهر له برسانا بتلیمه وه، له سه رمانا ره ق هه لیم و له جیاتی
خو راک پیست و ئیسقانی خو م بخوین ئینجا له هه موو
سامانه که ت زیاتره، به هه موو سه روه ته که ت ناتوانی هه مین
له من بکریت و بیرى چه وتی تاوانباری کچ فروشتنم بخه یته
میشکه وه.. با پاره و پوولی دنیا هه ر بو ئیوه بی و هه ژاری
و ده رده سه ری و لئقه و مان و مالویرانی گشتی بو ئیمه مانان
بیست.. ئیتر بمینن به خیر، (کو تو پر هه لئه ستی و به په ستی و به
بی هیزی ئه چیته ده ره وه، جاسماغه له رق و کینه و هه لچوونی
ده روونیا ئه حه په ستی و هیچی بو نایه، جگه ره که ی ده ستی
ونجر ئه کا و فریسی ئه دات).

پەردەى دووهم

بەشى يەكەم

دواى شەش مانگ، چواردەى گەلاويزى سالى ۱۹۵۸

(پېرەباب لەمالەوھىيە لەگەڵ ھەمينا گەتوگۆ ئەكات)

پېرەباب:

گيانە شيرينه كەم، رۆلەى بېكەسى پاكى بېگەردم ھەمىن گيان،
من وا لە ھەلدېرى ژينا گلۆر ئەبەو، تەنا يەك كەسەرم
لەدلايە كە بە چاوى خۆم ئەو رۆژەم نەدى ئىوھى ھەزار
و ھاوبەشى دەرد و خەمتانيانى تيا گەشەدار و بۆژاوە بىت،
ئەو مۆژدەيەم نەبىسى كە دوژمنان و زىندە بەچالکەراغان
لەناوبەرىن و تۆلەى خوڻى ھەزارەھى وەك ئيمەمانانان لى
بكرتەو.

(سمە بەراکردن دېتە ژوورەو)

سمە:

بە دەنگىكى زۆر بەرزەو، مەگىنى بى، مەگىنى باوكەگيان،
مەگىنى بى چەتو ھەقە! ھا! ھا! ھا! موژدە، موژدە، پېرەى
دونىادىدە و ھەمەى خونچەى نەپشكوتوو! ھەيھاي ھايھاي.
(لەخوشيانا ھەلئەپەرى و پى ئەكەنى و شەق ئەدا لەخويا و ئەچرىكىنى)
پېرەباب: (واقى وپماو):

كوپە چىتە سمە؟ ھەتو شىت بوويت، سمە؟

سمە: (دەستى ئەكاتە مىلى ھەمىن و ئەوى تر ئەخاتە دەستى باوكيەو):

مەگىنى بى لەگەل موژدە بى لەگەل، موژدە بى لە ئىو لە
من، لە داروبەرد و دەعبا و دروندە! جەژنتان پېرۆز، وا دونيا
گۆرا! (پېرەباب و ھەمىن ئەحەپەسىن).

پیرەباب:

ھیواش کە کورم، با بزانی چ بوو و چی قەوماو؟!

سمە: (رایان ئە کیشیتە دەرەو):

دە وەرن گوئ بگرن، وەرن سەیرکەن، وەرن وەرنە دەرەو و بزانی
چی هەیه و چی پرویداو! (لە دەرەو خەلکی ئیجگار زۆر
کۆبونەتەو و خۆپیشاندانیکی گەورە لە شەقامە کەدا تـ
ئەپـرئ. هەموویان سوور هەلگەپاون، دەسیان بۆ ئاسمان بەرز
بۆتەو هـاوار ئەکەن، لاویکی گەنم رەنگ لەسەر بەرزاییەکا
وەستاو و نامەیه کی لەدەستیایە ئەخوینتەو و ئەلـی):

وتارخوینەر: (بە دەنگی گەرم و بەتین و بەرزەو):

ئە ی خەلکی تیکۆشەری کوردستان، موژدەتان لـی بـی، و
سوپای ئازاد و قارەمانی عـیراق، بە پشتیوانی هـیز و کۆمەلە
دلسۆزەکانی گەلەو، لەم پۆژە پـیرۆزەدا، چواردە ی تەممووزی
نەمری سالی ۱۹۵۸ بە چاونوقانییک وەک شیر پاپەری و تەخت
و تاراجی پـژیمی کۆنەپەرستانە ی زولم و زوری شایەتی و سەر
بە ئیمپریالیزی بیگانه ی ریشەکش کرد و گەل و نیشتمانی
خۆشەویستی لە دیلایەتی و بەندیواری و زۆر و ستەما پرگار کرد
و کۆماریکی کۆرپە ی ئازادی دامەزراند کە لە سیبەریا ئەبـی
هەموو چینه نیشتمانییەکان بەسینەو و کامەرانی و سەربەستی
و بـرایەتی لەمەیانیا گەشە بکات..

(چەپلە) (پاش چەپلە لیدانیکی زۆر و هاتو هـاوار یەکیکی تر هـاواری
کرد).

ئە ی نیشتمانپەرەکان، موژدە بی، و شۆرشی پـرۆزمان زۆداری و
چەوسانەو و دەستدریژی و پیلانگیری و هۆی شەپهەلگیرساندنی

لە پۆژھەلاتی ناوہ راستا تەفروتونا کرد، لاشە ی خایەن و
میللەت فروشە بئ شەپەفەکانی لە شەقامەکانی پایتەختا وەک
سەگی تۆپینزاو پاکیشا و جلەوی میللەتی نایە دەست پۆلە
جگەرسۆزەکانیەو و پشتی نۆکەر و داتاشاراوەکانی شکاند. ئیتر
جەژنتان پیروژی! موژدە ی ئازادی وسەر بەستی و بەختیاری و
کامەرانیستان ئەدەینی، ئە ی چینی هەزار ئیمرو جەژنی ئیوہیە،
جەژنی گەلە، جەژنی هەموو ئەندامیکی پاک و بەشەپەفە، ئیتر
بو پیشەوہ.. لەریگای گەیشتن بە ئامانجە پیروژەکتان. هەر
بژی برایەتی نەپساوہ ی کورد و عەرەب.

خەلکەکە:

بژی، بژی، بژی..

دەستی ئەکریتەو بە چەپلەرێزان و هاوار کردن، خەلکەکە وردە بە
شەقامەکەدا ئەپۆن و پاشماوہیەکی زۆر لە کۆریتی پیرەباب دوور ئەکەونەوہ
و لەو سەری شەقامەکەدا ون ئەبن. پیرەباب و سمەو هەمین بە گوشادی و
سەرسوپماتیکیوہ حەپەساون و سەیری یەکتەری ئەکەن و پین ئەکەنن، ئەنجا
پیرەباب دەستیان لە مل ئەکا و بە جووت ناوچاوانیان ماچ ئەکا و چەند
فرمیسکیک بە روومەتە چرچەکانیا دیتە خوار و پەردە دائەدریتەوہ.

پەردە.

به شی دووه م

پاش چەند مانگیک

(سمه و هه مین و پیره باب له ماله وهن. سمه له دیمهن و پرویا وا دیاره
که ئیسته هاتوو ته وه ماله وه).

سمه: (به خه نده ییه که وه):

بابه مزگینی بئ!

پیره باب: (به هه ستیکی باو کانه وه):

چییه و دیسان سمه گیان!؟

سمه:

باو که ئیمپۆ بانگیان راهیشت که کۆماری کۆرپه ی
خۆشه و یستمان داوا ی له گهل کردوو ده ستی یارمه تی بو
خوشک و هه ژاره کانیا ن درێژ بکه ن و هه تا وه کو ئهم نه گبه تی
و چه رمه سه رییه له بنه په تا چار ئه که ن ئه وا جاره کی هه فته ی
یاریده دان و باربۆکردنی زوستانی هه ژار و لیقه و ماوان پیک
ئه هیئن.

پیره باب: (به خه نده ییه که وه) :

ئیی، چۆن؟

سمه:

واتا هه رکه س به پیی توانا و ئاره زووی خۆیه وه پاره و شتوو مه ک
ئه به خشی و به سه ر ئیمه و هاو تا کا ئمانی دابه ش ئه که ن.

پیره باب: (به پیکه نینه وه):

کوپه هه ر بژی جه مه ورییه ت، به خوا خه لکه که ش دڵ و
ده روونیان گوپاوه و به په حم و دڵ نه رم بوون. به راستی ئه و
پۆژه ی زۆر به گه رمییه وه چاوه پروانی بووم ئه وا هاته دی و هه ر

بەخێر بێت، وا ئێمەش لە سایەى جەمھورییەتەووە لە سەرما و
 سۆلەى زوستانی ئەمسال پرگار ئەبین، ئێتر وەرن با پێکمانەووە
 ھەر ھاوار کەین و بلیین: ھەر بژیت جەمھوریەت.

سمە و ھەمین: (پر بەدل)

بژیت، بژیت، با بژیت!

پیرەباب و ھەمین:

بژیت.. با بژیت.. بابژیت!

ھەمین: (بە دەنگێکی ناسک و بەسۆزەووە):

بژیت ئاشتی لە جیھانا.

سمە و پیرەباب (دەستی یەک ئەگرن و ھەر سییان ئەگێرنەووە).

بژی، با بژیت. با بژی.. بژیت..

(پەردە)

وانیه، به لام با وا بئ!

پیشکەش بهو بووک و زاوا دلسۆزانه بئ که له پێگای دلداریی و خوشهویستیانا
ههزارهها کۆسپ و تهگهريان برپوه و له ژینی خێزانیانا زۆرهها "بهکروکه" نه بهزینن!

په دهی یه که م

شوین: ژووریک له مائی نوره دین ئاغا

کات: ئیواره یه کی سه ده می پاییزه.

ئاغازن کراسیکی رهشی گول سپی و کهوايه کی خامه یه کی مۆر له بهرا و
سه رو کلاویکی زیڕ به چۆچه و کرمۆکه و بلبله وه له سهرا، بازن و گو له
مه چه کا و جووته حجیله ک له پێدا، له نزیك ده رگاوه نیشته تته بهر سه ماوه ری
هه شتی و خه ریکی چایی و قاوه کردنه. گولاله، کچی گه و ره ی له ده سته
چۆپییه وه دانیشته وه، کیژیکی بالابه رزی قه د باریک و په رچه م رهشی چاو
به له که. که می زه ردا یی سپات له پووی سپی و بیگه ردیا هینده نیگا شیرین

و دڭگري کردووہ بہ وینہی پوژی گہش ئەدرەوشیتەوہ. کراسیکی ئاودامین تەنکی لەبەرایە و سوخمەہیکی گول گولی بریقەداری بەسەرا کردووہ و گولەبەرۆکیکی پیوہ دوورواوہ، لە تەنیشتیەوہ گەلاوێژی دەستەخوشکی دانیشتووہ کە لەتەک مالى پووریا بە میوانی ہاتوون. لەو بەرەوہ پوورہ فاقمەخان و شانازی کچی و خونچەہی ہاوسییان دانیشتوون. ہەموویان جل و بەرگی کوردی ہەمەرەنگیان لەبەرایە. لە دەستە راستی ئاغازنەوہ، لەسەر میزیکا رادیوییەک بە بەرگیکی سپی نەخشیزاوا داپۆشراوہ، پەنجەرەکان کراونەتەوہ و پەردەکان ہەلداونەتەوہ.. کزەباییەکی فینک دیتە ژوورەوہ.

ئاغازن: (بەروووخۆشی و بەدەم قاوہ تیکردنا)

وہی، فاقمەخان یاخووا بەخیریین، بەسەری پیغمبەر ہیئدە یادی ئیوہمان ئەکرد ہەر ئەمانوت ئەوہ ئەبئی بو ديار نەبن؟
توخووا پۆلە (پوو ئەکاتە گولالە) لەم پوژانە چەند باسماں کردوون؟

گولالە: (بە خەندەبیەکەوہ)

یاخووا بەخیریین سەرچاوان، وہی ئەرێ بەخووا چاومان ہەر بەپۆتەتان بوو. دایکم ہەردەم ناوتانی لەسەر زارا بوو..

فاقمەخان: (ئەگرژیتەوہ):

خووا تیکی نەدا، یاخووا بە خدری زیندە، ئیمەش ئەو چەند پوژە ہەر پیوہ بووین سەریکتان لى بدەین، بەلام پیک نە ئەکەوت و پیک نە ئەکەوت.

گولالە: (دواى ئەمە کە قاوہیان لەبەر داڤەنێ و چوکلاتیان پیشکەش ئەکا،

بەخەندەوہ)

رەنگە پوژی ہەر خەریکی تەون و نەخش و دوورمان بووبن!

شاناز: (لێوی خۆی وەرئەگێرێ)

ئە..وو - ئەدىي.

فاتمە خان: (هەلئەداتى)

نا بە خواي، كچم، لە كوئى؟ (پاش كېر بوئىك) ئەدى ئەو

رەنگە ھەر دانىشن خۆيان بەو شتانەو ھەرىك كەن!

گەلاوئىژ (بە بىزەو)

ئەوجا كى ئىمپرو خۆي بەو تەرحە شتانەو ماندوو ئەكا؟

گوللە: (بە پىكەننەو)

ئىنجا بۆ؟ گوايا چى تيا بەستەيە؟

فاتمە خان (فەجەنەكە ئەخاتەو سەر ژىرەكەي - بە گورجى)

رۆلە، بەخوا ھىچ.. خۆزىا ئىستە رېمان ھەبوايە پېمان بىرايە..

بەلام ئەلئى چى؟ ئەرى خەلكى ئەم زەمانەيە ھەندە بايى

بوونە و لە خۆيان گۆراون نەبىتەو!

شاناز: (بە فېزەو)

ئەنجا ئەو بۆ ئەمە لە خۆگۆرانە! ئەو نەخش و دورمانەي تۆ

دە رۆژى پىو ھەرىك ئەبى بە (مەكەنە) ھەمووى بە دىنارىك

پىك دى و زۆر لە دەستكار باشتەر و پووختە تىشە.

فاتمە خان (بە كزىيەو)

ئاخر نازانى، بەرخم، ھەتا ئەو دىنارە پەيدا ئەكرى.

ئاغازن: (ئەيەوئى باسەكە بگۆرئى)

ئىستە پىتان نەوتىن ئەو ماوئەيە بۆ ديار نەبوون؟

فاتمە خان (نەختى گەش ئەبىتەو)

ئەمەي راستى بى، ئاغازن، خۆتان ئەيزانن، لەم رۆژانەدا،

ماشەللا، ميوانىي ئەمەندە لەباو ئەگەر ھەر ئىوارەيەك بۆ

مالىك و شەويش بۆ شوئىكى تر بچىت ئەو ئىنجا بە

تەواوی پى پاناگەيت و بەر ھەمووان ھەر ناکەويت.. زۆران
دۆست و ناسیاوی ۋەك ئىوہ ئاوا گلەيى ئەكەن.
ئاغازن: (بەتەوسەوہ)

ئا.. دە باشە، باش. وا ديارە زۆر ئەگەرین!

فاتمە خان (بى باک):

کچى بۆ ناگەرپىين؟ ئەدى چيىە؟ تۆخوا دونيا ھەندە ئەھيىن
خۆتى بۆ لە کونى ژوورەوہ بشاريتەوہ و بايە کيشت لى نەدا؟
ئەرى بە (ھەزەرەتى غەوس) ئەگەر لەبەر منالەکان و باوکی
شاناز نەبوايە، بە قيسى شەوانيش بەمال نەئەکەوتمەوہ.

شاناز (بەشەرەوہ)

ۋەپرۆ، کچى دايە!

فاتمە خان: (بەتەوسەوہ):

کچى دەى دەى، کچم خۆ چ عەييە و شوورەيى نيبە، لەوہ
خۆشتر ھەيە بۆت دەست بدا، ھەميشە خزم و کەس و دۆست
و دراوسىي خۆت بەسەربکەيتەوہ و ھەر پۆزە لە مالىکا، لەگەل
جۆرە کەسيکا بەيەکەوہ راي بوپرن.

گەلاويز: (بە دەنگيکى قەلەوا)

کچى، بەخوا پوورم راستە، ئەدى چيىە ھەر خۆت ھەپس
کەيت؟ ھەندە لە مالەوہ خەلک ھەر ئىستاش ھەلدين.

ئاغازن: (بەماناۋە)

بەتاييەتى بۆ کچى عازەب، ئەگەر..

(گولالە فەجانەکان کۆ ئەکاتەوہ لای دايکى دايان ئەنى).

فاتمە خان (سەپرىکى شاناز و کچەکانى تر ئەکا):

ئەگەر گەورە کچ خۆى کرد بە مچپورى مالەوہ، ئەوا ۋەك

ئەو گۆلە گەشە ناسک و بۆندارەى لە چۆل و بیابانیکا وایە
کە سیس ئەبێ و هەلئەوهری بێ ئەوێ هیچ کەس بیینی یا
بۆنى بکات.

خونچە (کە تا ئیستا بێدەنگ بوو لەپر):
ئەمە راستە فاقمە خان، بەلام کور و جیالی ئەم زەمانە ئەمەندە
چاو لەدەر و بێ شەرمن کە ..

گەلاویژ (بە پێکەنینەو):
ژنیش بە ناشکوری نالیم هەندە بە قسەو قسەرۆکن.
خونچە (تەواوی ئەکا):

کچی عازەب خۆ پەرەنگ نییە هەر خۆی بەدەرخات!
شاناز: (دواى کربوونیک)
راستە بابە ئەو خەلکە و نەگۆراوە خۆش بێتەو، هەرچی
هەیه ئەوا دەمی داچەریو و یەک بەست زمانی دەرھێناو!
ئاغازن: (چای تێ ئەکا):

چۆن؟ تیناگەم، ئەبێ شتیک قەوما بێ!
گەلاویژ (سەیریکی خونچە ئەکا):
کچی ئەدی خونچەى بەستەزمان چی کردبوو ئەو هەموو
دەهۆلەیان بوو کۆتا؟
گۆلālە (چایان بوو دائەنێ و کیک و بسکویت پێشکەش ئەکا و ئەگەریتەو)
شوینی خۆی دائەنیشی):

ئەری بەراست، ئەوێ چی بوو؟ ئیمەش شتیکی ئاوامان بەرگۆی
کەوت؟

گەلاویژ:
واى لێهاتووێ کچی عازەب، بگرە دایکی گەورە کچیش بوو

مالئىكا نەچن كۆرى غازەبىيان ھەبى.

ئاغازن:

ئىي، ئەنجا ئەو ھەچۈن بوو؟

شاناز: (بىسكۈيت ئەخۇا):

ئەي دىنيان بە درۆ پىر نەكرد گوايە خۇنچە ھەزى لە

(ھەسەنەفەندى) كىردوۋە؟

خۇنچە (بەگىزىيەۋە):

ۋەي پرويان پەش بى، پى! چ ھەدد و پايە كيان ئەكەۋى.

ئاغازن:

ئەو ھەسەنەفەندىيە كىيە؟

فائىمە خان: (بە فىزەۋە):

كچى ھەسەنەفەندى كۆرى يا رابى. كو، ناي ناسىت؟

ئاغازن: (لەسەرەخۇ)

چ كارەيە؟

خۇنچە (بەتەۋسەۋە):

كچى خۇركى لىكەۋى كەچە ئەفەندىلۆكەيە، چىيە؟ موعەلىمى

گوندانە، ئەنجا ئەو ھەتتا خەلەك بىزى بى ھەر

باسىشى بىكات!

گوللە (نەختى گىزە):

ئەنجا موعەلىمى گوندان بۆ (كەچە ئەفەندىلۆكەيە؟)

فائىمە خان (بەتەۋسەۋە):

نە بەخۇا كچىم بۆ؟ چونكە مانگى مستە پارەيەك ۋەرنەگىرى؟

كەچە بى و كەچە نەبى، بەخۇا چ عەبىي نىيە و بەختىم چاك،

چاكە.

ئاغازن:

باشه، ئه جا ئه و به ند و بالۆره يه له چيه وه هات؟

شاناز (پارچه کيکي له ده ستايه، ئه يخوا):

ره شیده فه ندی ژنی ئه گواسته وه، سی پوژ و سی شه وان

ئا هه نگ و شایي و ره شه له ک بوو. جار يکیان له چۆپیه که دا

حه سه نه فه ندی ئه چيته ده ستی خونه وه.

خونه (هه لته دات):

ئاخر ره شیده فه ندی خزمی خۆمانه، ئه بيته ئامۆزای خانه ی

کچی پوو ری خالۆژنم.

فاطمه خان (به گورجی)

خزميکی ئيجگار نزیک

(پارچه کيکيک ئه خوا).

ئاغازن:

ئهری خانه ئیسته چۆنه و له چیدا یه، خونه خان؟

خونه:

زۆر باشه. ماشه لا به رومالتيکی هه يه چاوی کویری پی پروو

ئه بيته وه. دوو هوڊه ی سپی، يه کيکی پر له ته خت و قه نه فه،

ئهو ی تریان پر له پایاخ و مافووری کاشانه، هه یوان و که له گی

و حه وشه يه کی گه و ره، ئه و هه موو شتوومه که شیان هه يه هه ی

شتيکی تازه ده رناچی که نه ی کړن.

گولاله:

ئه نجا ئه وه چۆن ده ری ئه هيئن، خو مووچه ی ميڊه که ی

هه نه ده نييه؟

فاتمە خان (هەلەداتى):

رۆلە، بۆ دەرى ناھىنى؟ خو پارە نادات. ھەموو شتئ ئەمرو
نەبوو تە (قىست)؟

ئاغازن:

ئەي ئەم (قىست) ە پارەي پى ناوئ؟

گولالە:

چۆن پارەي پىويست نىيە؟ ۋەختا بلىم دوو قات ئەۋەستى.

فاتمە خان:

راستە، بەلام ئىستەش ھەر قازانجە. كوا مانگ بە مانگ
شتىكى كەم بەدەيت كە ھەر پىۋەيشى ديار نابى و كوا
ھەموو پارەكە لەسەريەك بژمىريت؟

شاناز (بەناز):

ھەرچۆنئ بىت ئەگەر قەرد و ئەگەر نەخت، خانە خوا دەرگاي
لىكردۆتەۋە و لە خوشىدايە.

ئاغازن:

ئۆھ لىي تىك نەچى، بە كاك ئەحمەدى شىخ زۆر ھەزم كرد
چونكە خانە ئىجگار ئافرەتتىكى باش و بىدەنگ و خزم دوستە.

فاتمە خان (بەتەۋسەۋە):

كچى كوا لە خوشىدايە كچم؟ ئەمە كەي خوشى وا ئەبى؟
بەو قورئانەي بە خەلات بو پىغەمبەر ھاتۆتە خوار، ھەندە
ۋشك و قرچۆكە ھەر ناجوولتەۋە نەكا برسى بىت. بو رۆژى
سەر بە مالىكا ئەكا، يا سەد كەس پرووى تى ئەكا پووليكى لى
ھەلەۋەرى! پف! تخوا بەمانەش ئەلپن (ژن)! بو چما منالەكانى
خوى تىر ئەكا، يا مىردەكەي خوى پى خزمەت ئەكرىت؟

گولاله (سه ری سورماوه):

ئه نجا كهس مالى خوێ به شیوه تهوه؟ دوایی، بخوا، نه خوا كه
خراپه و زیانی بو كهس نه بئ، كئ چى پیدایه؟
فامه خان: (ئه گرژیته وه):

وهی توخوا گولاله خان، ئه مه چوون وا ئه لئیت! په كوو ئه ی مالى
دونیا ئه گهر بو دونیا نه بئ بوچی باشه؟
كه لاویژ (لئوی خوێ با ئه دا):

ههروهك ئه لئین (مالی نه خووری بو چه كمه بووری).
خونچه (به فیزه وه):

توخوا ئه گهر باسی ئه و ته رزانه بكه ن! خو خزمی خۆمیشه،
به لام ئه و نه دیتكه و ناكهس به چانه كه ی مالى خوێان به
قورگا ئه چئ، وه كئ خیریکیان لئ ئه بینئ؟ ئوه، به قوربانى
خوابم، ئه و ته حرانهش ئه كاته خاوه ن مال و مێرد!
كه لاویژ (به گهرمی):

ئه شه ده م بالله!
خونچه (دریژه ی پئ ئه دا):

ئه جا ئه و چاوپانانه خوێان هه یه هه تا چاكه یان پئ بكرئ.
برۆ سه یری ئه و به رماله یان بكه بزانه قه ت هه چى له سه ر
هه چایه؟ به م زاده ی هه كمان كردوو، هه نده ته مبه ل و تسخنه
ئه وه ی بوێ دیته وه ماله وهش پئى به عه مایه ت نایه. هه رام
بئ (لئوی خوێ وه رئه گیرئ). ئه و پاشۆل به میزانه نازانم چوون
له مال و مێردان ئه حه وینه وه؟ ئوه، له بهر ئه و پیاوانهش كه
به م (ژنۆكانه) پازی ئه بن!؟

فامه خان (به ساردی):

پۆلە، ئەمانە بەختوبالیا قایمە. لەدەست عەبداندا نیە، خوا
بەختی ئەستوور کردوون.
گولالە (لە مەراقانا ئەگرژیتەو):

ئێستا تۆ بی خوا، ئەو بەستەزمانە لەمالی خویا، ئەگەر
خراپە ی کەسی نەبێ، ئێوہ بو پەست ئەبن و دلێ خۆتانی
پیوہ تەنگ ئەکەن؟
فاتمە خان (بەفیزەو):

پەج! ئەوجا پۆلە، بو خەمی لی ئەخوین! ئێمە چاکە و
مرووەتی ئەوہمان ئەوێت، ئەلێین بەلکە نەختی کاری تی ئەکا
و بوخوی ئەبێ بە ”ژن“ ئەگینا، ھەلا ھەلابێت، چما بێزمان
ئەھێنن ھەر ناویشی بێنین؟
ئاغازن: (پێتەکەن):

ئێستە ئەمە ی پی ناوی! با بێنەوہ سەر باسەکە ی خۆمان، ئێی،
خونچە خان، ئینجا ئەو پۆژە ی چوونە سەر شای پەشیدەفەندی؟
خونچە (ھەناسە یەک ھەلئەکیشی):

ئەنجا ئەو پۆژە (پوو ئەکاتە گولالە) ئەوہ نەبوو ھاتم زێرەکانی
تۆم خواستەوہ؟
گولالە (بەھەوہسەوہ):

ئەو پۆژە کە (گەردەنە و گۆبەرۆک و عاشق بەند و پشتێنەکەمت)
خواستەوہ؟
خونچە (نەختی بەشەرمەوہ):

ئە، ئەو پۆژە لەگەڵ خالۆژنم و کچەکانی گەرەکمانا چووین بو
سەر شای پەشیدەفەندی. شایبەکە لە ژن و لە پیاو مۆنجە ی
ئەھات! ئاخەر پەشەلەک بوو. ئێمەش تەپیکمان پێدادا. بە

پێکهوت من کهوتیه دهستی هسه نه فهندی (به هزره تی
 ره سول الله) ههتا نهش هاتینه دهره وه ههر نه مزانی له
 دهست کیش دام؟
 (گولاله ئیستکانه کان ئه هیئتیه وه لای دایکی، دائه نیشته وه).
 ئاغازن: (به گهرمی)
 ئی! ئه نجا ئه مه چی تیا به سته یه؟
 شاناز: (به خیرایی)

دوای ئه و پۆژه سی چوار جاریش چوو ته مائی هسه نه فهندی.
 خونچه (به تو په یی):
 دوو جار، دوو.
 شاناز (به توندی):
 سی جار.
 خونچه (په سته):

ئهری ئه وه بۆ هه نده نه باوه رن؟ ئاخهر ههر ئاوا شتی
 بچووک گه وره ئه کهن. (به دهنگیکی بهرز) ده نا به (غهوسی
 خاکی به غدا) له و پۆژه وه دوو جار زیاتر چاوم به و ماله
 نه که و تو وه ته وه! دهی
 (ئاغازن چایی تێه کا و گولاله دیسانه وه بۆیانی دائه نی و ئه گه پێته وه
 شوین ه که ی).
 ئاغازن:

ئی ههر ئه مه نده؟
 گه لاویژ (به مانا وه):

ئهری به خوای، ئاغازن، ههر ئه مه نده چهند جار پیکیش به
 زمانی سووتوای لای چهند که سیکا باسی هسه نه فهندی کردوو

و گوتووێهێتی کۆرپکی باش و گفتولوفت خۆشەو لاویکی قۆز و
بە دڵە!

خونچە (ئاخیک هەلنەکیشتی):

ئەنجا توخوا ئەمە چی تیاہ؟ (پاش کربوونیک): ئەرێ وەللا
ئێستاش ئەلیم بە برام بێ کۆرپکی هەندە باش و قسە خۆش
و بەدڵە، هەندە پیاوہ نەبیتهوہ. ئەو پۆژە هەتا پۆشتووین
ئەو هەر بەخیرھاتنی کردووین و گوتووێهێ “بەخیربین، سەری
ھەردووچاوم، گەرەتان کردین” لە دوایدا ناردووێهێتی ئەو
ھەموو مێوہجاتە بۆ کربیوین و چەند جار بەدایکی وتووہ
کە بۆ ئیوارەش (ئیزمان) نەدات.

فاتمە خان (بیالە ئەخاتەوہ سەر ژێرەکە):

بابە، خوا لیم هەلناگرێ، کۆرپکی باش و زۆر بەدڵە.

گەلاوێژ:

وہی ئەرێ ئەھا بەھەقی خوای ئەوہندە کۆرپکی چاوتیرە
نەبیتهوہ. ئەو پۆژە لە بەغداوہ ھاتبووہ، ئەو ھەموو
شتووہمەکە بەدیاری بۆ دایک و خوشکەکانی و بە قیسی
بووکەشووشە و پەپەجانشی بۆ خوارزاکانی ھینابوو.

شاناز (بەتەوسەوہ):

دینم ھەقە وایە، خەلک بۆ خوا بلێ، ھەسەنەفەندی وەک
ئەو ئەفەندیکۆکە دان لە سنگ ھاتووانە نییە کە کەس خیری
پوولەکیان لێوہ نابینی.

گولالە (دڵخۆش نییە):

کام ئەفەندی دان لە سنگ ھاتوو؟

شاناز (بەھیلکەھیلکەوہ):

كچى، با كەس نا باسى مامۇستا قادرى خۇمان بكهين.
 گولاله (پائە چەنى. به نەرمى)
 مامۇستا قادر كئيه؟

شاناز:

پوورزاي گەلاوئۇ.
 گولاله (به دەنگىكى به سۆز):
 ئى! ئەنجا مامۇستا قادر دان له سنگ هاتووه؟

شاناز:

هوو! ئەرى بەو پىغەمبەرەى هەند وشك و قرچۆكه هەتا
 هەندى دى. ئەمە گەلاوئۇ پوورزاي، سەدجار چووبىتە شار و
 مەملەكەتان، چما جارىكيان كراسىك، پشتە كهوايهك، سەعاتىك
 و يا جووتە سۆلىكى بۆ هىناوه؟ قەت سەرەمانگىك (پىنج
 دىنارىكى) لەدەست ناوه؟ لاي خوۆى مودىرى سانهوويه و
 مستەپارەيهكى وەرئەگرى.
 ئاغازن (به تەوسەوه):

چۆن، گەلاوئۇ خان، پوورزات هيجت بۆ ناك؟ كوو، توخوا
 پارەشت ناداتى؟
 گەلاوئۇ (به بىزەوه):

پاح! نا بهوخوايهى ئاغازن، كچى له كوئى ئەو تەرزانه چيان
 لى هەئەوهرى؟
 خونچە (به تەوسەوه):

هەرناره ناو نەبى يەكدوو دىنارى ئەداتى.

گەلاوئۇ (بى باك):

ئەنجا ئەو چىيە؟ بە سى مانگ جارىك ئەگەر بە ھەزار
نارى عەلى و بە زۆر دوو سى دىنارى لى بىسىم. ئەمە لەجياتى
ئەوھى ھەموو سەرەمانگىك ھىچ نەبا ھەر نىوھى معاشەكەى
لە مستى من بکردابايە.

گولالە (بە ماناوە):

ئەى باوكت گەلاوئىخان؟ (ئىستكانەكان كۆئەكاتەوھ و لەگەل
سەماوەرەكە بەلايان ئەنئىتە سووچىكەوھ).

گەلاوئى (بە پىكەننەوھ):

ئەنجا باوك باوكە و پوورزا پوورزايە، ست گولالە، ئى
ھەردووکیانىش ديارە و جيايە.

ئاغازن: (لەبەرخۆيەوھ):

ئەى باشە، ئەو پارەيەى چى لى ئەكا؟

فاتمەخان (بە توندی):

چى لى ئەكا؟ ئەوھى ئەيكاتە دەمى باوك و باوھژن و زپ
خوشك و براكانیەوھ و ئەوھى ئەمىنئەوھش كەس نازانى لە
كوئى تەقەتى ئەكات؟ ئىستا پەنگە ھەندى جووھكى ھەبى!

گولالە (بە گوشادى):

كەواتە يارمەتى باوك و مائەوھيان ئەدات!

فاتمەخان (بە گرژى):

ھەو! ئەرى بە (خدرى زىندە) بو ئەوان وەك ھىچ كەس
نەپماوھ! پىروژە و مائەكانى لافى ئاغيان لى ئەدەن! كچى
خو پوولئىكيان پىوھ نەھىشتووھ و لەبەر ئەوان قادرفەندى
ھەتا ئاوا بى قەت نابى بە ھىچ!

گولالە (پرووخۆشە):

چی تیا بهستهیه، ئه ی خه لک بو دایک و باوکی خو ی نه بی
بو کئی بئ؟

فاتمه خان:

راسته، گولاله خان، به لام ئه گهر ئه تزانی له ده ست ئه و باوک و
زردایکه دا ئه و کوپه له چ (په زاله ت) و ده رده سه ری و هه ژاری
و ناخوشیه کا پیگه ییوه!

گولاله (به شانازی):

ئه نجا هه ژاری و نه بوونی عه یب نییه، ئه گهر به وهۆیه وه زۆر
ئازار و ناسووری تووش هاتبی، یا باوک و باوه ژنی، به هو ی
ده س کورتی و نه خوینده واری و نه زانیی خویانه وه له گه لیا باش
نه بووبن، ئه وه جیگه ی شانازییه، بگره پیویسته له سه ری که
ئه و بۆیان چاک بئ و هه تا هه تایه نابئ دلیان بره نجیئ. هه یچ
منه تیشی تیا نییه که خوشک و برای خو ی به خپو ئه کات..
خو بیگانه نین.

فاتمه خان (به رهۆشه وه):

کچی ئاخیر، رووتیان کردۆته وه، نه ئه هیلن بیته خاوه ن
پوولیکی خو ی، نه ئه یه لن ژنی پی بیئیت. (پهسته): ده ی ده ی،
توخوا ده با ئاوا ی لی بکه ن، (دوا ی کپوونیک) باشه، هه موو
سووچ و خه تا له خو یه تی، که س خو به تو بزی لی ناسه ن!
حه یفه؟ تا ئه مرئ هه ر ئاوا رووت و په به ن نه بی!

ئاغازن:

ئه ی وتیان (نازاداری) خالۆزای هیناوه؟

خونچه:

نە بەخووا، كچى بىست كچ زياتر خۆى بۆ داناو، هەتا ئىستا
 ناوى چەند كەسانىكىشيان لى ھىناو.
 گولالە (بۆ فاتمە خان):

ئەى بۆ وت ئەوئەندەى جووھكى ھەيە؟
 ئاغازن (لەسەرەخۆ بۆ گولالە):
 رۆلە، گولالە!
 فاتمە خان (تېك ئەچى):

ئەدى بلىم چى نازانم؟ ئەرى كابر بۆ وا ناك؟ ھەرچى راست
 بۆو لەسايەى سىيەرا كۆلە مەعاشىك وەرئەگرى، ئاخى مانگ
 چىيە ھەر بۆخۆى دى و ئەروات!
 ئاغازن (گرزە):

وہى توخوا ئەگەر وابلىت، فاتمە خان، تۆ ئەزانى ھەتا پى
 ئەگەن و معاشوگەكى ئەپچىرىن چۆن ئاوى چاويان دى و چ
 ئەرك و رەنجىك ئەكىشن! خوئى خويانە.
 فاتمە خان: (بەشەرمەو):

خووا كۆيرم كات، مەبەسم لە ست گولالە نىيە، ئەزانم ئەم
 چەندى پىوھ ماندو بوو، ئى كوران خۆ ھەندە گران نىيە،
 ئاغازن، ھەر بەچاو نوقانىك ئەگەنى، ئىستا ئى ئەوتۆ معاشى
 وەرئەگرن، (دەنگى بەرز ئەكاتەو): ئەرى، ئەوانە و ئى وەك
 ھەسەنەفەندى حكومەت نازانم چۆن ئەو پارەوپوولە جوانەيان
 ئەداتى؟

ئاغازن (پىئەكەنى):

ھا. ھا. ئەھا! دەبا پىئەوھ سەر باسەكەى خونچە و
 ھەسەنەفەنى ئى؟

فاتمه خان (دوای خه نده یه ک نه ختی بیر ئه کاته وه):

ئیی گیانت. هاه! ئه نجا حه سه نه فه ندیش ئه و (قسه یه ی)
بیستوو ته وه.

گولاله (به شه رمه وه):

ئهویش ئه نجا خوازبینی خونچه ی کردوو؟

شاناز (له پریکا)

نه، نه. حه سه نه فه ندی وتوویه بو ئه مه ی قسه و گوته گوته که ی
عالم بپری و نیشانی خه لکی بدا که درویه، خونچه ناخواری.
(به پیکه نینه وه): ئه هم.. گویا ئه گهر ئه و ده هو له یان بو
نه کوترا بایه.. له وانه بو.

خونچه (به داخه وه):

ئامان، شاناز! ده ی ده ی، ده با نه خه له تابن، ئه نجا حه سه نه فه ندی
سه گی کام به رده رگایه؟

شاناز (به توندی)

بو حه سه نه فه ندی چی عه یبه کی هه یه، خونچه خان؟

خونچه (پهسته):

ده برۆ، برۆ، توخوا چون ئه م قسه یه ئه که یت؟

شاناز (به ته وسه وه):

بو؟ ناکا شهرمت پی بی؟

خونچه (هه ر پهسته):

شهرم پی بی و پی نی نه بی، توخوا حه سه نه فه ندی ئی وه یه
خه لک بیزی بی هه ر باسیشی بکات؟

گه لاویژ (هه لئه داتن)

وہ پو، خونچہ! ئەمە لە کە یەوہ؟

فاتمە خان (بەتەوسەوہ):

پۆلە، بە خوا ئی دلی نییە، گالەتان لە گەل ئە کات!

خونچہ (زەردەھەلئە گە پری):

توو خوا، فاتمە خان ئە تۆش!

شاناز (بە بیژەوہ):

بابە ئەنجا بوۆ گالتە ناکات؟ خونچە لای وایە ھەر ئەو

(خونچە کە ی) جارانیش نەماوہ!

گە لاویژ:

بە خوا راست ئە کەیت، منیش وام بوۆ دەرئە کەوێ! ئای لەو

مە کرۆیە ی!

ئاغاژن (دلتەنگە):

ئێستا ئەمە ی پیناویت، ئێوہ بوۆ ھەندە قوولی ئە کەن؟

گە لاویژ (بە توندی):

نا، نا.. ئاخەر چۆن پەست نابین، تو خوا! ئە لێ ی ھەر ئەو

خونچە یەش نییە کە پۆژ و شەو ھەلئە ستی و دائە نیشی ھەر

بە ھەسەنە فەندییەوہ ھەلئە خوینی و کردوو یە تیە و پردی سەر

زوبانی!

(گولالە تری و ھەرمی و شووتیان بوۆ دائەنی و دائە نیشی تەوہ).

گولالە (بە شەرمەوہ):

دە ی، دە ی توخوا دە ئەم لاپەرە یە وەرگێرن (ئە چێ پادیۆکە

ئە کاتەوہ). دەبا بزانی پادیۆکە چی ئە لێ (دەنگی شەمال

بەرز ئە بیژەوہ لە گۆرانی ”ھەری لە یلی“ ھەموویان بیژەنگ

ئە بن، ئەنجا وردە وردە لە گەل گۆرانییە کە بە چەپلە لیدانیکی

رېك و به دهنگيكي تېكه لاو ئەكه ونه گۆرانى وتن.

خونچه (به خه مبارى له دواى كۆتايى گۆرانييه كه):

ئاخر گشتى سووچى خۆمه، راسته ئەلېن (هەر ئەقله له
خه ساره تېكه وهيه!) منيش ئەگەر شهرم به خۆم بى و عار بېنم
جارېكى تر له گەل ئيوه نه گەرېم، ئاوا تووشى ئەم گېچەل و
دهرده سهرىيه نايەم.

فاته خان (پرووى گرژ ئەبى):

تېمەش ئەگەر چاوهش و دەمه زه نيكى وهك تۆ به گەل خۆمانا
نه دەين، ئاوامان به سەر نايەت!

ئاغازن (دلى خونچه ئەداته وه):

دهى، دهى كچم، له دلى خۆتى مه گره. (بۆ فاته خان): پېى
ناوئ فاته خان، توخوا ئەگەر..

خونچه: (به دەم هه نسكه وه پهسته):

نا، ئەتۆ نازانى، ئاغازن.. دياره ئەوان له هه ياجوونى من
ئەگەرېن، ئەمه خۆ يه كه مجار نيه، سهرمان به هەر مائېكا
كردبى، يا بۆ هەر شوئېكا چووبين، ئەوا ئەم باسه يان
كردووه ته وه و ئەم زۆرنايه يان ژه نيوه..

فاته خان (پرووى گرژتر ئەبى):

وهى پرووت پەش بى، خونچه، ههى، توخوا له مەش تۆبه؟ كچم
زورنا ليدان هەر پيشهى تۆيه.. چاوهشى هەر له پەچەلەكى
ئيوه ئەوه شىتته وه. دهك شهرمه زار بيت.

گولآله (زۆر دلته نگه):

كچى توو خوا ئەگەر ئەم باسه، نه گۆرن! فاته خان، شاناز
خونچه، گه لاوئېژ، ده فەرموون، فەرموون نه ختى ميوه بخۆن.

فاتمە خان (دەست بە خواردن ئەکا):

رۆلە بە قوربانت بىم ئەوجا خۆ كەس چى نەگوتوو.

شاناز (لەپى):

هەر بۆخۆى دلى پر و لە كۆلە، جا بە هەمووشى هەلئەچى.

گەلاويز (ميوە ئەخوا):

ئىنجا بۆ هەلئەچى؟ ئىمە چى بکەين حەسەنەفەندى

نايخوازييت؟

خونچە (بە پقەو):

ئۆ حەرام بى! كەواتە ئەو ديارە (تۆ) ئەخوازييت..

گەلاويز (ليوکانى وەرئەگيرى):

كچ چ حەدد و وجودەكت ئەكەوى! حەسەنەفەنى هەر بۆ

(تۆ) باشە، بۆ تۆ.. نەخەلەتابى جاريكى تر ئەمەت لە زارا

دەرچى.. هۆو!

فاتمە خان (بە ساردىي):

حەسەنەفەندى جارى هەندەى نەخواردوو.

خونچە (بە داخەو):

ئەگەر حەسەنەفەندى هەندەى نەخواردبى، دەنا لەسايەى

خواوە كەسى تريش داواى نەكردوو.

فاتمە خان (پەستە):

ئۆو.. دەى، دەى (پروو ئەكاتە ئاغازن و گولآلە): بەو پىسق و

زەوادەى ئەكمان كرددوو ئاغازن، هەراسانيان كرددوين هەندى

بئيرنە خوازيينى شاناز و لە دەميان بدەينهو.

(شاناز سوور هەلئەگەرى).

خونچە (بە تەوسەو - لەناكاو):

ئەو كى؟

فاتمە خان (تۆزىك پروخوشى ئەبى):

سەد كەس (هەرمى بە چەقۆ لەت ئەكا و ئەيخوا). كىت بۆ
بژمىرم؟ خۆت باش ئاگادارىت چۆن "دارافەندى" لىمان بۆتە
قىر و بىشت و بە هيچ بابەتتىك وازمان لى ناهىنى! چەندانى
لە دارافەندى بەرى و جى تىش زۆرجار بەبەر گوئى باوكى
شانازيان هەلاويشتوو.

شاناز: (بە هەردوو دەست خۆى ئەپىتتەو):

كچى دايە بەسە دە بېرىتتەو.

ئاغازن (بەهەو سىكەو):

كام دارافەندى؟

گولالە (بەتەوسەو شەرم لە پرويا ديارە):

رەنگە ئەميشيان موعەلىمى گوندان بى!

فاتمە خان (بەگەرمى):

نا بە خواى كچم گوندى چى! هەر لەناو پراستى شارايە. مانگى
مستىك پارە وەرئەگرى و هەندە هەندەشى چىنگ ئەكەوئىت.

ئاغازن (بەزەردە خەنەيەكەو):

ئەبى دختۆر بى!

فاتمە خان (قاچ ئەخاتە سەر قاچ):

كچى چى پى ئەلەن! لە تىلخانەيە، ئەو هەموو تەلەفوون و
پوول و پۆستەيە لەبەردەستايە.

خونچە (لەپرىكا):

ئەنجا خۆ نەيوست.

فاتمە خان (ئەحەپەسى):

ئەو نەيويست يا ئىمە نەمان دايە؟ پۇلە بە خۋاي دەستى
تۆشيان ماچ ئەکرد.

خونچە (بەھەۋەسەۋە):

ئەدى ئەۋە بۇ دەستيان ماچ نەکردن؟ ئەى بۇ دارافەندى لاي
چەندان كەس وتوويە كە تازە بە كراسى بەريشيا نايەۋىت؟

گەلاۋىژ (بەتەۋسەۋە):

ۋەى خەمى! ئەنجا ئەگەر نەيويست چ بوو؟ كچى دەى دەى،
دەبا ھەر بۇخۇيان بلىن! ئەھا، قوريش نەخۇن نايان دەينى..
قور.

شاناز (زۆر پەستە و بەخۇى داشكاۋەتەۋە):

ئۆھ خۇركيان لى كەۋى.. (بەھىز) كچى دايە گەلە، ئىستە
ئەۋە بۇ ئابرووم ئەبەن؟ ئەرى گەردەنتان ئازاد نەبى ئەگەر
نەپرېنەۋە، دە بېرېتەۋە، ھا!

فاتمە خان (لەسەرەخۇ):

بەسەرى تۆ دايكى ست گوللە، خوا مەرگى شانازم نیشاندا
ئەگەر سەرى تۆ بەدرۆ بخۆم، خونچە مەكرۆيە شەش
دەرە خۇيش خۇ ئەيزانى چەند جار دارا فەندى قوربەسەر
ناردوويەتییە داخۋازى و چەند كەسى پپوۋە ناوين، ئىستەش
ھەر بەرۆكمان بەر نادات.

شاناز: (بەدلتەنگى سەيرى كاتژمېرەكەى مەچەكى ئەكات):

ئەۋا پۇژئاۋايە، (بەرقەۋە) ھەلسن دايە، با پۇيىن، چىتر
تواناي بىستنى ئەم ھەياچوونەم نەما.. ئامان ئامانى خۋايە
(ھەلئەستى).

گوللە (بەنەرمىي)

ده جارى زووه، زوو شانازخان، توخوا دانیشه وه.

ئاغازن (بو فامه خان):

ئیی؟

فامه خان (به ساردی):

ئیی گیانت. خۆت ئه یزانی ئاغازن، دایکی یمری جاری شانازم
زۆر مناله به خوای ههر له ئیستاوه ئی ئه وه نییه بجیته بهر
مال و میردانه وه.

خونچه (هه لئه داتن):

به لئی، تام شیریی خوای له ده ما دی! ئه و جا له بهر ئه مه بوو،
یانه خو دارافه ندی په شیمان بووه! چونکه له سه ر ماره یی و
خشل و زیپا پیک نه هاتن!

گه لاویژ (په سته، هه لئه ستن):

وهی پۆ، چ ده م و زاریکی پیوه یه؟ ئه نجا ده با پیک نه که وتووین!
خۆ وه ک ه سه نه فه ندی نه بوو! چاک نییه ئه و خوازیینی کرد
و ئیمه خو مان له قه مان لیدا! (هه لئه ستن): ئه وه ه سه نه فه ندی
ههر خوئی تی نه گه یاندوویت ئاوا ئه که ی، ئه ی ئه گهر
خوانه خواسته بیناردایه داخوازیت ئه بوو چیت بکردایه و چون
دونیات بخواردایه! به لام دلنیا به، ئه بی ههر به و ئاوات و به م
داخه وه ئه م سه ر هت سپی که ییت.

خونچه (هه لساوه به گورجی و به ده نگیکی بهرز):

ئینجا چ بوو؟ بوو، نه بوو که ره پوو! ئه و نا هه زارانی وه ک
ئهو. چاک نییه ئه من ههر له منالیه وه دلی خو م نه داوه ته وه.
به (فه خری عاله م) تا ماویت ئه تۆش ئه بی ههر بلایت ئه م
نانه به و دۆشاوه). مامۆستا قادر له خه ونی شه وانیشا تو ی

به‌خه‌يالدا نايه‌ت. (گولاله نه‌ختى پائه‌چه‌نى).

فاتمه‌خان (هه‌لساوه):

حه‌ى، هه‌ى، هه‌ى، بابه له‌به‌ر ئه‌م دهم و پله‌ى! خو كه‌س
ده‌روه‌ستى نايه‌ت، ده‌برۆن برۆن كچم (پوو ئه‌كاتيه‌ شاناز و
گه‌لاويز) با برۆين، ئه‌وجا ئه‌وه‌ كى له‌م زار دا درايه‌ ئه‌باته‌وه،
رۆله‌؟ په‌كووه‌! چ زۆر زان و پيكرايه‌! ئه‌م دهمه‌ ئه‌وه‌ چۆن شل
نابى و ناسوويت هه‌نده وه‌ك مه‌قه‌س ليكى ئه‌دات؟

شاناز: (هه‌لساوه و عه‌باكه‌ى ريك ئه‌خا):

ئينجا چ په‌كى پيكه‌وتوو؟ بۆيه‌ گوايا نايناسن؟ به‌ (هه‌زه‌تى
غه‌وسى گه‌يلانى) ئه‌گه‌ر له‌به‌يانيه‌وه‌ تا نيه‌شه‌وه‌ چنه‌ ليدا و
هه‌ر بى ريسن ئينجا هيچ نيه‌ و لاى وايه‌ باى دي‌ت.

خونچه (خۆى ريك ئه‌خا، هه‌ستى به‌سه‌ركه‌وتنيك كردوو):

وه‌ك ئيوه‌.. به‌ ناشكورى نالييم ئيوه‌ش چيتان تيا نه‌هيشتۆته‌وه‌
و هه‌نده بى دهم و په‌ل و به‌سته‌زمان و كويره‌وار نينه‌!

فاتمه‌خان (خۆى ئاماده‌ كردوو):

خوا تيكى نه‌دات، ئاغازن، مال هه‌ر ئاوهدان بى. ده‌ به‌خير
دانيشن، گولاله‌خان

(ئيه‌هوى باسه‌كه‌ بگورى و بچنه‌ ده‌ره‌وه‌).

(ئاغازن و گولاله‌ تا به‌رده‌رگاي هه‌وشه‌ به‌رپيان ئه‌كه‌ن).

ئاغازن (به‌روويه‌كى گه‌شه‌وه‌):

وه‌ى به‌خيرهاتن سه‌رچاوان، زۆر گه‌وره‌تان كردين، كچى زوو زوو
دياربىن، ديار. كاويلخانه‌ى خوتانه‌.

گولاله: (واقی و پماوه):

به خیر بچن و خواتان له گه ل بئ. تۆو خوا ئه گهر هه چى له
دلى خوتانا بگرن! وه يش كوو خوشيه كه يان لى بووه به
ناخوشى!

فاطمه خان (له ده رگا ئه وه ستى):

نا، نا كچم گولاله خان، ئه تو له دلى خوتى مه گره. ئه وان له م
به زمه پراهاتوون، وه ختا بلیم ئه گهر هه موو پۆژىك چه ند جار
ئهم كۆره نه به ستن و ئاوا يه كتر نه شو نه وه و له ئه نجاما ئاشت
نه بنه وه ئه وه هه ر دليان دايين نابى! (ئه روا).

ئاغازن (به ته وه وه له به رده رگايه):

تۆخه ي.. له منيان كه وى! به خوا چاك ئه كه ن، كچى ئه دى
چيه، دونيا هه نده نه يتى نا!

گه لاويز (له ده رگاوه):

بزانه چۆن ئه وانيشمان دلته نگ كرد! ئه مه ش هه مووى له
سايه ي ناخونچه خانه وه. (ئه روا ت).

خونچه (به گهرمى):

ئه وجا بو له سايه ي منه وه، يا نا گه لاويز؟ به و (پيغه مبه ره ي
ئاخري زه مانى) هه مووى ئه تو بزاني! (ئه روا ت).

ئاغازن (به خه نده وه):

كچم، به خوا ئيمه تان هه چ دلته نگ نه كردووه. وه ي، هه يف
نييه! چۆن وا ئه لين.

گولاله (به خه نده ييه كى به ماناوه):

به پچه وانه ئيمه تان سه ره به رز كرد. (بوخوى) ئه وه ي راستى
بى هه رگيز شتى ئاوا سه يرم نه بينيوه و قه ت ئه مه نده

پێکەنینم نەهاتووە.

(فاتمە خان و شاناز و گەلاوێژ و خونچە، چەند ھەنگاوێک لە دەرگا دوور
کەوتوو نەتەو، تیکرا ئەلێن):

بەخێر دابنیشن، خوا تێکی نەدات، ئاغازن، ست گۆلآلە، بە
دوعا، توخوا ئەگەر نەگەرێنەو ژوورەو، شەرمەزارتان کردین!
(ئاغازن و گۆلآلە):

دە بەخێر بچن، خواتان لەگەڵ بێ، بەخوای، زۆر زۆر گەرەتان
کردین.

(بە جووتە بەماناو سەیری یەکتەری ئەکەن و بە قاقای پێکەنینەو
ئەگەرێنەو ژوورەو و دەرگا کە لە دوای خۆیان دا ئەخەن).

پەردە.

(پەردە، دووبارە ئەکرێتەو، دیمەن و شوێن و کات نەگۆراون).

(گۆلآلە، بە تەنیا خۆی ئەکا بە ژوورا، نزیک دەرگا کە ماوێیەکی کورت
ئەوێست، بێ دەنگ ھەست ڕائەگرێ، ئەنجا لە ژوورەو، زۆر بە ئەسپایی
دەرگا کە دائەخا و خۆی بەرئەداتەو سەر لا قەنەفەیک، لە ژێر سوخمەو
لەسەر سینەیا نامەیک دەرئەھێنێ. بە ھەردوو دەست ئەیگرێ، ئەمدیو
ئەودییو پێ ئەکا و زۆر بە سۆزەو پیا ھەلئەپوانێ. ئەنجا ماچی ئەکا
و بۆنی پێو ئەکا پێش ئەوێ بیکاتەو و بە دەنگێکی نزمی لە بیستن
نەهاتوو بەکوێتە خوێندنەو و دووبارە و سێ پات و دە پات کردنەو یا.
پاشماوێک نامە کە ئەپێچێتەو و چەند جار ماچ و بۆنی پێو ئەکا
و بە دەم و چاوی خۆیا ئەھێنێ. نەختی کەر ئەبێ. ئەپەرێتەو ئەو بەر و
رادیو کە ئەکاتەو. دەنگی گۆرانی (لەبارەو) بەرز ئەبێتەو، گۆلآلە دووبارە

نامه که ئەکاتهوه و له سەر ئاواز و دەنگی گۆرانییه که به نامه که یا هه لئه خوینی و چاوه گه شه کانی پیا دا ئە خشی. له کۆتایی گۆرانییه که دا، هه مديسان ئە که ویتته وه ماچکردنی نامه که پيش ئە وه ی بیپچیتته وه، ئە نجا ئە یخاته وه یاخه و باخه لی ژیر لاسوخمه ی چۆپه یا و به هه ردوو ده ست ئە ی نووسیتته سه ر دلییه وه و چاوه فرمی سک تی زاوه کانی ئە بریتته دیمه نیکي ده سکردی به دیواره که ی ئە و به ر هه لئو سراوا. ئاخ و هه ناسه یه کی ئیجگار قوول هه لئه کیشی. ئە و سا ده سته کانی له نامه که وه ئە گوازیتته وه بو چاوه په شه سوور هه لگه راوه به قولپه کانییه وه و رووی سپی زه رد هه لگه راوی ی گه وال ه پیا هاتووی به په نجه نه رمۆله کانی دا ئە پۆشی. ئە که ویتته هه نسک و کولپه ی گریان ه وه. (دەنگی موزیقه ییکی نه رم له رادیۆ که ئە بیسترت و ورده ورده په رده دا ئە دریتته وه).

په رده.

پەردەى دووھم

(شەۋىكى پايز، لە ژوورىكا، لە يانەى فەرمانبەرەن)

(كاتژمىر: نۆى ئىۋارە نىشان ئەدا)

(پەردە ئەكرىتەۋە، ژوورىكى بچكۆلانە، دوو مېزى تىا ئەبنىرېت، ھەر مېزىك چواركورسى بە دەۋرا دانراۋە. يەك لە دوو مېزەكان پاشماۋەى خواردنەۋەى لەسەر بە جىماۋە و تا ئىستە پاك نەكراۋەتەۋە. ئەۋى تريان وا ديارە ئەۋشەۋە كەس لىى دانەنىشتۋە. دارافەندى و خورشىدى ھاۋرېى بە جوۋتە دىنە ژوورەۋە و سەيرىكى ھەردو مېزەكان ئەكەن. ”دارافەندى لاۋىكى بەخۆۋەى نە كورت و نە درېژە، لە تەمەنى بىست و پىنج سالىدايە، پەنگ سى، موو پەشە، پرچى كورتى بۆ سەرەۋە بردۆتەۋە، چاكەتەكەى بەسەر ھەردوۋ شانىا داداۋە. كراسىكى سى لەبەرايە، باخەكەى كردۆتەۋە و قەرەۋىتە ئاسمانىەكەى مىلى شل كراۋەتەۋە. چاكەتەكەى لە دىۋارەكەۋە بە بزمارىكا ئەكا و لەسەر كورسىەكا لىى دائەنىشى. خورشىد كە لە ھەمان تەمەنايە و گەنجىكى كورته بالاي تىك چەقىۋوى سەر زلە، قزوگودلەى لەناۋەراستەۋە كەرتە و ھەربەشەى بەلايەكادا ھىناۋە، لەسەر كراسىكى سىپورتى گولگولبىيەۋە قەرەۋىتەيەكى زەردى لىى نەۋەشاۋەى بەستۋە، بىى چاكەتە، ئەنگوست بەژىلەى كارەباۋە ئەنى و بەرامبەر دارا، لەسەر كورسىەكا دائەنىشى).

خورشيد:

دۋاى ئەمە كە پاكەتىكى (پلايەر) و چەرخىكى پەنگاۋرەپەنگ دەرتەھىنىى و جگەرەيى دائەگىرسىنىى و بە فىزەۋە مژى پىۋە ئەكىشىى و دوۋكەلەكەى بە ھەۋادا بلاۋئەكاتەۋە، بۆ دارافەندى رائەگرى). فەرموو، جگەرەيى بە با بكة.

دارافه ندی: (به زه رده ییه که وه):

سو پاس ناخۆم.

خورشید (پتئ له جگه ره که ی خۆی ئه دا و پاکه ت و چه ره که ئه خاته سه ر مێزه که وه):

ئا ئیره شو ئینکی باش و چۆله! ها! که س گو ئی له قسه و با سمانا نابئ. (بو ئی له ده نگی زیله که وه دێته ژووره وه، سه ر کراسی کی سپی وه ک به روان که ی له به ردایه، دوو گلاس ئاو له سه ر مێزه که دائه ئی و دوایی (به خیره اتن کردنیان، ئه لئ) فه رموون، چیتان ئه و ئیت؟

دارافه ندی:

چیتان هه یه؟

بو ئی:

گۆشتی برژاو، جگه ر، گورچيله، که باب، کوبه ی موسل، چلفرای، مێخله مه، کولباستی، کریم چاپ، مریشک. خورشید (به پیکه نینه وه بو ئی): کو په خواردنه وه چیتان هه یه، خواردنه وه؟

بو ئی:

هه موو شتیک، مه سته کی، زه حلاوی، دیانا، فه ریده، براندی، و ئیسکی، شه راب.

دارافه ندی:

بو من بیرهی دیانا بینه و دوو شیش که بابم بو هه لگه ر.

بو ئی:

باشه، به سه رچاو، ئه ی تۆ، خورشیده فه ندی، چی ئه فه رموویت؟

خورشید:

بو من؟ ھەروەك جاران چارەكی مستەكی (بە پێكەنینەوه):
بەلام لە شانزە ھوقەییەك بیست، ھا، بزانه، مەزەش چیتان
ھەییە؟ جارێ دوو سەلاتە و دوو جاجیک و دوو ھەنارمان بو
یینە.

بۆی:

بەسەرچاو، ئە ی خواردن، چیت بو ھەلگرم، خورشیدە فەندی؟

خورشید:

کوبە ی موسل، بەلام لەناو پوونا سوور بکریتەوه، ھا!

بۆی:

باشە بەسەرچاو.

(بۆی، مێزەکە ی تر پاک ئەکاتەوه و خیرا ئەچیتە دەرەوه).

خورشید:

کاک قادر بەدەر نەکەوت!

دارافەندی:

بلیم چی؟ ئەگەر مێوانی نەبێ، رەنگە ئیستە پەیدابێ.

خورشید لەم پوژانە زۆر عەدز و بێ دەنگە، نازانم بو؟

دارافەندی:

راستە، منیش ھەستم پیکردوو، ئەو ھەر لەخۆیەوه زۆر لێک

ئەداتەوه، خەم لە ھەموو شتێکا ئەخوا، جا ئیمپرو.

خورشید ئەفەندی (خۆی قیت ئەکاتەوه):

بو، ئیمپرو چی بوو؟

دارافەندی: (بە دەنگێکی ئیجگار نزمەوه).

ئیمپرو پەرۆشی ئەو خەلکە یەتی کە ئاوا ھەژار و بەندیوار

و دهر به دهره و به تایبه تی که له و هیواگه شهیا جارێ نائومی د
بووه که له ئاسۆدا ئه دهره وشایه وه!

خورشید ئه فهندی (تۆزی گرژ ئه بئ):

ههیهوو، ههیهوو! ئه نجا ئه و بۆ سه هری خۆی به دهردی
خه لکه وه ئه یه شینێ! گوایا کهس ئاگای له خه می ئه و
ههیه؟

دارا فهندی (به خه نده ییه که وه):

ئاخر ئه و وه ک ئیمه تیناگا و له م پوو وه بیرو باوه پیکێ جیاوازی
تایبه تی ههیه.

خورشید ئه فهندی (جگه ره که ئه کوژینێته وه):

کوړه، دهی، دهی ئه و ئه گهر سبه ی شتیکی به سه راهات و له سه ر
ئه م خه لکه وه تووشی نه گبه تی و لیقه ومان بوو، کهس قوړی
بۆ ئه پووت؟ نه به خوا.. بگره هه ر من و تۆ سه ر کۆنه ی
ئه که یین و ئه لیین؟ لیی بگه رپ ئوخوا با وای لیبت، کابرا
هار بوو بوو، ئه گینا له چی که م بوو! (له ته قه ی دهرگا که بئ
دهنگ ئه بئ، بۆ دیته ژووره وه، بیره و عه ره ق و مه زه کانیان
بۆ دانه ئی و دوا ی ئه مه که خورشید شتیکی له مست ئه ئی
ئه چیته دهره وه.

دارا فهندی (گلسه که ی پر ئه کا له بیره ی سارد):

با ئه م باسه بگوپین، من و تۆ سه ری باش لی دهرناکه یین
و وه ک ئه لیین ”زوبان به لای سه ره!“ هه ره ک وتم قادر
به جوړیکێ تر تی ئه گا و له پروایه کی ترایه.

خورشید ئه فهندی (پیکێ بۆخۆی ئه کا و به رزی ئه کاته وه):

به خوا راست ئه که ییت، فه رموو له چاوت.

دارافەندی (بەرداخەكەى خۆى بەرز ئەكاتەوہ و لەپىكى خورشیدی ئەدا):
 نۆشى گىانت بى! ئەخۆنەوہ، بە مەزە خواردن و خوی پياکردنيا
 خەرىك ئەبى. لە زىمەى پىى مامۆستا قادرا ئاوپ ئەدەنەوہ.
 مامۆستا قادر دىتە ژوورەوہ، لاویكى شوخی كەلەگەتى، ناوشان
 پانى گەنم رەنگى، موورەشە، ھەرچەند لە پرويا خەم لە
 خۆشى زياتر ئەبىنرى، بەلام ھەردەم خەندەپەكى دلگىرى
 ھەمىشەى لەسەر لىواپە، پرچى كورتى لە پىشەوہ بۆ سەرەوہ
 ھەلداوہتەوہ، ناوچاوانى پان كىردوہ. قەدە جلیكى قاوہى
 ھاوینى لەبەراییە و قەرەوێتەكەى كە لە رەنگى چاكەتەكە
 نرىكە، نەختى لەگەل یاخەى كراسە سىپپەكە یا شل كراوہتەوہ.

مامۆستا قادر (بە دەنگىكى نەرم):

شەوتان باش، ئەوہ لە كوئى خۆتان شاردۆتەوہ!

دارا و خورشید (پىكەوہ):

شەو باشتەر. فەرموو، فەرموو ئەوہ بۆ وا درەنگ ھاىت!

مامۆستا قادر (لەسەر كورسىەكا، لەناوہندىانا دائەنىشى):

بەخوا لە قوتابخانە بووم. ئەم ئىوارەپە دوو دەرزی دوايم
 ھەبوو.

(دارا و خورشید بەخىرھاتنى ئەكەن. خورشید جگەرەپەكى پىشكەش ئەكات).

خورشید ئەفەندى (پاكەتەكەى بۆ رائەگرئ):

فەرموو.

(زىلەى كارەباكە لى ئەدات).

مامۆستا قادر: (وہرىناگرئت):

سوپاس. وازم لىھىناوہ.

خورشید ئەفەندى:

له كهيه وه!

مامۆستا قادر (به خه ندهيه كه وه):

له پيرى وه.

دارافه ندى:

داخوؤ ئىستا قوتاييانى شهو چۆن؟

مامۆستا قادر (به پىكه نينه وه):

چۆن بن! قوتابى چى! كوره خوؤ بوؤ خويندن و فيربوون

نه هاتوون. ههر ئەمه تا شهپر به خويندن و قوتابخانه وه

ئەفرۆشن.

دارافه ندى (به پىكه نينه وه):

چۆن؟

مامۆستا قادر:

ئەى چيه؟ پوژيىك بىن، سى پوژنايه نه وه، زۆربهى زۆريان

په رتووك و په راو و بگره پىنووسيشيان نيه، خو ئاماده كردن و

ههول و زيره كى و بىدهنگى ههر نانس، له قوپيه و گزىشا

خو هاوتايان بوؤ نادۆزريتته وه، ئەنجا (به پىكه نينه وه) به باره بار

و به زۆرىش خوؤشى و ناخوؤشى (دهرچوونيان) ئەويت؟

خورشيد ئەفه ندى (به ته وسه وه):

سا ئەو هه موو سه ريه شه و خو مانديوو كرنهت له چى؟ (پى

ئەكه نى) ده با چه ند دىناره كى له گه لا نه بىت!

مامۆستا قادر (پىته كه نى):

ئەهم! كوره پارەى چى؟ به سه رى هه ردووكتان ئەگه ر ويژدانم

لى بگه رى و بو پازهى گشتى نه بى پى تيانانيم. (بوؤ دىته

ژووره وه).

خورشید ئەفەندی (بۆ بۆیەكە):

بزانە مامۆستا قادر چى ئەفەرمویت.

مامۆستا قادر:

درەنگ نییە؟

خورشید ئەفەندی:

كۆرە دەى دەى، درەنگى چى، ئىستا مريشك هەلنە نىشتوون!

مامۆستا قادر:

دە باشە (بۆ بۆى) بىرەى ديانام بۆ بىنە.

خورشید ئەفەندی:

يەكدوو مەزەى تريشمان بۆ بىنە (بۆ مامۆستا قادر) ئەوە بۆ

ياخەى (ديانا) ت گرتووە!

مامۆستا قادر (بەخەندەو):

ئادر (دايانا) خواوەندى جوانىيە.

(بۆى قاپ و شووشە بۆشەكان ئەباتەووە و ئەچىتە دەرهو).

مامۆستا قادر:

ئۆو، چىە ئاوا ملتان داوہتە خورادنەوہى هەمىشەي!

خورشید ئەفەندی: (جگەرەيى دا ئەگىرسىنى):

لە خەمى دونياو، چى بکەين، ئەى گرى دەرووتمان بەچى

داهمركىنينەو!؟ (بەماناو پوو ئەكاتە دارافەندى) وا نىيە كاك درا،

هههه؟

دارافەندى (هەناسەيى دەكىشى):

راستە بەتاييەتى لەم زەمانەدا كە پياو دەسەلاتى بەسەر

شيتىكادا نەشكا، ئەوا ناچارە بەهۆى مەى و سەرەخۆشەو

فەرامۆشى بكا و لەبىر خۆى بەرپتەو.

(بۆ ماوه یه ک هه موویان بیده نگ نه بن، خورشید نه فندی هه ر مژ به جگه ره که یه وه نه ئی و بۆ سه ره وه دوو که له که که ی فوو ئه دا و سرنجی لی نه گرئ، بۆی دیته ژووره وه و بیرهی مامۆستا قادر و مه زه کان له سه ر میزه که دانه ئی، (په رداخی ک بۆ مامۆستا قادر پر نه کاو لیی نه پرسئ):

بۆی: (بۆ مامۆستا قادر):

کاک قادر خواردنت بۆ هه لگرم؟

مامۆستا قادر (خوی به سه لاته که وه نه کا):

یه ک شیش گوشتی برژاوم بۆ هه لگه.

بۆی:

به سه رچاو، چیتان ناوئیت؟

دارافه ندی:

بیره یه کی تریشم بۆ بی نه (بۆی نه چیته ده ره وه).

خورشید نه فه ندی: (پیککی خوی به رز نه کاته وه):

فه رموو کاک قادر، فه رموو.. له گیانی تۆوه.. له چاوی یاره وه.

مامۆستا قادر (په رداخی کی نه دا له پیککی خورشید و دارافه ندییه وه):

له گیانی هه موومان وه نه خو نه وه.

مامۆستا قادر (په رداخه که سه ره میزه که دا نه ئیته وه و که وچکی سه لاته نه خوا. بۆ (خورشید نه فه ندی):

ئێ کاک خورشید ئیسته له گه ل یارا چۆنی؟

خورشید نه فه ندی (پتی له جگه ره که ی نه دا و به هه واییه که وه):

زۆ باشم. هه رگیز له مه باشر نابم.

مامۆستا قادر:

چۆن! واتا هه ره وک جارانی، یاخۆ گۆرانیکی تازه بووه؟

دارافەندى (بەپىڭكەننەۋە):

هە ھا. ئەنجا خورشىدئەفەندى و گۆران كەى وتراۋە؟

خورشیدئەفەندى (بەبزەيەكەۋە):

ئەو دەمە باشە پياۋ بگۆرپى كە گۆران سوودمەنتر بى!

مامۇستاقادر (ئەگرۇپتەۋە):

ئەھا! ئەبىنم ۋەك پىتۆل ئەدوۋىت! بەلام بزانم چۆن؟

خورشیدئەفەندى (فېرپى لە عەرەقەكەى ئەدا و كەۋچكىن ھەنارە ئەخاتە

دەمىيەۋە و مژىكى درىژ بە جگەرەكەيا ئەنى):

جارى من ھەنگاۋىك لەپىش ھەردوۋكتانام. جا كەى ئېۋە

گەيشتنەۋە (من) و رېگايەكى باشترم دۆزيەۋە ئەۋا ئەۋ كاتە

(گۆران) ئاسانە!

مامۇستا قادر (كورسيەكەى نزيكتر ئەكاتەۋە):

تېناگەم بە چ فېتېكا لى ئەدەيت!

خورشیدئەفەندى (بەماناۋە):

دارافەندى بۆتى ورد ئەكاتەۋە

(سەيرى دارافەندى ئەكا).

دارافەندى (پەرداخەكەى بۆ دەميا ئەبا):

بەخۋا بابە منىش سەرم لى دەرنەچىت!

خورشیدئەفەندى (پېنەكەنى):

ھا. ھا. چۆن كەستان تى نەگەيشت؟ ئەھا كۆرە ۋا ديارە

من زۆر گرنگم ھا! (مژى لە جگەرەكەيا ئەگرى) بۈەستن، ئىستا

ھەموو شتېكتان بۆ پروون ئەكەمەۋە و ھىچ گىرقتېكتان لەدلىدا

ناھىلمەۋە. (بە عەرەق قورگى خۆى تەر ئەكاتەۋە)، جگەرەكەى

ئەكوژېنېتەۋە. باشە، مامۇستا قادر، دارافەندى با بېنەۋە

سەر و كارى خۆمان. با ئى بن بهرەى بېنېنە سەر بهرەى، ئىمە
 ھەرسىكمان لەسەر ژن ھىنان بووين ھا؟!
 دارافەندى (نەختىك گرژ ئەبى):

ئەھۆ ھۆ... ھاتىنەو ھەرسەر ياسىنى گۆلكى!
 خورشىد ئەفەندى:

ھەر چۆنى بىت، دە با ئىستە ھەر يەككىمان بەراستى دەردى
 خۆى ھەلپىژى و بى پىچ و پەنا باس و خواسى خۆى بگىرپتەو،
 ئەنجا بزائىن كى راستە و كى پىويستە بگۆرپت، باشە؟
 مامۇستا قادر و دارافەندى (دواى ئەمەى سەيرىكى يەكتر ئەكەن):
 باشە زۆر باشە.

خورشىد ئەفەندى (بە بزەبىيەكەو، پىكەكەى بەرز ئەكاتەو):
 كەواتە لە چاوى راستىا..

مامۇستا قادر و دارافەندى پەرداخەكانىان لەپىكى خورشىد ئەفەندى
 ئەدەن، لە چاوى دلسۆزىا. ئەخۆنەو ھەزە ئەخۆن.
 (بۆى دىتە ژوورەو، شووشە بىرەپىكى ترى بۆ دارافەندى ھىتاو).
 خورشىد ئەفەندى (بۆ بۆى):

ئەھا دىيانايەكى ترىش بۆ مامۇستا قادر بىنەو ھە پىكەكى
 بەغدايى بۆ بەندە و دوو دانە ھەنارى نازەننىشمان بۆ ورد
 بكە.

بۆى:

بەسەرچاو

(بۆشەكان ھەلئەگرى و ئەچىتە دەرەو).

خورشىد ئەفەندى (جگەرەپىن دائەگرسىنى).

لەكتىو ھەپىدا بىن؟

مامۆستاقدار (بەھیواشی)

تۆ خۆت سەرەتاکەي داھەزەینە.

خورشید ئەفەندی (مژیک لە جگەرەکیا ئەگرێ و دووکەلەکە لە کوونە
لووتییەو بە با ئەکات)

باشە، زۆر باشە من.. من.. ئەحم.. من ئەلیم ئەم دونیا دوونە
هەندە ناھێنێ پیاو خەمی لێ بخوا و ئاخى پێو هەلکێشی،
تەمەنیش ئەمەندە درێژ نییە تا بە هەندی هەلگەیت، جا
چۆنت بۆ ھات ئاواي باژۆ، تا بۆت ئەکرێ و دەست ئەدا،
بۆخۆت ھەر پای بوێرە.

دارافەندی:

تۆ، چۆنی رانەبویریت؟ ھێی.

خورشید ئەفەندی (سووتەکی جگەرەکە ئەپرژینیتە ناو تەپلەکەي سەر
مێزەکەو):

من ھەموو شتیک لای من فشەيە، ھەموو ئافرەتتیکیش لای
من وەک یەکن، کێ بە پرووما پێکەنی ئەو خۆشەویستمە، ھى
پەری نەبوو، نازدار، ئەو نەبوو، گولیزار. چ زۆرە کچ زۆرە.

دارافەندی (فری ئەکا بە گلاسەکەو):

ئەمەيە رابواردنەکەي تۆ؟

خورشید ئەفەندی (پێ ئەکەن):

نە، ھا. ھا. ھا. (بەتەوسەو) ئەي وەک جەنابت، یا وەک مامۆستا
قادر بکەم؟ لەو ھەموو ژن و ئافرەتە جوانانەو خۆم گیرۆدە
و بەندی یەک ئافرەت بکەم، ھێی، لەسەر ئەمیشا ھەمیشە
تووشی دلتەنگی و دەردی وەرەم بم، ھا؟

مامۆستا قادر (به خه نده ييه كه وه)

من بۆ؟

خورشید ئه فه ندى:

بوه ستن. ئیستا بۆ هه ردووكتانى ساخ ئه كه مه وه.

دارافه ندى (وهك به زۆر قسان بكا):

باشه تۆ چى ئه كه يت؟

خورشید ئه فه ندى (مژى له جگه ره كه ئه گرى و ئه يكوژيئيه وه):

كاكه له و كاته دا كه تۆ به عازى و پرووگرژييه وه له دايه ره وه
ئه گه ريتيه وه ماله وه و هه زار و يهك بىرى ناخۆشى ئه كه يته وه و
خه م و په ژاره بالت به سه را ئه كيشى، له و ده مه دا كه مامۆستا
قادر نوقمى ده رىايى قوولى بىرى دلداريه وه چه په ساوى ناز و
نازدارى يارى وه فاداريه تى و له قوتا بخانه وه چه شنى سه رخۆش،
به ره و مالى ئه بيتيه وه، ئه و كاته هى به نده ي برا بچووكتان،
ياخه ي لى ئه كه مه وه و قيت و قۆز به بهر ده رگاي قوتا بخانه ي
سانه وى كچانا رانه بوورم. وهك له باخىكى له گوپه ي به هارا
چاوم به و گول و خونچه نازادارانه روون ئه كه مه وه.

دارافه ندى: (نه ختى په سته):

ئى؟

(بۆ ديتيه وه ژوو ره وه، گشت بىده نگ ئه بن، بۆ يكه بىره و عه ره ق و
هه ناره كان دانه نى و شووشه و قاپه بۆ شه كان ئه باته ده ره وه و ئه روا ت).

مامۆستاقادر: (سه رى بۆ ئه له قىنى):

ئى؟

خورشید ئه فه ندى:

ئى، ئى؟ به جاده كه دا ئه پۆم تا زۆر به ي كچه كان په رت و

بلاوه ی لئ ئه كه ن، نهوسا له شوینی چاوه پروانکردنی پاسه كه دا
له نزیك ئافره ته كانه وه نه وه ستم، ناوه ناو، ئافتاوی چاو
جوان ئاورپكیم لئ ئه داته وه و منیش چاوم ئه برمه چاوه
جوانه كانییه وه، ئه نجا له شهرمانا كومه كانی وه ك سیوی لاسووری
”شه قلاوه“ ئال ئه بئ و پرووی خووی وه رنه گیریت. ته زوو یه ك به
له شما دیت، ههر مه پرسه.

مامۆستا قادر (ئه خواته وه):

باشه!

خورشید ئه فه ندی (ئه خواته وه):

نهوسا كه پاسه كه هات، له پاش هه موویانه وه، منیش به سه ر
ئه كه وم و به رامبه ر ”ئاftاو“ به پپوه نه وه ستم، تا دئه به زئ،
ئینجا هه تا ئه گاته وه ده رگای ماله وه یان به فیکه و فیک و پیا
هه لووتن و توانج تیگرتنا دوور به دووری دوا به دوایدا ئه چم.
هی..

دارافه ندی (به ته وسه وه):

جوانه، جوانه، ئه ی ”ئاftاو“ ی به سه زمان چی ئه كا؟

خورشید ئه فه ندی (جگه ره یه ك پئ ئه كا و هه لی ئه مژیت)

هه و! گوایه چی بکات؟ خیرا خیرا ئه پروات، چه شنی كه وی
بایزه گ! له نجه ئه كات! زوو زوو ئاورم لئ ئه داته وه و هی..
كه ئه زانی ”راوچی“ ههر به دواوه یه، وه ی به قوربانئ
بم. له خووشیانا په نگی هه ل ئه بزركئ و لپوه ناسكه كانیم لئ
وه رنه گیریت. هی... ها..ها.. ها (پئ ئه كه نن): له تاوانا خووی
ئه كو تیتته ژووه روه.

دارافه ندی: (به ده نگیکى به رزه وه):

ئۆیڤ! یاخووا موبارهک نه بئ.. ئا ها. ها. ها. (پئنه که نئ): به
خوا جوانه.. ها. ها. ها ئه ی رابواردن، ئاوا نه بئ چۆن ئه بئ؟
خورشید ئه فه ندی (پئ ئه که نئ):

ها. ها. ها. گوايه گالتهم پئ ئه که ی! هی نه خیر ره نگه
رابواردن.. هینه که ی جه نابت بئت ها! دوور نییه تا ئیسته ییش
ته مات به ”شاناز“ ههر مابئ، ها؟

مامۆستا قادر (په رداخه که ی پر ئه کا):

ئهی گوايه بۆ نه ی مابئ؟

خورشید ئه فه ندی (قومی یک له جگهره که ئه دا، نه ختی ئاو ئه کاته
پیکه که یه وه):

تۆ که خوازینی ئافره تیکت کرد و نه یاندا هی.

مامۆستا قادر (قسه که ی پئ ئه برئ):

ئاخر، نه دانه که یان له سه ر خشل و ماره یی پیک نه هاتن.

خورشید ئه فه ندی (ئه خواته وه):

ئه هوو هوو! ئه مه به لاتریش.. هی به لام له سه ر ههر شتی کا

بووبئ، یه کدوو جاری تریش لئت پاسپاردبئ، ههر نه یاندا بئ،

ئه وه تازه هی، چۆن چاوت لی ئه بئ و به ته مایی دا ئه نیشی؟

دارافه ندی (ئه خواته وه، دلته نگه):

کا که ئاخر شاناز سووچی نییه، بگره.. هی.. باوکیشی پای

له سه ره.

خورشید ئه فه ندی (به ته وه سه وه):

ئه و جا چی ما وه؟

دارافه ندی (دلته نگ و کره):

ته نیا دایکه عه یاره که ی نه بئ هی، که وا لی مان بووه ته به کروکه!

خورشیدئەفەندی (بە پێکەنینەوه):

ها. ها ها! لە ئێستەوه خەم و داخی خۆتی لێ هەلپژە
باشە، ئەگینا، کە بوو بە خەسووی فەرمانداری بەهیزت.. ها.
ها. هی..هی.. (پێتەکنی): ئەوکاتە لە بێ دەسلەلاتیا ئەمە
ئەکەیت.. هی.. هە هاها.. ئا..هی..هی..

مامۆستا قادر (سەری خۆی بائەدا):

سەیری، سەیری چۆن وەک جۆکەر بە هەموو باریکا لێ
ئەدات! هی.

دارافەندی (بەخەندەبیەکی ساردەوه):

هەقی هەیه، ئەم گالتە و فشە ی بە دنیا دا دیت، ئەنجا بۆ
وا ناکات؟ هی.

خورشیدئەفەندی (خۆی قیت ئەکاتەوه):

کۆرە ئاخر دنیا یە کە خۆی فشە یە، ئێتر بۆ لە خۆت و لەخۆی
بکەینەو بار؟ هەندە ناھێنێ.. هی.. (ئەخواتەوه): ئەمە
باوکی گشتییەتی ئەوی تر هەمووی درۆیە. هی، ها. ها.
(پێتەکنی) ئەنجا فاقمەخانی خەسووی خۆشەویستی تازە دانا
کەوتووت داوای چی و چی لێکردیت؟ هی.

دارافەندی: (قومێکی درێژ لە بیرەکەیا ئەدا):

کاکە لە راستیدا داوای مآل وێرانی و سەرگەردانی و پووتانەوه ی
لێکردم. هەم. لە پێشا بۆ مارەیی داوای ۲۰۰ مسقال زێر و
پێشەکی و پاشەکی کرد.. هی..

خورشیدئەفەندی (بەتەوسەوه):

ئێ باشە، ئەوا زانیما تە ئەتوانی بە ئاسانی دەسی لێبەردەیت!
گوا یە خانم بەمەوه ئەم ئەتەستیتەوه و زنجیرت ئەکا. ئێ؟

دارافه ندى:

ئەنجا، لەبابەت شتوومە کەو، وەك مامۆستا كە بە قوتابىيەكانى ئەللى "ئەم شتانەى خوارەو بنووسە" ئەویش بە رستەيەكى ئاوا پىك و پىكا وتوئە "ئەمانەم ئەوئى بۆ شاناز بكرىن" "تۆ دەستە جلك: پىنجى كوردى، و چوار قەدى ئەلمۆدە لە چاكترىن بابەتا، گۆبەرۆك لە چل مسقال زىر، پشتىند لە سى لىرەى رەشادى ھى.. سى لولە سى مسقال، شىلان لە ۱۲ مسقال، ئەھم، گەردەنە لە ۱۵ مسقال كەمتر نەبى، وردە بازنى پتوون لە پانزدە مسقال زىر، ھا. ھا ھى ئەمانە جگە لە ئەلقەى ئەلماس و گوارە و وردەوالەى تر.

خورشیدئەفەندى (لە پاش بیدەنگبوونىكى بەسامەو، كە لەگەل ھەر پارچە زىرى (دارائەفەندى باسى ئەكا، رائەچەنى و ئەللى "ھەمم" بە پىكەنەو: ھا.ھا.ھا. ئەى ئافەرىن پوورە خەسووى پالەوانى سەر ئاسنینهى خۆشەويست! ھى واتا ئەيەوئىت سەرتاپاى "شاناز"ى كچى بۆ لە ئالتوونا بگريت! ھا! ھا! ھا! ھا! ھا! ھا! ھى! ھى! ھى! ھەخوا جوانە، ئەو پەنگە وا تىبگا (دارافەندى) نىچىر لەسەر عەمارى زىرا ھەلىشتوو، ھا! يا خەزنەى سولتان مەحمودى دۆزىوئەتەو.. ھى. ئاى باوكە لەبەر ئەو پىرەژنە جلعوودە پىكرایانەو؟

مامۆستا قادر (ھەناسەيەكى دوورودرژ ھەلدىنى و ئەخواتەو):

دەك مالتان ويران بى ھەى، ئەمە چيە؟ وەك دوزمنىكى بابەكوشتەيان كەوتبىتە ژىرچەنگ و بەجارى ئاو پوتى بكەنەو ئاوايە، ھى. بابە، ئاخەر ئەم قۆل برىنەو و پەرپوتكردنە لە چى، ھەى خوا بتانگرئ!

خورشید ئەفەندی (ئەخواتەو):

فەرموو، ئەمە تا ویژدان! ئیستە مارەییە که وتمان قەیدی ناکا
 بو دەستە بەستکردنی زاوای نەگبەتە، زاواش ئەبێتە کوپری ئەو
 خێزانەییە، جا لە جیاتیی هی.. هە. لە جیاتیی دەستگرتن و
 یارمەتی و باربو کردن و پێ گەیانندیشیا، ئەم قاچ بڕینەو هیە
 و ئەم سەر لیشیوان و پێلێگرتن و مالم کاول کردنەیی بو؟ هی.
 بە جاریک بو هەندە پەپووتی ئەکەن و وای لی ئەکەن، هی،
 قوربە سەرەری هەتا هەتایە لە ژێرباری قەرد و خاوەن قەردا
 بتلیتەو و دەرئەچیت؟ هی.

دارافەندی (بەخەمباری):

گوایا، عادت وەهایە. هەم. بەلێ. کرین و فروشتن!

مامۆستا قادر (دەنگی بەرز ئەکاتەو):

زۆر لەم بابەتەو دواوم، ئەمە گوایە ئەو جوۆرە دایکانە و
 تێئەگەن ئەگەر ئەو هەموو شتانە بە زاواکانیان نەکەن،
 هی، ئەوا کچەکانیان بە چاویکی سووکەو سەیریان ئەکریت،
 لەلایەکی تریشەو، لە ئێوانی ئافرەتانا بوو تە پکابەری، کێ
 زۆرتر شتوومەکی بو کرا.. هی.. ئەو کەسە پەسەندە.

خورشید ئەفەندی (مستی لەناوچاوانی خۆی ئەدات):

وەک خاکم بەسەر. هی، کەواتە ئیمەمانان هەر نابێ.. هی..
 بیریش لە ژن هێنان بکەینەو (دوای کربوونیک بەتەسەو):
 باشە ئەمەییە رابواردن. هی وای نییە؟ ها. ها. ها!

مامۆستا قادر (سەیریکی کاتژمێرەکی مەچەکی ئەکا):

ئەوا شەو درەنگە، خواردنە کامان بو نەیت.

خورشید ئەفەندی (زیلە که لئ ئەدات):

با بیټ (بۆ دارا فەندی) ئەوجا کاکى برا تەمای چیت بەو
ئافرەتەو ماوه؟ ھى.

دارافەندی (دوا تئۆكى بیرەكەى پیا ئەکا و ھەناسەیک ھەلدىنئ):

چى بکەم! دلم پئ نادات! (بۆى دیتەژوورەو و خورشید ئەفەندی
پیی ئەلئ خواردنەکانیان بۆ بینئ). (بۆى میژەكە پاک دەکاتەو
و ئەچیتە دەرەو).

خورشید ئەفەندی (جگەرەیک دائە گیرسینئ):

ھاە! دلت پئ نادات! ھى. بەستە زمان! (پروو ئەکاتە مامۆستا
قادر) ئەو پەنگە مامۆستا قادریش ھەر ئەم بیانووی
بەدەستەو گرتبئ کە ھى.. دلى پئ نادات!؟

مامۆستاقادر (پرووی ئەگەشیتەو):

بەخا.. من بلیم چى؟

خورشید ئەفەندی (نەختئ سرنج ئەداتە دووکلئ جگەرەكەى):

باشە، پەيوەندیى تۆ و خوشکە ”گولالە“ گەشتوو تە کوئ؟
ھى.

مامۆستاقادر (بەکزییەكەو):

ھەر وەك خویەتئ..

دارافەندی (بەھەو سیکەو):

چۆن؟ بەم زووانە چى نامەى تری نەھاتوو؟

خورشید ئەفەندی (بەخەندەییەكەو):

پەنگە تۆش بە ”نامە“ دلى خۆت بدەیتەو؟

مامۆستا قادر (دوگمەیکى تر لە بەرۆكى کراسەكەیا ئەترازینئ):

ئەگەر بلایت نامەکانى شیتیان کردووم ئاخ! بەتایبەتى نامەكەى

ئەم دوايىهەى ھەر بە جارېك ئارامى لى ھەلگرتووم.. ئاخ
(لەبەرخۆيەوہ)

(نامەكەت گەشت يارى وەفادار،
لە دلما نەى ھېشت برين و ئازار،
لە خوڭشيان وشەم نەھاتە سەرزار
فرمېسكى شادىم بە گور ھاتە خوار
وائەبى نامەى زەنگين بو ھەزار
... ئاخ.

خورشيد ئەفەندى (بەپېكەنېنەوہ):

دەفەرمووہ ئەوہ بوويتە بوپژيش، ئەى چيت ئەوئ؟
(لەم كاتەدا گوپيان لە گورانى (لەيارەوہ) ئەبى كە لە رادىوگرامەكەى
ھۆلەكەوہ بەرز ئەبېتەوہ. بوئ دېتە ژووہروہ، خواردنەكانيان بو دائەنى و
ئەچېتە دەرەوہ. كە نزيك دەرگا ئەبېتەوہ، مامۆستاقادر بانگى ئەكات. بوئ
ئاورېك ئەداتەوہ و ھەلۆپستەك ئەكا).

مامۆستا قادر (بو بۆيەكە):

ئا تووخوا، نەختى دەنگى گرامەكە بەرز بكەرەوہ، لە دواى
ئەمەش گورانى "ئەميرەكەم، دلگيرەكەم" مان بو ليدە، باشە
ھەى!

بۆى:

بەسەرچاو

(ون ئەبى) دواى كەمېك دەنگى گورانيەكە بەرزتر ئەبى. ھەر سېيان بەدەم
نانخواردنەوہ گوپى لى ئەگرن و سەرى بو ئەلەقتىن. كە تەواو بوو ئەنجا
دەنگى "فوناد" بە گورانى "ئەميرەكەم" بەرز ئەبېتەوہ و ھەر سېكيان جارى
واز لە خواردنەكە ئەھپىن و بەتايبەتى مامۆستاقادر زور بەسۆزەوہ گورانيەكە

له گه‌ڵ رادیۆگرامه که ئه‌گێر نه‌وه، له دوایدا ئه‌که‌ونه سه‌ر خواردنه که‌یانه‌وه).

دارافه‌ندی (له‌ناکاو):

ئه‌نجاره، چی بۆ نووسیویت؟

مامۆستا قادر (ده‌می خۆی ئه‌سپێته‌وه، چاوه‌کانی به‌ گران ئه‌کاته‌وه):

هه‌ه... هه‌رچه‌نده له نامه‌کانیا داوای لێ‌کردووم که‌ نابێ هه‌یچ که‌س پێ بزانێ، به‌لام ئاخ! چه‌ندی ئه‌که‌م دڵم دا‌بین نابێ.. هه‌ی.. ئێوه‌ش که‌ له‌خۆم دڵسۆزترن و ئێمه به‌ هه‌موو شتیکی یه‌کتر ئه‌زانین، هه‌ی.. نه‌ئێنی یه‌که‌دیمان بۆیه‌ک هه‌لگرتووه، ناتوانم هه‌ی. چیت لێتان به‌شارمه‌وه (ئاخیکی گه‌رم هه‌لئه‌کیشتی و له‌پریکا جگه‌ره‌یه‌ک دانه‌گیرسێنی و ئه‌که‌وێته‌ مژین).

خورشید ئه‌فه‌ندی (به‌پێکه‌ینه‌وه):

ئای هه‌ی! دیاره "نامه‌ی یار" فێری جگه‌رشت ئه‌کات! ها!ها!

مامۆستا قادر (سه‌ریکی دوکه‌لی جگه‌ره‌که‌ ئه‌کا):

برایانم چیتان لێ به‌شارمه‌وه! به‌راده‌یه‌ک گیرۆده‌ی قیان و خۆشه‌ویستی گولاله‌ بووم له‌ رووی هه‌ر ئافره‌تیکا بگه‌ره‌ له‌ناو په‌رداخ‌ی بیرده‌دا، له‌سه‌ر نانخواردنا ته‌نانه‌ت له‌ خه‌ویشا ئه‌وا وێنه‌ی پرت‌ه‌وی پوخساره‌ نازداره‌که‌ی یار ئه‌بینم (هه‌ناسه‌یه‌ک هه‌ل‌دینێ). ئاخ! بگه‌ره‌ خه‌و و خواردنم لێ هه‌لگیراوه و چه‌ند.. هه‌ی چه‌ند زی‌تر بیرێ لێ ئه‌که‌مه‌وه خۆشه‌ویستیم به‌ تین تر و دلداریم به‌گورتر ئه‌بێ..

دارافه‌ندی (له‌خواردن بۆته‌وه و زۆر به‌ په‌رۆشه‌وه گۆیی رایه‌ل کردووه):

هه‌قی تۆیه‌!

خورشید ئه‌فه‌ندی (خواردن ته‌واو ئه‌کا و جگه‌ره‌یه‌ک دانه‌گیرسێنی):

ئەنجا ئەوا چۆن، بە ناوی ئاشكرا، نامەتان دىي و ئەچى؟

مامۇستاقادر (بە بزەبىيەكەو):

بىگومان نە، ئەو بە ناوى ”خوشكى بچووك و تا مردن
دلسۆزتان“ و منىش بە ناوى كىژىكى دەستە خوشكىيەو. بەلام
دلمان وشەو ھەست بە جۆشىيە كتر ئە ناسىتەو. ئو فخوايە!

خورشيد ئەفەندى (بە پىكەننەو):

ھى، ھى، ئاى پىرە، ھەندە فېلبازىت!

دارافەندى (بە سۆزەو):

ئى! لە نامەكەى دوايىيا چى نووسىبوو؟

مامۇستاقادر (مژىكى درىژ لە جگەرەكەيا ئەگرى):

كاكە ھەموو شتىكى نووسىو ئەلى، وەك (من) (ئەو) ىش
ھەردەم وىنەى (من) ى لە خەيالايە، وەك (من) (ئەو) ىش لە
دەستە خوئى نىە (من) ى لە بىر ناچتەو، تەنانەت ئەلى: لە
خەويشا لە گەل وىنەكەما ئەكەونە گفتوگۆ و عتاب!

دارافەندى (بە سۆزەو):

خۆزگەم بە خۆت بكا! ئەنجا چىت ئەوئ؟

خورشيد ئەفەندى (ئەپرسى):

ئەى لەسەرچى وەستاون؟

مامۇستا قادر (مژىكى تر بە جگەرەكەو ئەكىشى):

كاكە دايك و باوك و براكەى.

خورشيد ئەفەندى (بە پەرۆشەو):

چۆن ھى؟

مامۇستاقادر (بە ھەناسەيەكى ساردەو):

به ئی، دایک و باوک و براكه ی له م بر وایه دان که گوایه ناشی
کچی ئه وان به بیگانه یا به یه کیک شوو بکا که له خیزانی
خویانا یا له چینی خویانا نه بی. ئه مه ش گه وره ترین کۆسپه یه
له پێگه مانا.

دارافه ندی (به وردی):

ئه ی گولاله چی ئه ئی؟

مامۆستا قادر:

کاکه گیان گولاله هیچی به ده ست نییه، ئه گینا ئه و له نامه کانیا
نووسیویه تی (تا مردن هه ر دلسۆزی منه و، هه ر فرمانیکم
جیه جی ئه کا). ته نانه ت ئه ئی ”ئه گه ر من داوای لییکه م، تا
کو بو ”هه لگرتن” ئاماده یه. به لام له ماله وه زۆر.. ئاخ.. زۆر
ده ست به سه ر و په ریشان و له ئازاریه.

خورشید ئه فه ندی (به خیرایی):

ئه ی بو.. هی.. وه ستاویت؟

مامۆستا قادر (هه ناسه یه ک هه لئه هیئ):

ئه ی خوایه، بزانه حه یای خوّم و (گولاله) و ئه م بنه ماله یه ش
نابه رم. هی... نه خیر.. نه خیر، کاکه گیان (دوای بیده نگبوونیک):
نه خیر، هه ر ئاوا، به ده م خه م و داخی نا ئومیدی دلداریه وه
بتییمه وه باشتره له وه که به هو ی منه وه (گولاله) تووشی
دلته نگی بی و ناو و ناو بانگی بکه و پته ده م و زاری خه لکه وه و
هی.. په ند و بالۆره ی پیوه هه لبه ستن!

خورشید ئه فه ندی (خۆی قیت و چاوه کانی زه ق ئه کاته وه):

کاکه قادر ئیستا تۆ سه رخۆشیت؟

مامۆستا قادر (به حه په ساوی):

نە. بۆ؟

خورشید ئەفەندی (پروو ئەكاتە دارا):

ئەى تۆ، كاك دارا؟

دارافەندى (سەرى سووپماو):

نەخىر..هى. بۆ؟

خورشید ئەفەندى (بى باك):

زۆر چاكە. منىش چۆن ئەزانم ئىو نوتان (قادر و دارايە)
ئاواش ئەزانم كە (من) سەرخۆش نىمە و بەهەندەى ترىش
هەر سەرخۆش نابم. (مامۆستا قادر و دارافەندى بە پىكەنىنەو
سەىرى يەكترى ئەكەن و سەريان با ئەدەن).

مامۆستا قادر (بۆ خورشید ئەفەندى):

ئەنجا مەرامت چىيە؟

خورشید ئەفەندى (جگەرەكەى هەلئەمژى و فوو بە دوولەكەكەيا ئەكا):

ئىمە هەر سىانمان بەدل لەسەر ژن هەنانىن، هاه؟ ئىستە
تېكرا گرفتارى تەگەرەيەك هاتووین، هەرچەندە پەيوەستى
بە خۆمانەو هەيە، بەلام لە راستیدا تەگەرەيەكى سەختى
كۆمەلایەتیه و هى.. پىويستى بە لىكۆلینەو و چارەسەر كەردنىكى
تەواوا هەيە. هى.

مامۆستا قادر (بەخەندەيەكەو):

دىسانەو كەوتیتەو پىتۆلى؟ يا خەرىكە بىتتە سەر رېگەى
ئىمە و دان بە گۆرانا بىنى؟ هى.

خورشید ئەفەندى (بە هەوەسكەو):

براىانم نە پىتۆلى و نە گۆران، تەنيا ئىستە ناوېرم قسە بكەم،

ئەترسم ئەو كەسانەى ئاوا ئىمە ئەبىنن، يا ئەگەر ھاتوو ئەمە
لە پەردەى چىرۆكىكا نووسرايەو، خوئەره كانى بەسەرخوئشمان
تېيگەن و وا بزەنن ھىچ ئاگامان لە خوئمانا نىيە و قسەو
گفتوگۆكەمان بايەخى بۆ نەبى. (دواى بىركردنەو ەيەك) بەلام
ھەرەك ھەرسىايمان داغمان پياھىئاو، پريارمان لەسەردا. ھى
كە زۆر چاك بە ئاگا و ھەستىن و ئەم وتوو وئزەيەمان.. ھى
تەنيا قسەى مەست بوون و سەرخوئشى و ئەنجامى مەى نىيە..
ھى..

دارافەندى (خەوالوۋە):

ئى... ھى.. ئەنجا چى ئەفەرموويت؟

خورشيد ئەفەندى (جگەرەكە فېرى ئەدا شىۋەيەكى كارزانانە ئەگرى):

لەو ھەموو ئافرەتى وا زۆرەو كە زۆرەھايان بە ئاواتەوھن
ئىمەمانان داوايان بکەين، ھەركەس لە ئىمە دلى بەيەكىكا
چوو و بە گەرمى ھەول ئەدا بە پاكى بىى بەھاوپرى ئيانى
و ماوھى تەمەنى لەگەلدا باتەسەر، ھى. كەچى خوا بەدكاران
بگرى ھى. كەچى ئاوا پىگەمان لى ئەگىرىت و لە دلمان
ئەدرىتەو ھى..

دارافەندى (دەنگى بەرز ئەكاتەو):

ئاخر ھەر لەبەر ئەم تەنيا ھۆيەشەو ەيە كە ئەو ھەموو
گەنج و لاوھى لە تەمەنى ئىمە تا ئىستا ئيان نەھىئاو و ھەر
ئاوا ماونەتەو ھى.

خورشيد ئەفەندى (بەخەندەيەكى ساردەو):

ھەرەھا ئەو ھەموو خونچە گۆلە ناسكۆلانەش بوونەتە پىرە
كچە و شەو تا درەنگ بە ھىواى داخوازى كارا خەو ئەيان

باتەوہ.. ھی..

دارافەندی (بە بزەییە کەوہ):

مام پیتۆل، کە ئاوا دەردە کە ئەزانیت، کەواتە ئەبێ
دەرمانە کەشیت دۆزییەتەوہ. ھی. چاری ئەمە چۆن ئەکریت؟
ها!

خورشید ئەفەندی (هەست بە خۆشی سەرکەوتن ئەکات)

چار.. ھی.. چار لە گۆرانیە! ھی.. ها.ها.ها (پێ ئەکەنی و
پەنجەکانی بەناو قژە کەیا ئەهێنێ). ئەم بەلای ناگەهانە ئاوا
چارەسەر ئەکریت کە ئیوەش بگۆڕین و بێینە سەر ئایینی من
ھی. بەسیە، چیتەر بەداخ و بە هیوای "نامەوہ" خۆتان دووچار
وەرەمی دلدارێ مەکەن. ئەھمم.. ئیوەش وەک بەندە ی برا
بچووکتان خۆتانان لێوہ لالووت بکەن و.. ھی.. لەلایەکی
ترەوہ.. لە جادە و شەقامەکانا چاوبازییان لەگەڵ بکەن، ھی..
ئەنجا ئەبینن چۆن دایک و باوکیان بە پێی خۆیان بووکتان بۆ
ئەهێننە مالهوہ.. ها.ها.ها.. ھی.

دارافەندی (بەهێمنی):

هە.. ئیمە چۆن ئەمەمان پێ ئەکریت؟

مامۆستاقادر (بە دەنگێکی بەرز و لەسەرەخۆ):

پیمان بکری و نەکری ئەمە چار نییە. گیانە کەم، چار ئەمەییە
کە ئەبێ ئەو بیروباوەرە تەسکە لە مێشکی خەڵکا بێینە
دەرەوہ (ئەگرژیتەوہ): جارێ خۆمان ئەبێ لە دۆزینەوہ و
هەلبژاردنی هەقالبی ژینا هێندە دوو دل نەبین، فلانە کچ خۆی
وايە و وا نییە، و فیسکە کچ لە بەدبەختیا یەکی لە خزمەکانی
کەموکۆرییەکی هەییە، یا لە هەموو شتێکا پێرفیکت نییە!

دارافه ندى (به پیکه نینه وه):

چونکه ئەو ئافره ته جارێ دروست نه کراوه، ها! ها!

مامۆستا قادر (له سه ر باسه که ی ئەروا):

له مه ش گرنگ تر ئەمه یه که پێویسته دایک و باوک و برایانه به گیانپکی به رزی راست و پێشکه وتووانه ئاو بده ین که له گه ل چه رخی مانگی ده ستکرد و که شتی ئاسمانیا بگونجی.

خورشید ئەفه ندى (وه ک خه وتوو ماته):

ئێ...؟ ه ی.

مامۆستا قادر:

واتا گۆرانپیک زۆر زۆر پێویسته، به لام نه ک من و دارافه ندى بگۆرپین و ئایینی (تۆ) بگرین، نه خێر. به لکو ئەبێ ئەم گۆرانه له کۆمه ل و ره وشت و خووی خه لکا بێ، (هه ناسه یه ک هه لدینێ) ئەو کۆمه له ی که مه گه ر (ده نگی خو ی نزم ئە کاته وه): که مه گه ر ئاوا ته نیا له کاتی مه ی خواردنه وه و سه رخۆشیا بوێرین به دزییه وه باسی شتیکی وه ک ژن هینانا بکه ین، که ه یچیشی تیا به سه ته نییه! ه ی.

خورشید ئەفه ندى (هه لئه سین):

ه ی.. ها. ها. (به پیکه نینه وه) ئەنجا هه تا خو مان به م ده رده گرانه وه خه ریک ئەکه ین و ئەو باروسه رباره به سه نکه له دلێ خو مانا بارئه که ین، ه ی.. بو.. باش تر نییه گو ی به ه یجیا نه ده ین و ها. ها. ها. باش تر نییه وه ک من رای بوێرن..؟ ه ی.. تۆ چیت وت کاک دارافه ندى؟

دارافه ندى (هه لئه ستێ سه ری بو با ئەدات):

ئێ.. به خوا براکانم هه ردووکتن راست ئەفه رموون!

مامۆستا قادر (بەپەرۆشەو):

برادەر، باری گرانی چی؟ ئی، ئەی ئیمە تێنەکۆشین و هەول
نەدەین کۆ بیدا! دەبا ئیمە پێ بگرینه بەر، جا ئەگەر بە
قوناخیشا نەگەشتین و بووین بە قووچی قوربانی، ئەوا
سوودی بۆ گەنجانی دواى ئیمە، بۆ منال و نەووکامنا ئەبێ.

خورشیدئەفەندی (بە دەنگیکى نزمەو):

هێ. ئیمە ئەبینه قووچی قوربانی.. بۆ پۆلە کامان، ها.ها..
ها. هێ.. هێ.. هێ.. (پێ ئەکەنى). ئەجا ئەمن ئەگەر ژنم
نەبوو ئەو چۆن پۆلە و نەوهم لە پاش بەجێ ئەمێن؟ هە
هم.. وەى خێرى پێو نەبێ. کورە دەپرو برۆن، هێ.. ئیمە
پائەبویرین چیمان لەم بەزمەدایە؟!

مامۆستاقادر (هەلساوه، دەستى ئەخاته سەرشانى خورشید و دارافەندییهو):

فەرموون، کاکە گیان، فەرموون پابویرن. (خەندەپەک لێوکانى
دائەگرى) فەرموون پابویرن.. ئی.. بەخوا چۆن من ئەیزانم،
ئێوێش باشتر ئەیزانن کە.. ”وانییه، بەلام جارى با وابى!“ لەم
کاتەدا دەنگى گۆرانى ”بابلێن خەلکى حەسود با بلێن“ بەرز
ئەبێتەو، هەریەکە سەبرى ئەوانى تر ئەکات، لە بێ هێزیدا
بەلادا ئەچن، بە ئاوازیکی خاوەو گۆرانییهکە ئەگێرنەو..
چاکەتەکانیان لە بزمەرەکە ئەکەنەو و ئەرخەنەو سەرشانیان،
بێ ئارەزوو خۆیان پائەکیشن و ئەچنە دەرەو!! تا ئەوان ون
ئەبن، وردە وردە بە کۆتایى گۆرانییهکە دا ئەدرێتەو؟

پەردە

ئەگەر بايە و .. ئەگەر باران (ئەو رەنجەى با دەيا)

کاروان، ژماره ۱۳ ی تشرینی یه کهم ۱۹۸۳

(پەردەى یه کهم)

(دوکانى حاجى مارف، دوو لاتەختى کۆن لەملا و لەولاوه دانراون..
لەبنەبانییه وه کورسییه کی ئانیشکه دار ههیه و لەبەردەمییه وه میزیک بە پارچه
پەرۆکیکی کۆن و چلکن داپۆشراوه. لە پشت کورسییه که وه لەتۆ دیواره که دا
قاسهیه کی کۆنینه دەبیترێ که هه میسه داخراوه. لە قوژبنیکی دوکانه که دا
هەندێ شپه گونییه و داوه بەن بەسەریه که وه کۆمەل کراون).
(کات چیشته نگاویکی پۆژی هەینییه، حاجى مارف لەسەر کورسییه
ئانیشکه داره که وه دانیشتوو. چاویلکهیه کی تۆزای بوۆ خویندنه وه لە چاو
کردوو هه وه دەچێ له دەستی خەلکی کپییته وه، چونکه نه به پێکی

به سه رلووتيه وه ده چه سپي و نه له وه يش ده كا به چاكي بتواني بخوييتته وه.
 ده فته ريكي زلي له به رده ستايه له سه ر ميژه كه وه، كورته قه له ميكي
 به ده سته وه يه. له سه ر پارچه كاغه زيكد شت ده نووسي و خه ريكي كو كردنه وه
 و ليكدان و ده ره ينان و دابه شكر دنه. به چرچولوچي ده موچاو و كزي ديده يدا
 له وه ده چي ته مه ني له بان شه سته وه بي.. كه شيده يه كي پاني له سه رايه
 و كه واو سه لته يه كي مه يله و كو ني له به ردايه. كراسه كه ي بي ياخه يه و
 پشتينيكي قايشي به ستووه.. منالكار يكي پرووته له ديته ژووره وه.. زه نبيليكي
 به تالي له بن هه نگلدايه).

حاجي مالف: (بي ته وه ي سه ري هه لپري)

هه تيو هه مه كه. ته وه چيت به سه ر هات؟

حه مه: (به هه ناسه بركيوه)

مام حاجي، ئاخه هه تا شته كانم كرپن و بردمنه وه ماله وه تان...

حاجي مالف:

ئي باشه ئه ي حاجي ژن هيچي نه گوت؟

حه مه: (زه نبيله كه ده خاته ژير لاته ختيكه وه)

نه خير، نه خير.

حاجي مالف:

باشه ئه ي كوا باقي پاره كه؟

حه مه: (قيت ده بيتته وه)

مام حاجي، شته كان باي نو په نجايي و چل فلووس بوون.

حاجي مالف (سه يري ده كا)

ئي منيش نيو دينارم دابوويتي، ئه ي كوا باقيه كه.

حه مه: (به تيرامانيكه وه)

مام حاجي ده فلووس ده مييتته وه، فه رموو ته مه ش ده فلووسه كه.

حاجی مارف: (دەس بۆ سەر مێزە که درێژ دەکا)

بێنە، لێره دا داینی (هه‌مه ده فلسییه که داده‌نی و به‌گرژییه وه ده‌گه‌رێته دواوه بۆ نزیک ده‌رگا که و داده‌نیشی... حاجی مارف ده‌ فلسییه که هه‌لده‌گرێته و له بنی باخه‌لیدا زرنگه‌ی لێوه‌دی. په‌حمان دێته ژووره‌وه. پیاوێکی که‌له‌گه‌تی په‌قه‌له‌ی په‌نگ زه‌رده و ته‌مه‌نی چل و پینچ سالی‌ک ده‌بی. کورته‌ک و شه‌روالیکی بۆرکه‌له‌ی پیناوی له‌به‌ردایه‌و جامانه‌یه‌کی پيشوه‌داری به‌ستووه. له‌ پوخساریدا دیاره وه‌ک له‌خۆشیدا بووبی و له‌ ناکاودا هه‌رچی خه‌فه‌تی ئەم دونیایه هه‌یه نرابێته سەر سنگییه‌وه).

په‌حمان:

سه‌لامونعه‌لیکم.

حاجی مارف:

وه‌عه‌له‌یکموسه‌لام وه‌ره‌حه‌توللاه‌ی وه‌به‌ره‌کاتوه‌و، فه‌رموو، فه‌رموو دانیشه. (قه‌لهم و کاغه‌زه‌که داده‌نیت).

په‌حمان (له‌سەر لاتەختی‌کیانا داده‌نیشی).

حاجی مارف: (جگه‌ره‌یه‌کی زه‌لی بۆ پاده‌گرێ).

به‌خێره‌اتیت فه‌رموو.

په‌حمان: جگه‌ره‌که وه‌رده‌گرێ

خۆشبیته‌مام حاجی.

(جگه‌ره‌که داده‌گیرسێتی و ده‌که‌وێته‌مژینییه‌وه).

حاجی مارف: (چاویلکه‌که‌ی داده‌نی)

ئێ کاک په‌حمان چۆنن؟ چاکن! ئه‌وه له‌ کویت ده‌مێکه دیار نیت.

په‌حمان: (به‌کزییه‌وه)

به‌خوا بلێم چی، مام حاجی خۆشیم نازانم بۆ دیار نیمه.

حاجی مارف:

ئەى باشە کاروبارتان چۆنە؟ خۆ شوکور وەزعتان چاکە؟
پەحمان: (قومى ئەدا لە جگەرەکەو بە دووکەلەکیدە هەلدەپوانن)
کاروبار؟ جا ناشکوری نەبى چ کاروبار هەيە هەتا چۆن بى و
چۆن نەبى؟

حاجی مارف: (دەکرژیتەو)

بۆ کاکە بۆ؟ خانەخواستە چى بوو؟

پەحمان: (بە ئاخیکەو)

مامە حاجى، خۆت دەيزانیت.

حاجی مارف: (تیوہى رادەمینى)

خۆم! خۆم چى دەزانم؟

پەحمان: (بە سستیەکەو)

ئەدى بلیم چى؟ ئاخەر ئەى خۆت نایزانیت حال و بار چۆنە و
چۆن نییە! بى دەرامەتى و بى ئیشى و دەستکورتیهى و.. ئیتر.

حاجی مارف: (دەگرژیتەو)

مالت بە قور نەگیرى. جا هەر لەبەر ئەمەیه وا پەریشانیت!

داخو گوتەم خوا نەخواستە چى پروویداو! حەمە (بانگ دەکات)

هەتیو حەمەکە!

حەمە: (بە هەلدەوان بەرزە پى دەبى)

بەللى مامە حاجى!

حاجی مارف:

پرو بلى دوو دیشلەمەمان بۆ بینن. جامیکیش ئاو بینە.

حەمە:

بەللى، بەللى، هەر ئیستا (دەچیتە دەرەو).

حاجی مارف: (به خه نده به که وه)

تۆ له م لایه نه وه هیه خۆت دلتەنگ مه که، هه ی له منت
نه که وه ی، ئه ی مامی خۆت چیه؟

ره حمان: (به ئومیدیکه وه)

ئاخر..

حاجی مارف: (قسه ی پی ده بری)

جا ئه گهر من بۆ پۆژیکى ئاوا نه بم ئه ی بۆ که ی ئه بم؟ نا،
کور ی خۆم نا، دلت هیه نه کات..
(چایه چی دوو پیاله چای تال و جامه ئاو ی ده هیئى. ئاوه که ده داته حاجی
مارف و هه ریه که یان پیاله چایه کیان بۆ داده نى. حاجی ئاو ده خواته وه و ده داته
ره حمان. ئه میش قومیکى لیده دا و چایه چیه که وه ریده گریتته وه و ده پروات).

ره حمان: (به ده م دیشله مه خواردنه وه)

مام حاجی، خۆشم نازانم بلیم چی؟

حاجی مارف: (فر له دیشله مه که ده دات)

من پیئت بلیم، وه کو پاروپیرار، پارهی خۆت وه رگره و ناوی
خوا ی لیئنه.

ره حمان:

جا باشه حیسابه که مان چۆنه و چۆن ده بی؟

حاجی مارف: (دیشله مه که ته واو ده کا و پیاله که داده نى. ده فته ره که
پاده کیشى. چاویلکه که ده خاته وه سه ر لووتیه وه ده که وپته هه لدانه وه ی
په ره کانی ده فته ره که وه. له ئاستی لاپه ره یه کدا ده وه ستى. ده فته ره که له
چاوی نزیک ده کاته وه و دووری ده خاته وه و دیسان ده یه یئیتته پیشه وه).
ئا ئه مه ته خۆیه تی. حیسابی ره حمانی حاجی که ریم.. لاپه ره
سیانزه.

پەحمان: (بە ترسیکەووە)

دۆزیتەو؟ (لەبەرخواوەو). لاپەرە کەشمان سیانزەیه!

حاجی مارف: (بەلخۆشییەووە)

بەلێ، ئەهێ چۆن؟ ئاخەر بۆیە دەلێن خۆیندەواری شتیکی

بەکەلکە. پیاو کوێرە خەتیکە هەبێ هەر باشە.

پەحمان: (پیاڵە کە دادەنیتەووە و پادەچلەکی)

باشە!

حاجی مارف: (کۆکەیه ک دەکا)

کوپم.. پراوەستە ئاھەه.. باشە لە حیسابەکەه پێرەر و پارتەووە

شەست و دوو دینار و هەشت سەد و چل و چوار فلووس

قەردار بوویتەووە.

پەحمان: (بە حەپەساوی، لەبەرخواوەو)

دەک خوا لێت هەلنەگرێ، هەهێ!

حاجی مارف:

خۆ لەبیرت ماوە؟

پەحمان: (بۆخۆی)

هەمووی هەشتا دینارت دابوومی (بەدەنگی بەرز) بەلێ، بەلێ.

چۆن لەبیرم نامینێ؟

حاجی مارف: (بە خەندەیه کەووە)

ئەمە تا سەندەدە کەش کە مۆرت کردوووە لەتەک حیسابەکەتدا

هەلگیراوە.

پەحمان: (گرژە لەبەرخواوەو)

شەش فەرەدە توتیشم هەر سألەه پێداوێت...

حاجی مارف:

بۆ خاتری ئیوه من له زۆر شتا چاو ده پۆشم. کاکه دنیا
هینده ناهین ئه گهر دهستی لیقه و ماو و دهستکورتیکی وه کو
ئیوهی پینه گرم پاره و پولم بۆچییه؟
په حمان: (زۆر دلتەنگه- بۆخۆی)

دوو مندالی ناسک و نازداریشم له سه ر داناوه و ئینجا ئه وه ندهش
قه رزاری بوومه ته وه. ئای له م نه گبه تییه های!
حاجی مارف: (جگه ره یه کی تریشی بۆ داوی و خۆشی یه کی داده گیرسین)
باشه ئه مسال چه ندت ده ویت؟
په حمان: (جگه ره که پیده کا بیرد ه کاته وه)
سه د دینار.

حاجی مارف: (چاوی ئه بله ق ده وه ستن)
سه د دینار؟ جا سه د دینارت بۆچییه؟
په حمان: (به بی هیزییه وه)
ئاخر خۆت ده یزانی له بازاریشدا قه رزدار ی چه ند که سانیکم
خۆ ده بی ئه وه قه ردانه ش بده مه وه.
حاجی مارف: (بانگ ده کا)

حه مه.. هه تیو حه مه که
حه مه: (به په له دیته پیشه وه)
به ئی، به ئی مام حاجی، ئه وا هاتم.
حاجی مارف:

ئاوه ره ئه م پیا لانه بیه ره وه خۆ ناشکوری نالیم، عاله م ئه وه نده
یاغر و غه را بوون، کابرا هه ر نایه ئیستکانه کانیشی به رپته وه.
بابه له خوای به زیاد بی.. پاره و پولول هینده زۆره خه لک
ده ره به ست نینه...

پەحمان: (لەبەرخۆیەو)

کوا؟ ئەي بۆ قیچە کیشی بەر مەمانان نەگەوتوو و ناشکەوئ؟

حاجی مارف:

دەلیت چی کورم؟

پەحمان:

هیچ گۆتم سەد.. سەد دینارم پێدەویست.

حاجی مارف:

ئاخر پارە وەرگرتیش دانەوێ گەرکە. ئی باشە چۆنت

پێدەدرێتەو؟

پەحمان: (لەبەرخۆیەو)

نەوێ لاهێ، ئیوێ مانان خۆشەبن قەت پیمان نادریتەو.

حاجی مارف:

چیت وت؟

پەحمان:

گۆتم ئەگەر ئەمسال خوا راستم بۆ بیئێ و توتنەکەم باش

و بی ئافات بی، ئەوا هەموو قەردەکان دەدەمەو و سەرم

سووک دەبیئ.

حاجی مارف: (تیوێ پادەمیئ)

خوا بیکا واییئ کئ بی حەز نەکات کورێ خۆم، بەلام بۆ

ئێوێ نەختی زەحمەتە (خۆی مۆن دەکا) ئیوێ هێندە خۆتان

ماندوو ناکەن بلیی خوا بەهەقە، پارە ی ئیمە لەبەر سیبەردا

وێردەگرن و هەر لە سیبەریشدا دەیخۆن.

پەحمان: (لەبەرخۆیەو)

دەک مالت بەقور گیرئ هە ی (بۆ حاجی مارف) مامە حاجی

چۆن خۆمان ماندوو ناکهین؟ ئیمه مانان به درێژایی هاوین
له بهر گهرما و له بهر هه تاویدا ده شه قیین و ده ته قینه وه هیچ
له له شمانا نامی نی. شه وانیش ههر خه ریکی ن خه و و خۆراکمان
لێ هه لگی راوه. چی بکهین. به لام که خوا نهیدا.. نابێ.. نا.

حاجی مارف: (گرژه)

کوپه ئه مه که ی خۆماندوو کردنه؟ من توتنه وانێ وام هه یه بیست
فهرده ی بووه. بیست، ئه وه تا عه زه ی فاتهره ش، پاره که بیست و
یه که فهرده ی کردبوو. قهرده کانیشی دامه وه و بوخۆی بیست و
دوو دانه دیناری شینیشی خسته بن ته نکه ی باخه لیه وه توخوا
تۆش توتنه وانیت؟

په حمان: (زۆ دڵ ته نگه - پرووی گرژ و چاوه کانی زه قن)

به خوا جوانه! ئه وه یه ههر کرده ی ئیمه و برده ی ئیوه یه! من
به خۆم و خێزانه وه ئه وه دوو سالی په به ق له بری ئاره قه وه
خوین ده پێژین و به و په ری تواناوه په نج ده ده یین.. دوو کۆرپه ی
ناسکۆ له شمان نایه بانیه وه و ئینجاش شه شت و دوو دینار و
هه شت سه د و چل و چوار فلس قهرزاری جه نابت بووینه ته وه.
جا تا کو ئه م بایه له و کونه وه بێ ئه و چۆن له ژێر باری
قهردی تۆدا پزگارمان ده بی؟ جا ئه گهر گورگه ی به دفه پ و
په شه و لاخه کانی جه نابی ئاغاش نه بوونا یه که توتنه که یان لێ
پیشیل کردین ئه و ئیمه ش ئه وه نده مان ده بوو.

حاجی مارف: (په سه ته. هه لده سه ته سه ری)

ئینجا کوپم هه موو شتی به حیساب و کیتاب نییه؟ باشه
گونا هێ من چیه توتنه که ت باش پێ نه پارێزراره و بژارت
نه کردووه؟

په حمان: (ئه ویش هه لده ستی)

ئێ باشه دوازده فهرده چهند ده کات؟

حاجی مارف: (خۆی لالوت ده کا)

باوکم ئه مه قه لهم و ئه مه ش کاغه ز، خو خوا نه خواسته فیلم
لێت نه کردوو. خوا شایه ته حیسابه کهت به راستی و دروستی
کراوه.

په حمان: (به ته وسه وه)

فیل! خوانه کا، فیللی چی، ئینجا مامه حاجی، من که ی ناماقوولی
وا ده کهم، فیل چۆن له پیاوی وه کو ئیوه ده وه شیته وه!

حاجی مارف: (داده نیشته وه)

ئاخر چوزانم، گوتم نه کا دلت خه ته ره ی کردبێ. کورم دنیا که
خراب بووه. عاله می ئه م زه مانه خوانه ناسن. به درۆ شت بو
خه لک هه لده به ستن.

په حمان: (داده نیشته له بهر خۆیه وه)

ئه ی، ئه ی له و زمان لووسه ی که ده یگی پێ. (بو حاجی
مارف). نه خێر، نه خێر.. ته نیا ئه وه نده هه یه نازانم چۆنت
هێنده قه رزار بوومه ته وه؟

حاجی مارف: (ده چیته پیستی مه ره وه)

کورم، وه ک گوتم، ئیوه هه ر ئاگانان له خواردنه و هه یچی تره،
ئاگانان له پاناییه وه نییه. دوایی هه ر ئه و پاره یه تان له بیره که
به وشکی وه ری ده گرن، له مه سه ره فه کانی ترا خۆتان گیل ده کهن.

په حمان: (پاده چله کن)

مه سه رفی تری چی، مامه حاجی؟

حاجی مارف: (خۆی قیت ده کاته وه)

مه سهره فی چی هاه؟ جارێ له پێشهوه پاره ی گونیه و سووتلی و شیشه ی تووتن. ئەمجا کریان و هه ممالی و وه رگێران و داگرته وه ی فهدده کان. دوایی کرێی ئەو خانووه ی تووتنه که ی تیادا ده نریت و هه قی دۆنه م و له سه رووی هه مووشیانه وه زیافه ت و دیاری و به رتیل بو سه روک و ئەندامانی لیژنه ی فه حس و خه بییران و تا ده گاته هه مماله کانی ئینحیساریش. ئەمانه ن مه سره ف. ئە ی گوایه توتن به لاش فه حس ده کریت! به خوای هه مووی هه ر قاچانه وه و دۆشین و وه رگرته. کوپم ئاگاتان له چیه؟

په حمان: (واقی وپماوه)

جا، ئەو هه موو که یین و به یینه هه ر ده بی شانی ئیمه بگریته وه؟

حاجی مارف: (به خیرایی)

ئە ی چۆن! تووتن تووتنی ئیوه یه، خو ئیمه ش بو تانی ناده یین!

په حمان: (ماته)

نه.. نه.. ده ئیم ئاخو..

حاجی مارف: (قسه ی پێ ده برێ)

ئاخروماخری ناوی. ئەمه حیساب و ئەمه کتیا به که یه! برۆ هه ز ده که ی له هه موو توچاره کان و تووتنه وانه کان بپرسه. کار هه ر ئە ئاوایه.

په حمان: (بوخوی)

جا شایه تی پێوی کلک بی ده بی چۆن بی! ئیوه هه موو کلکی خو تانتان کردۆته یه ک و ئیمه مانانی بی ده سه لاتیش ده چه و سێنه وه و خوینی جگه رمان فر ده که ن و که سیش نییه

لەسەرمان بێتە دەنگ.. چاریشمان نییە (بۆ حاجی) جا.. بۆ
بیرسم؟

حاجی مارف: (نەختی تورەییە)

نا.. نا.. بێرسە کوپم پرسیار عەیب نییە. ئەگەر باوەرت نەبێ
هەقی خۆتە بێرسیت. دوایی خۆ من بە دواتدا نەهاتووم.
ئەگەر دلت هیچ دەکات ئەوا قەردەکە ی خۆم بەدەرەو و چیترا
مامەلەم لەگەڵدا تازە مەکەرەو.. مەمنوونیشتم.

پەحمان: (بە دڵشکاوی- لەبەر خۆیەو)

وای قور بەسەرم! جا ئەگەر بۆم دەکرا شەرت بێ کلاویشم
بکوێتایەتە مەحەلە کەتەو بە قەلانگ دەرم دەهانی، بەلام سەرم
بۆ کوێ بەرم؟ هەمووتان هەر ئەو شەیتان! زەروون (بۆ
حاجی) جا بە چ قەردەکەت بەدەمەو و مامەلە لەگەڵ کێدا
بکەم؟

حاجی مارف: (هەڵدەسێ، یەک دووجار بەنیو دوکانە کەدا دی و دەچی).

لای پەحمان دەوێستیتەو. جگەرەیهکی دەدات و یەکی بۆخۆشی دادەگیرسێن
و دەیمژێ

توچار زۆرن، خۆ هەر من نیم!

پەحمان: (جگەرە کە هەڵدەمژێ)

قوربان، دەزانم هەر تۆ نیت بەلام بۆ لای هەر کێ بچم
پوولیکم پێنادەن. چونکە قەرداری جەنابتانم.

حاجی مارف: (دەگرژیتەو)

ئە ی عەینەلمەفەر؟ تۆ نە ئەمە دەکەیت و نە ئەویش.

پەحمان: (بە ناو میڤیەو)

ئێستا مام حاجی من هیچم نەگوتوو تۆ خۆت نارەحەت

مه که. پاره کهم بده ری، ئه مسالیش ده یکهینه وه بزانین خوا

چۆنی دینیتته پیش!

حاجی مارف: (به کهش و فشیکه وه)

کورم ده زانم هه روا ده کهیت خو ئیمه بیگانه نین.

په حمان: (له به رخویه وه)

وه لاهه ئه وه نده بیگانه یین نه بیتته وه. به لام بلیم چی (بو

حاجی) نه خیر. نه خیر، بیگانه ی چی؟ ئیستا سه د دیناره که

بینه و بپریتته وه.

حاجی مارف: (خوی ویک دینیتته وه)

کورم پیتم وت سه د دینار زۆره. من بو تۆمه نامه وی هینده

قه رزار بیت. وه ک سالان جارێ هه شتا دینار به ره، خوا که ریمه.

په حمان:

ئاخر هه شتا دینار که مه.. کهم.

حاجی مارف: (له جیگا که ی خویدا داده نیشیتته وه) (به خه نده یه که وه)

ئاخر.. کهم نییه و ئه ه.. (هه لده سیته وه. قاسه که ده کاته وه

و هه ندی پاره ده ردینی و ده یژمی ری) ئه مه په نجا، شه ست،

شه ست و پینچ، هه فتا و پینچ، ئه مه هه شتا (بوی پاده گری،

فه رموو ئه مه هه شتا دینار.. بیژمی رمه وه) په حمان هه لده سی

پاره که ی لیوه ده گری و ده یژمی ری).

حاجی مارف:

خو ته واوه؟

په حمان:

به لی ته واوه.. هه شتا دیناره.

حاجی مارف: (له قاسه که وه سه نه دی ده ردینئ.. پاره زیاده که ده خاته وه قاسه که وه. نه ختئ شت له سه نه ده که دا ده نووسئ، دوای ئه وهی چاویلکه که ی خستۆته وه سه ر لووتیه وه. ده داته ده ستی ره حمانه وه)

ها، فهرموو ئه لیره وه په نجه ی پپوه بنئ.

ره حمان: (ئه مووستی چه پی به تف ته ر ده کا، له ستامپاکه ی سه ر میزه که یه وهی ده خشیئ، سه نه ده که مو ر ده کات) فهرموو.. ئه مه ش ئه نگووستم.

حاجی مارف: (سه یریکی سه نه ده که ده کا ئینجا ده روا ئیته ره حمان)

ده باشه بابی خو م زور چاکه موباره که و خیری پپوه بی.. ئینشالا ئه مسال مووه فه ق ده بیت.

ره حمان: (پاره که ده خاته باخه لیه وه)

سو پاس من ئه وا ده پوم. خوا حافیز.

حاجی مارف: (سه نه ده که ده خاته وه قاسه که وه و کلیلی ده دات)

خوات له گه ل کوری خو م، منیش ئه وا دره نگه ده بی بچم بو نو ئیژی جومعه (هه لده سی) (ره حمان ده چپته دره وه چه ند شتیک له لاپه ره سیانزه ی ده فته ره که یدا ده نو سی ت و له پاشانا له ناو چه که مه جه ی میزه که دا قایمی ده کا) بانگی هه مه ده کات. هه مه وه لامی ده داته وه.

حاجی مارف:

من ئه وا ده چه نو ئیژی لیره نه بزوویت ها. (حاجی ده چپته دره وه).

په رده داده در پته وه.

په رده ی دووه م

(شوین: ساباتیکی تووتنه وانانه له دهشتی (بیتوین) دا، جوگه له ئاوێک به رۆخیدا دهروات. چۆراوگه یه کی کهم ئاوی پیا دا دی. له لایه کی ژیر ساباته کهوه چهند شره لینه و کۆنه دۆشه ک به سه ریه کهوه که له که کراون. به نزیکیانه وه پارچه لبادیک راخراوه و سه رینیکی ئه ستووری له سه ر دانراوه له لایه که ی تره وه به ته نیشته جوگه له کهوه هه ندی مه نجه لی په شدا گه راو و له گه ن و قاپی فافۆن ده بی نرین. قوړی به سه ر کتلییه کهوه جو شدراره و هه لمیان لیوه هه لده ستی.

سه به ته یه ک به بن میچی ساباته کهوه هه لئاسراوه و نانی تیایدایه. یه ک دوو شه قاو له وه به ری جوگا کهوه چارداخی تووتنه - تووتنی زهرد به داره وه کراوه و به ریز داوه تووتن به ته نیشته یه کدا هه لئاسراون. له لای تری ساباته کهوه به چهند هه نگاوێک یه ک دوو خه ت ته ماته و بامیه و کوله که یه و له ولا تریشه وه هه تا چاو بر ده کات کێلگه ی تووتنی شکاوه و پیره مه رێک به ستراوه ته وه. گیای له به رده مایه به ته نیشته نوینه کانه وه دوو سی بوخچه و پریاسکه و سه نوو قیکی داری بچکۆلانه دیارن.

(کات: پاش نیوه رۆی رۆژیکی ده مه و پاییزه. هه وران به ئاسمانه وه هه ره شه یانه که به یه کی نیمدار گه لای شینایی ده ور به ر ده هه ژینی ته وه. خه جی ئافره تیکی ورگنی په نگ زه ردی سی و پینج سالییه خه ریکی ده مدانی چایه که یه. له نزیکییه وه کچیکی هه شته نو سالی له تیو پیخه فی له رز و تادایه و هه ر ناله نالیه تی.. سوورایی له نیگایدا به دی نا کرێ. ئیسک و ده ماره کانی ده ست و باسکی زه ق دیارن وه ک ده لێن به گاز بیگریته گوشتی پیوه نایه. هینده له ر و لاوازه. په حمان دیته ژووره وه و بی پشتنید کورته که کی به سه ر ده رییدا به رداوه ته وه که هه رچه ند له خام دروستکراوه چلک و تووتن وایانگۆ پیوه په نگی خو ی نازانری چی بووه. په حمان ماندوویتی و دلشکان

و خەم و پەژارە لە ڕوو خساریدا دەباری. بە لیچکی کورتە کە یەوێ دەستە
تەرەکانی دەسپێتەوێ و بەبێ هیزی بەسەر لێدەکەوێ پال دەداتەوێ.

خەجی:

پیاوێ کە دواکەوتیت.

رەحمان: (بە بیزارییەوێ)

چ بکەم ئافرەت. نوێژە کەم کرد و هەندێ تووتیشم سەرۆکێ کرد.

خەجی: (چای بۆ تێدەکا لە بەردەمیا دادەنێ)

قەلبێت ساخ بێت.

رەحمان: (بە دڵتەنگییەوێ)

ئەڕێ نەوڕۆژ چۆنە ئافرەت؟

خەجی: (لەبن لێوانەوێ)

بە ناشکوری ئالێم چۆن بێ! ئەوێ لەوێتەوێ هاتوومەتەوێ ژێر

ساباتە کەوێ تا ساردی نەکردۆتەوێ و لەرزیش بەری نەداوێ.

رەحمان: (لەسەر خۆوێ)

خوا رەحمی پێبکات ئافرەت. دەسەلات چییە!

خەجی: (دادەمیانی)

خوا کەریمە، بەلام بەخوای پیاوێ کە زۆر دەترسم ئەمیش

بەدەردی ئەوانی ترەوێ بچێ.

رەحمان: (چایە کەوێ خواردۆتەوێ ئێستکانە کە دەداتەوێ دەست خەجیوێ)

باشە چ فەرقتێکی نەکردووە؟

خەجی: (خەمبارە)

نە بەخوا، فەرقتی چی؟ دایکی بمری خراپتر بوو، چاکتر

نەبوو.

رەحمان:

ئى چ بکهين! دوو سى رۆژان له سهریه ک بردهمانه سهر مهرقه دی
پیاوچاکه کهوه و جهرگ و ههناومان بو کرده خیر. دوینی
شه ویش چوینه بهر ده رگای کابرای دووژنه وه و ”به شه و ده گری
تا به رۆژ بهر ده دا” مان بو کرد و له سهر قسه ی ئه ودا فروجه
سپیمان بو سهر بری و ده رخوا رديماندا. کشته ک و نوو شته ی
حاجی بابه شیخیش وان به قول و ناوشانیه وه!

خه جى: (سهر بو ئاسمان هه لده بری)

خوايه که یفی خۆته. په حمیکى پى بکه ی جوانکه له یه خوايه.
نه ورۆژ: (به ده نگیکى سست و له رزۆکه وه له ناکاودا)
دایه. کچی دایه.. وهی.. ئۆف..

خه جى: (خۆی ده گه یه نیتى)

گیان.. گیان له ده وری سهرت گه ریم.. چیه؟
نه ورۆژ: (به ده م له رزه وه)

پیم دادهن.. کچی دایه گیان قه سريم دامپوشن..
خه جى (هه لده ستى، جاجمیک دینى و پى داده دا)

چ نییه کچم، چ نییه دان به خۆتا بگره ئیستا رت ده بی.. وهی
دایکت هه لا هه لا بیست.
نه ورۆژ (به ده م تاوه ده نووژیته وه)

کچی دایه گیان ئاگرم تیه ربوو.. سووتام له پاهى خوا لایده
وا هه ناوم ده برژى (به سستی هه ول ده دا لیفه و جاجمه که
له خۆیه وه دوور خاته وه به لام باش تاقه تی پيدا ناشکى دایکی
لایانده بات).

په حمان: (دیته نزیک یانه وه- ده ست دینى به نیوچه وان و پروومه ته کانی
نه ورۆژدا، به ئاخیکه وه سهرى بو ده له قینى)

ئافرەت زووکە پارچە پەرۆکیکم بۆ تەرکە و بیھێنە (خەجی)
 ھەلدەسێ دەسەسپێک دەبا لە ئاوی جوگەلە یە کدا ھەلدینێ
 و دیتەو ھەیداتە دەستی مێردە کە یەو ھە. پەرمان پەرۆکە کە
 بە دەم و چاوی نەورز دادینێ و دوایی لەسەر تێو چەوانیدا
 دایدەنێ).

پەرمان: (بە پەرۆشەو ھە)

کێژم نەورۆز ئەو ھەو ھێندە بێ ھورەیت ھە ی لە باوکت
 نە کەوێ بە ھەول و قوو ھە تی خوای ھەر ئێستاساردت دە کاتەو ھە.
 نەورۆز: (لە گەڵ دانە چۆقە دا)

چبکەم بابە گیان بە دەستە خۆم نییە پەبی خوا یە زوو لە
 کۆلی ئەم سەگە ھە سارییەم بکەوێتەو ھە. بە لکو دایک و باوکی
 کلۆیشم چیتەر بە منەو ھە تەلێتەو ھە.. (دەگری).

پەرمان: (بە سۆزەو ھە)

نا کچە کەم نا چۆن ئەم دوایە دە کەیت؟ خوا یە یارەبی بە
 ھیممە تی پیاو چاکە کە و حاجی بابە شیخەو ھە زۆر نابات چاک
 دە بێتەو ھە ئەنجا ھەریە ک دوو پۆژیکێ ترەو ھە ئینشالا تووتنە کە
 دادە گرین و بە خوشییەو ھە دە چینەو ھە کۆیە. لەویش کراس و
 کەوایە کێ زۆر جوانت بۆ دە کرم بە دلی خۆت بێ بریاریشم
 داو ھە ئیمسال دە تێرم بۆ مە کتەب.

نەورۆز: (چاوە کانی زەق دە بنەو ھە)

توخو بابە گیان کراس و کەوای نویم بۆ دە کەن دە شم نیرن
 بۆ قوتابخانە؟ ئەمە بە راستتە؟ دە ک خوا دە ست بە عومرتانەو ھە
 بگری.

پەرمان: (بە خەندە یە کێ خە ماویەو ھە)

ئەرى وەلا کچم ئەدى چىيە؟

نەورۆز: (وە کو تاو و لەرزە کەى سارد بوویتەو)

وەى خوا لە متان نەسینى بابە گيان.

خەجى: (بە گوشادىيەو)

ئەدى کچم نەمانگووت ئیستا بەرت دەدات هەر تو چاک

بەرهو هەمووشى بە کەیفى خوت دەبى.

(ورده ورده نەورۆز سارد دەبیتەو. هەموو ئەندامى لەشى ئارقه دەردەکا.

خەجى بەلیچکى کراسە کەیهو ئارەقەى لى دەسپیتەو و هیشکى دەکاتەو.

نەورۆز کفت دەبى.. کپ و بیدەنگ خەو بالى بەسەردا دەکیشى).

پەحمان: (بۆ شوینە کەى پيشوو دەگەرپیتەو. کيسە و تووتن دەگریتە

دەست و جگەرەیهک دەپچیتەو و دايدە گیرسینى و دەکەویتە مژینیيەو)

ئا ئافرەت چایە کى ترم بۆ تیکە.

خەجى: (چایە کەى بۆ دینى و لەولاه دادەنیشى)

پیاو کە تووتنەوانەکانى تر زۆربەیان چوونەتەو هەر ئیمە و

مالى مامۆمەر و کاکەسەن و پوور فاتم لەم ناوهدا ماوینەتەو..

دونیاش ئەوا خەریکە سارد دەبى. ترسیش پەیدا بوو گوتم

ئەگەر چارەپە کى ئەو تووتنەت بکردایە بەلکو ئەمە خوايە

ئیمەش پزگارمان دەبوو بەسەلامەتى..

پەحمان: (بە ئاومیدىيەو سەیری دەکا)

راستە حورمى بەلام نازانم چ بکەم، دەزانیت حەفتەى رابوردوو

سى جار چووم بەدواى وەستا فەرەجەو بیت تووتنەکەمان بۆ

دابگرى. ئاخەر کە نەیت چى لیبکەم؟

خەجى:

جا باشە بۆ نایەت؟

پەحمان: (مژ له جگەرەكەوه دەدات)

بۆ نایەت؟ چونکە پارەمان نییه ئەو بۆ ئەوانە دەچێ کە
دەسبەجێ پارەکەى دەدەنێ..

خەجێ: (بە دڵشکاوییهوه)

جا خۆ پارەکەى ناخۆین و هەر تووتن فەحس کرا پێش
هەموو کەسێ پارەکەى ئەو بدەوه.

پەحمان: (سەرى دەلهقیێن)

ئەو دەلێ حازر بەقەرەز نادات! ئافرەت خەلک وایان بۆ
پارە کەچ کردوووە باسی پیاوێتى و چاکە و دەست گرتنیان لا
نەماوه. رۆژگار وای گۆراوه چما زەمانى جارانه کەس بە تەنگ
مالی دونیاوه نەبێ؟

خەجێ:

ئەنجا چى بکەین؟ ئەى خۆ ناشکرى هەروا دەستەوهسان
بووه سیتن.

پەحمان: (جگەرە فرێدەداتە جۆگا کەوه)

ئافرەت چ بیکەم؟ ئەو رۆژە ناچار چوووهوه کۆیه بۆ لای حاجى
مارف ئەوه نەدى کردم و کۆشام لە کەلى شەیتان نەهاتە
خوارى و پوولیکی پێنەدام.

خەجێ: (عادزه)

دەك خوا لێى هەلنەگرێ ئەو کابرایه دانى لە سنگیا هاتوووه
هەندێ جوویه کى هەیه ئەوه بۆ ئەوه نەدى وشک و قرچۆکە
ئەوان لە پێشدا ملمان بە پەتیانهوه دەکەن و لە دواییدا
پشتمان تێدەکەن.

په حمان:

جا خۆزیا ئافرهت هەر ئه وهنده بوايه.

خه جی: (به سه سامیه وه)

هەر ئه مهنده بوايه! بۆ ئه ی چیتز؟

په حمان: (به ئاخیکی سارده وه)

به خوا زۆر توپه بوو، خۆی گیف کرده وه و چاوه کانی چوونه
تهوقی سه ریه وه گوتی گوايه ئیمسال پیمان لیه لبریه وه و له
هموو سالیکی تر زیاتر پاره مان خورادوو. ههروه ها ده لای
بیستوو یه تی تووتنه که مان بای هینده نابی قهرده که ی ئه وی
لیده ی نه وه. جا حورمئ مام حاجی دهستی کرده هه رشه و
گورده شه و دای به بهرگویم که له وانه شه شیکاته مان لیکات.

خه جی: (حه په ساوه)

جا توخوا بۆ ئه مه ش ناکات! هەر ئه مه مان پیده ویست!

په حمان:

ئافرهت ئه وانه هه موو شتیکیان لیده وه شیتته وه گورگن.. گورگ!

خه جی: (گرمه یه کی هه ور ده بیسی و پاده چله کی)

ئه ری وه لا درندهن! ئه گینا ئیمه گونا همان چیه؟ ئه و سئ
ساله ئیمه بۆ ئه وه ده ره نجین هه ر کرده ی ئیمه و برده ی ئه و
بووه... له م سئ ساله ی شدا سئ پارچه مان له جگه ری خۆمانا
به قوربانی جه نابی کرد و ئیستته ش ئه و شکایه تمان لیده کات!

په حمان: (گرژه، به ده نگیکی گره وه گۆرانی ده لای)

چه ند م پئ گوتی کچی خه جی مه چوو ه بیتوینی

ئاوی ناساز و کچی خه جی جه رگت ده ردینی.

ئافرهت ئه گه ر ئه وه که پاره داره و ئه گه ر ئاغایه که زه ویداره ئه گه ر

حاجى بابە شېخە كە كەشف و كەرامەتدارە و ئەگەر مەرقەدى پياوچاكەكەيە
كە دوختۆر و خەستەخانەى نەزان و ھەژارە بە ھەموويانەو ھەزارانى وەكو
ئيمەيان بريوۋتەو ە خوئينيان مژيوين جا چۆن لەم تەونەى جالچالۆكەدا
دەرباز دەبين؟

خەجى: (ھەلدەستى سەرىك لە نەورۆز دەدات دەبينى نووستوۋە دېتەو ە
لاى پەحمان پيالەكە ھەلدەگرى و خەرىك دەبى چايەكى تىرى بو تيدەكات-
فرمىسك بەچاويدا دېتە خوار و چەندى دەكات خۆى بو ناگىرىت دەداتە
پرمەى گریانەو ە)

و ەى داىكت ەرى كاو ەگيان، ئەى لاو ە شوخ و نازدارە جوانە
مەرگەكەم چۆنمان كردىتە پاروويەك و فرېمان دايتە قورگى
نەھەنگەو ە!

پەحمان: (گوپى لە گرمەى ھەورەكە دەبى و دەحەپەسى)
ئافرەت ئەگەر كاو ە بوو ئەگەر نەشىمل و ئازاد ديارە بەشى
ئيمە نەبوون خوا بوخۆى بردنەو ە.. پۆخى مە لە دەست
خوادايە ئافرەت ھەموو ھەر دەمرين جا درەنگ و زوو..
خەجى: (ھەر بە نووكە نووكى گریانەو ە)

راستە پياوۋەكە مردن بەدەستى خوايە بەلام كى دەلى ئەگەر
ئيمە لەو داو ەو نە ئالاباين و نەھاتىنايەتە ئەم ولاتە كاو ە بوو ە
يان داو دەرمانىكمان ببووايە كى دەلى ئە ئاوا زوو دەمردن؟
پەحمان: (دلى دەداتەو ە)

ئافرەت چى بكەين ديارە قسەمەنمان لەو ە دابوۋە خو ە ھەر
ئيمە نەبووين ئەو خەلكە ھەمووى پرووى لەم كاسىبىيە
كردوۋە.. بە ھەزاران خىزانى كلۆل و بى چارە لەمانەش سەدى
دوانى بۆيان نەھاتو ە و بى و ەى نەبوون ھەروەكو خۆشيان لى

نه هاتۆته وه.

خه جی: (به هه نيسكه وه)

ئاخر پياوه كه راسته برسیتی پری هاری پێوه به لام ته گهر
زوو خه میكمان له مناله كامان بخواردایه له وانه بوو..

ره حمان: (قسه ی پیده بری)

ئافره ت ئیمه ئه وه ی له ده ستماندا هاتی در یخیمان نه کردوو ه.
له چوونه سهر مه رقه د و کشته و نوو شته و كه به شه و ده گری
تا به رۆژ بهرده داوه چیر تا بۆشمان کرابی دو عا مان بو
کردوون و له خودا پاراونه ته وه..

خه جی: (به مل كه چیه وه)

راسته به لام.. ده لیم ته گهر دوختۆریک داوده رمانیك.

ره حمان: (به دلشکاو ی وته ی پیده بری)

جا دکتۆر و ده رمان و ئیمه.. کوجا مه رحه با! ئیمه له کو ی و
پزیشک و نه خوشخانه له کو ی؟ به م هه ژارییه وه چی ده گه یاندینه
ئه مانه وه؟ ئافره ت تازه کار له کار ترازاو هه رچی بوو بووه
ئه وه ی رۆی خوا ده کا ئه مجاره یان به سه لامه تی ده گه یشینه وه
کۆیه.

سویند بی ته گهر له برسانا ره ق هه لئین جاریکی دیکه روو له م
لایه نه کهینه وه و له م ئیشه مالتۆیرانکه ره وه نزیک نه بیته وه.
ههسته قومیکم ئاو بو یینه.

خه جی: (هه لده سی ده چی گۆزه یه له رۆخ جوگه له که یه وه ئاو ی لیه
دینی، سه یریکی ئاسمان ده کات هه وریکی ره ش به سه ریا نه وه خه ریکه
به روشینی. خه جی هه نده ی دی دلی تووند ده بی جامی پر ئاو ده کات و
هه لده ستی بگه رپته وه بن ساباته که وه له دووره وه تارما یه که به دی ده کات

ئاۋەكە بۆ پرەحمان دىنى).

فەرموو پياۋەكە لەدووڤا تارمايەكم بەرچاۋكەوت ھەورەكەش
زۆر تۆقینەرە.

پرەحمان: (قیت دەبیتەو و دەچیتە لای گۆزەكە و تەماشايەكى ئاسمان دەكا
و لە پاشانا بۆ لای تارمايەكە دەروانى)

ئافرەت ئەو دەو سوارن دەلی بەرەو ئیرەوێش دین خیراکە
دۆشەگی رايیخە نەبادا میوانی ئیمە بن.

خەجی: (لەبەرخۆیەو)

مال بۆخۆ نەبوو میوانیشی بوو!

پرەحمان: (ھەر دەروانى)

نەمگەوت؟ بەخوای راستەوخۆ پروویان کردۆتە ئیرەو
(بەترسیكەو) ئا دەی ئافرەت دەلی پۆلیسن!

خەجی: (واقی ورمەو)

پۆلیس! (ئیانەو وەرد دەبیتەو) ئەرئ وەللاھی پۆلیسن.
(دەست ھەلدەبەری) خوای لە ژوور سەردا بمانپاریزیت. ئای
قورمان بەسەر دەبی چیان بوئ؟

پرەحمان: (نەختی پەشۆکاو)

زووگە بن كەپرکە پیکخە.. ئەوا گەشتن..

(خەجی خەریکی پیکخستنی ژیر ساباتەكە دەبی).

پرەحمان: (دلتەنگە)

خەجی ئەوا خەریكە بارانیش دەباری. بێنە ھەندئ جل وچۆر
بێنە بزانی توتنەكە پیداناپۆشین!

خەجی: (ناویمیدە)

جا ئەو ھەموو جلوجۆرەى لەكوئ بێنم ئەم توتنەى پێو

دابۇش رىت؟

پەھمان: (ھىوا بىراۋە)

كچى ئافىرەت ھەبى و نەبى... بەخو بەيە كجارى مالىمان ويىران
دەبى.. خو ئەم بارانەى لىبىدات خاۋەنىەتى يەك پەلكە توۋتن
ناكەين..

خەجى: (دەيەۋى جاجم و پەتوۋ ھەرچىكىمان ھەيە بىانھىنى، پۇلىسەكان
دەگەنە بەردەمى كەپرەكە و بەسەرى لوۋتەۋە سلاۋ دەكەن).

پەھمان: (بە خەندەيكەۋە لىيان دەچىتە پىشەۋە و سلاۋيان دەسىنىتەۋە)
فەرموۋن. فەرموۋن بە خىرھاتىن سەرچاۋان فەرموۋن دابەزن
گەۋرەتان كردين.

پۇلىسىكىيان: (بە گرژىيەۋە)

تۆى پەھمانى حاجى كەرىم كۆيى؟

پەھمان: (پادەچلەكى)

بەلى، بەلى فەرموۋن بەخىرىيىن فەرموۋن دابەزن ياخو بەخىر
يىن.

پۇلىسەكە: (بە ساردىيەۋە)

نا كاكە دانابەزىن.. خىراكە بەگەرمان بكەۋە.

پەھمان: (ۋاقى وپماۋە)

بۇ كۆى قوربان؟

پۇلىسەكە: (ھەر بە ساردىيەۋە)

بۇ پۇلىسخانە.

پەھمان: (بە ئومىد بىراۋىيەۋە)

بۇ قوربان خىرە؟

پۇلىسەكە: (بە تورەيىيەۋە)

حاجى مارف لە كۆيەو دەلو ئاغا ليرەو شكايتيان لیت
کردوو؟

خەجى: (كە خەريكى تووتن داپۆشين بوو ئەم وشانەى بىست و
بەهەلەداوانەو دیتەو لايان)

شكايت؟ وەيرۆ بە قورباتان بىم شكايتى چى؟ بو چيمان
کردوو؟

پۆليسه كە: (بى بەزەيانە)

ئيمە نازانين.. برۆ تۆ هەقت بەسەركارى پياوانەو نەبى.. (بو
رەحمان) يالا خيراكە پيگامان دوورە چيتر ماتلمان مەكە..

رەحمان: (بەترسەو)

باشە كەى شكايتيان ليمکردوو؟

پۆليسه كە: (سەيرىكى كاغەزىك دەكا)

ئەمەتا بەروارى ۱۹۵۴/۱۰/۲۰ى تبادا نووسراو.

رەحمان: (سەير دەكا بارانەكە تا دى خوشتر دەبارى).

گەورانم، هەرچى دەفەرموون سەرچاو تەنيا رەحميكمان پى
بكەن تۆزىكم لى پراوەستن تووتنەكەم داپۆشم.. ئەنجا بو هەر
كوئى بفەرموون ئالقە بە گويتانم.. خزمەتكارم..

پۆليسه كە: (بى بەزەيانە)

كاكە ئەو دەلييت چى؟ سەيرە! ئەو خەلكە تاوانيش دەكەن
و دەشپارنەو و داواى بەزەيى دەكەن. بەزەيى بو ئيو؟

خەجى: (بە پارانەو و لالانەو)

بە قورباتان بىم ئيو سەروەرى ئيمەن بەو خوايە هيچمان
نەکردوو. كورە خو ئيوەش مال و مالتان هەيە.. بەزەييتان
بە نەورۆزى كچمانا بيتەو.. ئەوا بەبى كەس و لە تاو لەرز

وتادا دهلته وه و خو هيچ نه بي ئهم به سه زمانه بي خه تايه!
پوليسه كه: (به مونييه وه)

نه ورؤز! توخوا ئهمه ش بۆته ناو! دياره شكايه تيان به خوړا
 لينه كراوه.. (به ته وسه وه) رهنگه كاوه شتان هه بيت؟
خه جي: (دهداته قولپه ي گريانه وه)

ئەي ههردووچاوي دايكي كوړ بن- كاوه ي جوانه مه رگ!!
پوليسه كه: (به ته وسه وه)

نه مگوت؟ ده ي ره حمان پيشمانكه وه.. ئەوا له سايه ي جه نابتانه وه
 هه موو گيانان بووه به ئاو زووكه ئه گهر ناته وپت به
 ئه سه كاخانه وه بپلشينه وه ئهمه ش بزانه فرماغان وه رگرتوه
 ئه گهر به خوشي به پيشمان نه كه وپت كه پره كه شت ئاگر
 بده ين و به ئه سپكه وه بته ستينه وه و به راكيشان بته ين.
خه جي: (به وپه ي توپه ي و بيزاريه وه)

دهك خوا هه لينه گرئ.. ئاي له م بي ويزدانييه. (سه ر هه لده برئ)
 دهك خودايه تيكي دهيت كورخ خو ئاخ زه مانه.
 (ره حمان ده چته ژير ساباته كه وه خو ئاماده بكات به سوزه وه
 ته ماشايه كي نه ورؤز دهكات و دپته وه دهره وه).

(پوليسه كان به هه لده اوان ره حمان به پيش خو يان ده دن و دوور
 ده كه ونه وه.. دواي چند هه نگاوي ره حمان به دلشكاوي و بي ده سه لاتيه وه
 ئاوړيك ده داته وه. ده بيني وه كو شت خه جي هه لبه ز و دابه زيه تي و بي
 هيو له گه ل تووتنه كه دا خه ريكه. له و كاته شدا بارانه كه به رپژنه دا دهكات و
 بايه كي تونديش له گه ليدا هه لدهكات و گهر د و تۆز له چارداخ و له زه ويدا
 هه لده سينن.

ره حمان: (گومان نيه كه رهنجي ئه مساله شيان وا با ده ييات.. به

پهستییه وه هاوار دهكا) تۆش چرای تی هه لکه گووی تیا دا ماوه! من له دوو
لاوه پۆلیسم بۆ هاتوون.. له لای.. له شاره وه و ئه وی تریشیان له هه وه وه
(بانگی خه جی ده كا) تۆش ئافره ت هیچ خه می من و تووتنه كه ت نه بیّت..
تۆ به ته نها ئاگاداری خوۆت و نه وروژ به و به س (به ده نگیکی پته وی
پر برپاوه) خوا که ریمه ئافره ت من هه ر ده گه پیمه وه و هه ر ده شبی له
نوژهن تی هه لچینه وه و ژیا نیکی کامه ران و ئاسووده وه ده س بینین.

خه جی: (به په رۆشه وه)

خوات له گه ل پیاوه که خوای گه وه پاریزگارت بی.. چاوه پروانتین
(ده گری).

پۆلیسه کان: (به ئه سپه کانیانه وه ته نگه تاوی ده که ن)

باژۆ برا باژۆ ئه م بالوورانه ت له به رده م دادگا دا ببیژه.

(ده پۆن)

په رده داده در یته وه.

جیهانی جاویدانی

گۆفاری سینهما و شانۆ ژماره (۵) ئاداری ۱۹۹۹

به شی یه که م

دیمه نی یه که م

کات: دوا نیوه پۆیه کی سه ره وپایزه.

شوین: ژووریک له خانوویه کی ئاساییدا، که لوپه لی نیو ژووره که نه وه ده گه یه نی که خاوه فال خیزانیکی مامناوه ندیی خوینده وارن کتبخانه و قه نه فه و ته له قزیو و ژنیکی سه ر ماش و برنج له سووچیکدا هه لتووترکاوه و پیاویکی به سالداجوو به سه ر به رمالیکه وه (قورئان) ده خوینن. له ده رگه ده دریت. نه شمیل ده رگا که ده کاته وه. چه ند ئافره ت و پیاو به ژوور ده که ون، سلاو ده که ن و داده نیشن.

مام حەسەن (قورئانەكە) دەپچۆتەو و ماچی دەكات و دەیخاتەو یتو
کتیخانەكەو. (بە روویەکی خوشەو).

یاخودا بەخیربین.

پوور فاتم (هەلساوەتەو)،

بەخیر بین سەرچاوان گەرەتان کردین.

میوانەکان (بەیهكەو)

خۆش بن، خوا لێتان تێک نەدات.

پیاوی ۱:

مام حەسەن داخۆ کاک ئازاد چۆنە؟

مام حەسەن:

سوپاست دەكەم، خودا رەحمی پێ بكات.

پیاوی ۲:

چاك دەبێتەو ئینشاللا.

پوورفاتم (بەسۆزەو):

خوا لەزارتان بروانی.

ژنی ۱:

ئەي باشە لە كوێیە؟

پوورفاتم (خەمبارە):

دایکی مەری، لە نەخۆشخانەیه.

پیاوی ۳:

لێرە؟

مام حەسەن:

نەخیر، لە پایتەخت دەلێن لەوێ بیمارخانەیهکی تایبەت هەیه

كاوێی برای لەگەڵیدا چوو و نواندووینە.

پیاوی ۱ (به په رۆشه وه):

هیوادارین ئینشالا سه لامه ته و له م زوانه دا به سپ و ساخی
ده گه ریته وه.

مام چه سه ن:

خودا خوشتان کات ئینشالا.

پوورفاتم (به هه ناسه یه که وه):

خوای ده کرد ئه مجاره یان به سه لامه تی ده هاته وه، شه رتبی
مه ولوو دیکسی بۆ بکه م بۆ که سی تر له م شاهردا نه کرابی.

ژنی ۱ (به خه نده یه که وه):

ده که وابوو هه ر له ئیسته وه مه لا ئه حمه د ده نگه وشان
راسپیڕین.

ژنی ۲:

ئه ری وه لا، هه ر له ئیسته وه، چونکه دلم زۆر پروونه هه ر
ئیمپرو و سبه ی ده گه ریته وه.

پیاوی ۲ (به بزه یه که وه):

خوا ئاگاداره هه موومان دوعای خیر بۆ کاکه ئازاد ده که ی.

پیاوی ۱ (به په له)

ئاخر ده زانن چ کورپکه!

پیاوی ۳ (ده یقوزیته وه):

جا ئه مه پیویست به وتن ده کات! خۆزیا هه موو گه نجه کاغمان
وه کو ئه م بوونایه!

مام چه سه ن (به دلخۆشییه وه):

سوپاسی هه ستان ده که م. ئه مه له چاکه ی خۆتانه وه یه.

پیاوی ۱ و ۲ و ۳ (پیکه وه):

نه به خوا، پياوھتیی خوځیه تی.

ژنی ۱:

کاک نازاد شایسته ی هه موو دوعایه کی چاکه.

ژنی ۲:

ده ئینشالا بهو دوعا و نزیانه ده بن که ئیمه هه موومان بو ی ده که ین.

پووره فاتم (به ئاخیکه وه):

سه دجار ئامین، خوا ره حم به گشت لایه ک بکات.

پیاوی ۱ (پاش بیده نگیه ک):

ئه و جا باشه پایته خت بو؟

مام سه سه ن (به رامانه وه):

بَلیم چی وادیار بوو لیره هیچیان بو ی نه کرد، گه لیکیان هیناو برد و دهرمانی جوړبه جوړیان پی تاقیکرده وه، وا دیاره سوودی نه بووه (ئاخیک هه لده کیشی) ئه وه ی راستیش بیت پرکیش به دره ننگه وه هه ناردوو یانه ته پایته خت.

پیاوی ۲:

جا ئه گهر بچوايه ته دهره وه باشر نه بوو!

پیاوی ۳:

به ری وه لا، چو ن باشر نه بوو! دهره وه و ئیره وه ک یه که؟!

مام سه سه ن (دلته نگه):

ئاخر نه ریگه ی دهره وه یان پی نه دا! ده لین گویا هه ر نه خو شیک لای خو مانه وه چاره سه ری ده ست بکه ویت پیو یست به ناردنه دهره وه ی ناکات.

پوورفاتم (به خه فه تیکی قوولهوه):

ئه وجا خزمینه ناردنه دهره وهش ئه وه نده ئاسانه! چما ئه رکی
دهره وه به هه موو کهس ده کریت؟

ژنی ۱:

نه به خوا، ده لێن ئه وهی بچیته دهره وه ئه وه ندهی پاره پیده ویت
نه بیته وه!

ژنی ۲:

ئه مه جگه له وهی که ده لێن ده بی ئه و که سه زمانزان بی،
خو ناشکری به ته نها بچیت، هه یج نه بی پتویسته یا وه ریکی
له ته کدا بیت.

پیاوی ۱ (به ئومیدی که وه):

هه رچونئی بیت هیوام زۆره کاکه ئازاد پتویستی به م
که ینوبه ینانه وه نه بیت.

پیاوی ۲ (به بزه یه که وه):

نه، نه، خوا یار بیت نه ساخیه که ی ئه م هه یج نییه و ئه و
کیشمه کسه ی گهره ک نابیت.

مام هه سه ن (به سوپاسه وه):

خودا گهره یه.

(له و ماوه یه دا نه شمیل ساردی هیناوه و له گه ل پهرداخ بو ی داناو،
ئه مانیش ساردیه که یان خواردۆته وه و نه شمیل بۆشه کانی گلدانه ته وه. دوا ی
ماوه یه ک بیده نگه که تاییدا میوانه کان سه رنجی وینه هه لواسراوه که ی ئازاد
ده دن پیاوه کان سه یریکی یه کتری ده که ن و پیاوی ۱ دیته گوکردن).

پیاوی ۱ (به خاویه وه):

خزمینه مه ره خه س نه بین؟

پیاوی ۲ و ۳ (بەیه کەوێ):

فەرموون.

پیاوی ۱:

مام حەسەن بە یارمەتی خۆتان دەپۆین.

مام حەسەن:

جارێ زوو نەبوو؟

پیاوی ۲ و ۳ (پێکەوێ):

نە بەخوا، برۆین باشە ئێوەیش پشوویەک بدەن. خودا بیکە

کاک ئازاد بە سەلامەتی بگەرێتەوێ، ئەوسا بەخۆشی دێنەوێ

لاتان!

مام حەسەن و پوورە فاتم: (بە هەناسەیه کەوێ)

ئینشاللا.

میوانەکان: (هەڵساوێ و پێکەوێ)

بەخێر بمێن

(دەرۆنە دەرەوێ).

مام حەسەن و پوورە فاتم: (بەرێیان دەکەن).

خواتان لەگەڵ بەخێر بچن.

دیمه نی دووهم

کات: سبهینهیه، چهند رۆژیک دواتر

شوین: بهر دهروازی نهخۆشخانهیهک

(کاوه جانتایهکی له بن ههنگلدایه و چۆته ژیر بالی ئازادهوه، به هیاوشی و به ئازارهوه به رهو سهه شهقامهکه دین، له سهه شوستهکهوه دهوێستن، چاوهروانی تاکسی دهکهن. ئازاد حالی پیدهچی شپ بیت، بۆیه توانای به پیوه وهستانی نهماوه و ههه زوو به سهه جانتاکهوه دادهنیشیت.

کاوه: (شهکتهیی به هه موو جهستهیهوه دیاره).

کاکه ئازاد، ههه ئیستی تاکسی دهگرم.

ئازاد: (به ساردیههکهوه له دنیا ی بهردهمیوه دهروانییت)

باشه برام.

(ئهوجا به دهنگیکی ئیجگار نزم و سستهوه، دهتۆ سهیری ئهم هه موو چهقه چهق و دهنگه دهنگ و ژاوه ژاوه ی چاک نه بوو لهو ی (په نهجه بو خهسته خانه که و راده دیڕی).

ئهمه نه بوو. لهو ی ههه دهتوت له دنیا یهکی تر دا دیت!

کاوه: (روویکی ههه له شهقامهکهوهیه).

به ئی، به ئی، کاکه جا ئه گهه لهو ی ش ئاوه ها بیت ئهوا که سی

تیادا ناژیت!

ئازاد (بی حه وه لهیه)

براله چی بوو، ئهمه ههه نه بوو؟

کاوه (به په رۆشییهوه)

کاکه گیان ئه ها ههه ئیسته تاکسی دهگرم بو (نه قلیاته که)

و لهو ی شه وه به خسووسی قه مه ری ههک ده گرین یه کسهه بو بهه

دهرگه ی ماله وه مان.

ئازاد (تروسكاييهك له پرويدا ده درۆشیتتهوه).

خوای ده کرد ئه مجارهش چاوم به دیمه نی شاره که ی خو مانه وه
ده که وته وه، گهر بۆ دوا جاریش بوایه دیدم به خاک و
خۆله پیرۆزه که یه وه پروون و شاد ده بۆ وه، تیرتیر ههوا پاک و
سازگاره که یم هه لده مژییه وه ..

کاوه (به په له پهل)

ئه دی چۆن، کاکه گیان! ئهری به خوا، هه مووی چوار پینچ
سه عاتی تر نابات که به ئاواتی خو مان ده گینه وه.
ئازاد (له ناخه وه به ره له ئستی ئازار ده کات).

ته نیا ئه مجاره شیان چاوم به دایک و باوکمان و نه شمیل گیان
بکه و تابه ته وه ئیتر هیچی دیم نه ده ویست و به ئارامیه وه
مالئاواییم له هه مووان ده کرد.

کاوه (له ناوه وه قوڵپ ده دات):

نا کاکه گیان نا، مالئاوایی چی؟ خودا یاربئی له جاران چاکتر
ده بیته وه و به لایشت لی نامینیت!

ئازاد (نا ئومیده):

ده بی وابلیت برا بیکه سه که م.

کاوه (دلته نگ و بیزاره، پرووه و شه قام هاوار ده کات):

تاکسی.. تاکسی.. تاکسی!

(دیمه نی سییه م)

(حه فته یه ک به سه ر دیمه نی پیشوودا تپه ریوه).

شوین: (ژووریککی مامناوهندیی، که لوپه لی ئاسایی، په نجه ریه ک به سه ر
باخچه یه کدا کراوه ته وه و په رده کانی وه لاناوون. چهند لاویک دانیشتون و

گفتوگۆ ده کهن).

لاوی ۱:

به پاستی پرسه و تازیمانیه کی گهرم و شکۆدار بوو!

لاوی ۲:

له وهیش زیاتری شایان بوو.

لاوی ۳:

سه د هه یف بو هه قال ئازادی جوانه مه رگ، ده زانن چۆن جیی
خۆی له دل و ده روونی ئەم خه لک و خواجه دا کردبووه!

لاوی ۱:

جا براینه به چ ده چیت؟ ئەم هه ر وا به خت و خورا پۆشت!

لاوی ۴:

ئەم ته نها به جه سته پۆشتوو، ئەگینا به ئاکار و په وشتی
به رزییه وه هه میشه له گه لماندایه.

لاوی ۲:

ره وانه پاکه که ی هه میشه به سه رمانه وه ده سوپۆته وه و هه رده م
چاودۆیری و پۆنماییمان ده کات.

لاوی ۳:

ئەوه هیچ گومانى تیدا نییه، به لام بوچ ده بوا ئەم گه نجه
پته و به هیزه، ئەم برۆا پۆلایینه، ئەم تیکۆشه ر و ئازاو نه ترسه
ئە ئاواهى سووک و سانا له ده ستمان ده ربچیت و مه رگی
ناواده یه خه ی بگریت!

لاوی ۱:

کاکى برا، ئەجه لى هاتبوو، هه ر ده بوو برۆات.

لاوى ۲:

كاكه گيان ده توانرا چارهى بکرايا.

لاوى ۱:

براکه م: ئه جهل کهى هات په تبوونه وهى بو نيه. ئيوه بو
پرواتان له ق بووه؟

لاوى ۳:

ئاخر خودا خوئى فهرموويه تى ههر شته و هوئيه کى ههيه.

لاوى ۱:

ئامه نتوبيللا.

لاوى ۲:

ئاخر بوئيه ئه وه ده ليم تواناي هه بوو چاره بکريت.

لاوى ۱:

ئى باشه ئه گهر يه کى ئه جهلى هاتييت ئه وا چوون چارهى
ده کريت؟

لاوى ۴:

ئهو مندالهى دوئيت له بيره که بوو به ژير ئوتومبيله وه و
گيانى له ده ستدا؟

لاوى ۱:

ئا به لى، وادهى ته واو بو بوو.

لاوى ۴:

ئه گهر شوڤيره که مه ست و سه رخوش نه بوايه، دايک وباوکى
مناله کيش ئه وه نده که مته رخه م نه بووايه ن که منداليان به ته نيا
له جاده يه کى ئه ئاوا (قه له بالغدا) به ره لا بکه ن، تو بلت
ئهو کاره ساته بقه ومايا؟

لاوی ۱:

برا، ئاخر هه رده بوا ئه وه پروویدایه.

لاوی ۲:

ئاخر منیش ده ئیم گهر ئاوه ها نه بوایه، له وانه بوو ئیستا ئه و
مناله له گه ل هاوه لاکانیدا یاری بکردایه!

لاوی ۱: (دوای دامانیك):

ئه و جا کۆچی دوایی کاک ئازاد چ په یوه نندیه کی به وه یانه وه
هه یه؟

لاوی ۴:

په یوه نندیه که ئه مه یه ئه گهر پزیشکانی لای خو مان له دۆزینه وه
و چاره سه رکردنی ده رده کهیدا که مته رخه م وخه مسارد نه بووانایه،
کاک ئازاد ئی ئه وه نه بوو ئاوا زوو سه رب نیته وه.

لاوی ۳:

ئه دی چۆن! ده نا خو نه خو شیه که ی وانه بوو به و خیراییه
ته شه نه بکات و دختوړان ده ستیانی لی بشوون!

لاوی ۲:

برا ناشکوری نه ییت نو شدارا مان هینده به ته نگ
نه ساخه کانیانه وه نین. له لایه کی تریشه وه ئیجگار سه رقالن له بهر
ئه وه به چاکی پیرانا گهن خه لکه که به وردی فه حس بکه ن.

لاوی ۴:

هه رچه ند کریکه ی خو یان به ته واوی ده سه نن، که چی دکتوری وا
هه ن دوو دوو و سئ سئ نه خو ش پیکه وه ده بینن!

لاوی ۳:

ئه مه زوړ راسته:

لاوى ۱: (بەسەرسورمانەوہ)

چۆن دەييت؟

لاوى ۳:

دەييت، من خۆم ديومە ئى باشە، كاتى تۆ لەبەردەستى
كاكى نۆشداردا ڤاكشاويت بۆ فەحس دەبينيت دوو ژن ياخۆ
ئافرەتتيك و زەلامىك وەژوور دەكەون، كاكى نۆشداريش پەيتا
پەيتا دەكەويته پرس و ليكۆلینهوہ لە تۆيش و لەويشەوہ و
دەشنووسيت.

لاوى ۱: (بە حەپەساوييەوہ)،

ئەوجا چۆن ليى تىكنەچى و دەرد و دەرمانەكانيشى لى ئالۆگۆر
نابييت.

لاوى ۳:

بيجگە لەمەيش، زۆران شت هەن تۆ يان ئەوان لەبەر عەييە
و لە شەرمى پرووان بۆ دکتورى باس ناکەن و ناياندرکينن، واتە
يارمەتى دکتۆرەكە نادەن دەردەكەتان بە دروستى ديارى بکات
و چارەسەرى پاستەقانى بۆ بدۆزينەوہ!

لاوى ۲:

لەولايشەوہ تيشککاري و ئەنجامى تاقىگەكانيش زۆر جار وابووہ
نا تەواو دەردەچن و سوود ناگەيەنن!

لاوى ۴: (بەپەرۆشەوہ):

ئاوہا دەليتم بەتابايە ليترە بەجيددى سەير بکرايايە يان زوو
بنيردرايەتە پايتەخت، يانەخۆ ڤيگەى چوونە دەرهوہى پى
بدرايە دلنيام، مەگەر هەر خوا حەزى نەکردايە دەنا هەر
چارە دەکرا و جوانە مەرگ نەدەبوو.

لاوی ۱:

تازه له دهست چوو، خوا لێخۆش بێ، ئینشالا جیگه ی ناوه ندی
به هه شته.

لاوی ۳: (به گه رمیه وه):

ئینشالا.

لاوی ۴:

یادی خوالێخۆشبوو ده بێ هه می شه پێهه ر و هانده رمان بێت
و له سه ره ئه و پێازه ی که ئه و گرتبوویه به ره سه قامگیر و
به رده وام و سه رکه توومان کات!
هه موویان (پێکه وه):
ئینشالا، ئینشالا، ئه مه به لێنی پێرۆزمانه! ئه مه شه رت و په یمانه.

به شی دووهم

دیمه نی چواره م

(ئازاد وه کو خه وتوو لێی راکیشاوه، ورده ورده به ئاگه دێته وه، چاوه کانی
ده تروکێنی به هێواشی ده ستیان پیا دا ده هێنیت، تروسکه ی پرووناکییه ک به دی
ده کات و تا کو تایی ئه م دیمه نه دیده کانی به و تروسکه یه وه ده به سترێنه وه).
ئازاد (له به رخۆیه وه و به جێه).

به ناوی خودای میهره بان و دلۆقانه وه، سه یره ئه وا من له کویم؟
(په له ده کوتی) ئه ی ئه وا بۆ هه یج شتیکم لا نییه؟ ئه دی کوان
باوک و دایکم و کاوه و نه شمیل (هه ست راده گرن) خودایه که سم
له لا نییه. (بانگ ده کات، به لام ده نگی ئیجگار کزه و به چاکی
بۆی ده رناچیت). بابه، بابه، دایکه، ئه ری هۆ و دایه گیان، کو ره
کاوه ی برا، کچی نه شمیل، نه شمیل، ئه وا بۆ که سیکتان دیار

نیه، ئەه ی ئیوه له کوین؟ بۆچ دەنگیک ناکەن؟ (تروسکاییه که نهختی دەرەوشیتهوه، به تهواویی چاوهکانی هەڵدین و گوێ هەڵدەخات. هۆشداره).

دەنگ:

ئازاد: گوێ بگره.

ئازاد (بەسەر سورمانیکهوه):

به لێ، به لێ جه نابتان کین؟ ئەدی بۆ من ناتانینم؟

دەنگ: (پرسیاره که پشتگوێ دەخات):

ئەمە کاری پەرورده گاره. هەلستە با مژدە ی خوشیت پی بدەم، دەرچوویت.

ئازاد (گوشاده، له هەمانکاتیشدا پەشۆکاوه).

زۆر سوپاس بۆ یەزدانی مەزن، بەلام پیم بلی له چی دەرچووم؟

دەنگ:

له لیتۆژینهوه و پرسینهوهدا.

ئازاد (پروخساری دهگەشیتهوه):

زۆر سوپاس بۆ خوداوهندی میهره بان، زۆر سوپاس ئەوهی راستی بیت هەرچەند ترسم زۆر بوو، وهلی هەرگیزاوهەرگیز له پەحمەتی خوای گهوره بێ ئومید نهبووم.. بهلام توو بی خودا ئەه شیرینترین و ناسکترین دەنگ، پیم نالیت یەزدانی مەزن به چی له من خوشبووه؟ خو بەنده کهموکوپیم زۆر هەبوون..

دەنگ:

خودای بهخشنده و میهره بان دهفرمووی بۆ ئەوه لیت خوشبووه که له دنیا دا چاکەت له خراپەت پتربووه و نیشتمان و گەلی خۆت خوشبوستوون و له سەریان بەدەنگبوویت و

خۆشه ویستی نیشتمانیس له پرواوه یه. ماکی ئاده میزادیش له
کرده وه کانیدایه، مروڤ به رهفتاره کانیه وه ده ناسریت.
ئازاد (کامه ران و دلشاده):

بروام هه میسه پته و بوو، قه تاوقه تیش هیوام نه بریوو. له خودا
به زیاد بی سه د شوکور، باشه، ئه دی هاوړیکانم کوان و چیان
لیقه و ماوه؟

دهنگ:

کامانه هاوړی؟

ئازاد (به په روښه وه):

ئه وانیه له م سه فهره مانا له گه لمد بوون. بهنده بو ئه م گه شته
خو به ته نها نه ها تبووم!

دهنگ:

نه خیر، ته نیا نه بوویت، به لام هه ر یه که و به ری هه قی خویدا
رویشتووه.

ئازاد (به تاسه وه):

یانی یه کتر ناگرینه وه و ئه من نایانینمه وه.

دهنگ:

جاری نه.

(پرووناکیه که گه شتر ده بی، ئازاد به چاکی و به روخساریکی دره وشاوه و
جوانی نوورانییه وه ده بیتریت).

ئازاد:

دهی باشه، ئیستی ئه من چ بکه م؟

دهنگ:

تو که ده رچوویت، لیره نامینیتیه وه، گه ره که برۆیت بو

وئستگەي پلەي يەكەم: ھەر ئىستا راسپېردراو دېن و بە
 فەرمانى يەزدانى مەزن بۆ ئوئىت دەبەن.
 ئازاد (بەشادمانىيەكى ديارەوہ).
 ئەوجا؟

دەنگ:

لەكاتى ديارىكراودا ھەر بە فەرمايشتى پەرورەدگارى مەزن بۆ
 ئەو شوئىنە دەئىردىت كە بۆ تۆ و بۆ ئىمانداران تەرخانكراوہ،
 دە ئەمجا ھەلسە و شوكرانە بېژىرە.
 (ترووسكە پرووناكييەكە بۆ ساتەوہختىكى زۆر كورت دەكوژىتەوہ و ئەمجا،
 زۆر بەگەشى ھەلدەگىرسىتەوہ. ئىستى دەوروبەر زۆر پۆشنە ئاوازيكى مۆزىقاي
 دلپىنى ئاسمانى دەبىسرىت.
 ئازاد بەپىوہ وئىستاوہ، دەستەكانى بەرزكردوونەتەوہ خەرىكى نزاو پارانەوہ
 و سوپاس و شوكرانەيە!

بەشى سىيەم

دىمەنى پىنجەم

(ژمارەيەك خەلكانى ھەمە جوۆ ھەريەك بەشىوہيەك وئىستاوہ ياخۆ
 دانىشتوہ، وەك ئەوہ دىنە بەرچاو بۆ پاگويزان خويان ئامادە كردى.
 تىكرايان پۆخ سووك و دلشادن. ئازاد، لەتيوياندا كابرايەك بەدى دەكات و
 تىوہى پادەمىنى. كابراكە بە تەمەنە و شىوہى پوخسار و لەشى گەچراوہ. بە
 زەحمەت دەناسرىتەوہ. ئازاد لىيەوہ نزيك دەيىتەوہ و دەيدوئىت).

ئازاد (بەحەپەساوييەوہ):

مام حاجى سلاو.

حاجى (تىوہى پادەمىنىت):

سلاو له خوۆتان ناتاناسم. به پۆرتان كۆن؟

ئازاد: (۵۵....):

من ئازادم، مامه حاجى ئازادى مام حەسەن چۆن نامناسىتەوه.

حاجى (بىردە كاتەوه):

تووخوا به پراسىتە، ماشەللا گەورە بوويت!

ئازاد (گوشادە) :

به ئۆ، به ئۆ.

حاجى:

وه ختۆ من جۆمەيشتى تۆ هۆشتە مووت لۆنه هاتبوو،

ئازاد:

به ئۆ پراستە وابوو (به قوولۆ له فكران رادەچۆ) باشە، مامه

حاجى تۆ به لای ئۆمه وه مردوويت.

حاجى (سەراسىمه يە):

مردن؟ مردنى چى؟

ئازاد (پەشيوە):

به ئۆ، له و دونيا تۆ نه خوۆش كهوتيت، دواى ماوه يەك خەوتى

له نه خوۆخانه و هامووشۆى نوۆدەران و داودەرمان خواردن ئەتو

فەرمانى خودات به جۆهۆناو بوو به شين و گريان و له خوۆدان و

سى پۆژانیش له مزگەوتى گەرەك پرسەيان بوۆ دانائيت.

حاجى (بىردە كاتەوه):

نا كاكە نا، شتى وا نه بووه، ئەوهى پراستى بۆت دواى

ناساخىيەكەم من پۆژۆكيان سەفەرۆكم كرد ئەوه بوو له

پاسگەكەدا دەستگىريان كردم..

ئازاد (سەرسامى):

ئى!؟

حاجى:

ئى ئى لەۋى پىرىيار و لىتۆژىنەۋەيان لەگەلدا كردم.

ئازاد (بەپەرۆشەۋە):

ئەۋجا؟

حاجى:

ئارام بگرە، با بەتەۋاۋى بۆتى بگىپمەۋە.

(ئەۋ نىۋەندە تارىك دادىت، خەلگەكان گشتيان ون دەبن، شۈينەكە تەنگەبەر و سامناكە، مام حاجى لىي پاكشاۋە، دەنالىنىت ناكاو چەند دەنگىك دەبىستىت).

دەنگى ۱:

حاجى تۆ گوناھبارىت.

حاجى (پادەچلەكى):

ئەى ھاۋار، بۆ؟ مەن خۆ نۆيژكەر و پۆژوۋگر بووم!

دەنگى ۲:

بە پۋالەت بوۋە لەئاست ھەژاراندا لووت بەرز و پروگرژ بوۋىت.

حاجى (ترساۋە):

خودام بەھەق ناسىۋە و قورئان خوين بووم.

دەنگى ۱:

بۆ تىگەيشتن و پەپرەۋكردن نەبوۋە، سەنگ و تەرازووت ناتەۋاۋ بوون، جارىكىيان بى سەۋادى يەك كىلو پۋنى لىت كرىيى پەنجا گرامت لى دزى.

حاجی:

ئە ی حاکم بەسە، باشە خوۆ حەجم کردووە، ئەو گوناھانەشم
پاک کردوونەتەووە.

دەنگی ۲:

بوۆ فریودان و چەواشەکاریی بوووە، بوۆ دەستبەری خەلک هەردەم
بەدرۆ سویندت بە کەشیدەکەت خواردوووە، پاش حەجەکەش
رۆژیکیان پاشملە غەیبەتی ناسیاویکی خۆت کردبوو.

حاجی:

باوکم من خێروخیڕاتم زۆر بوووە، هاموشۆی مزگەوتم کردوووە.

دەنگی ۱:

بوۆ فیڵ و خەلەتاندن بوووە وەلێ خوداوەندی مەزن فیلی
لێناکریت و هیچی لێ ناشاردرێتەووە و چاکە و خراپە لای ئەم
بزر نابێ. تۆ، بە هاندان و مەکری زێدایک سۆزی باوکایەتیت
بوۆ کچە بێنازەکەت کەم بوووەوە، مافی خۆت نەداوەتی بەهۆ
و بەبێ هۆ سەرزنەشتت کردوووە و سزای ناپەواشتت داوە.

حاجی (زۆر دڵتەنگە):

پەژێوان بوومەتەووە و یەک بە دە زیاتریش تۆلەم لێکراونەتەووە.

دەنگی ۲:

لەهەموویشی ناپەواتر بوۆ سوود و بەرژەوەندی خۆت لەگەڵ
دوژمنی خوینخۆری ولاتەکەتدا دەستت تێکەڵ کردوووە و وەختی
هات بە زۆر خاكتانی داگیر کرد هیچ بەرگرییەکت لێنەکردوووە.

حاجی (ئێجگار پەریشانە): خودا پەحمم پێبکات ئەنجامم چییە؟

دەنگی ۱:

فەرماشتی پەرورەدەگاری مەزنە، دەبێ باایی ئەو گوناھ و

خەتايانەت لە ئاگردا بسووتیت.

حاجی: (بەهەموو ھیزییەو، ھاوار دەکات، وەلێ دەنگی دەرنایەت).

ئەي خاک بەسەرم، وەي مالمۆیران خۆم ھەي!

(پرووناکی، دیمەنی پیشوو، ئازاد و حاجی و ھەموو ئەوانی تر بە دیار دەکەونەو، بەبێ گۆرانکاری).

حاجی (ھەناسەییەکی قوول ھەلەدەکیشیت):

بەمجۆرە بەندەیان بۆ ویستگەي پلەي دووھم پەلکیش کرد.

(ئاخێک) لەوێشەو ە کسەر بۆ نیو ئاگری دۆزەخ فێردامە

خوارەو وە یاخوا ھەرچی بەندەي خودایە بەشی تێیدانەبیت!

ئازاد (بەحەپەسایي):

باشە ئەوێ چۆن چۆنییە؟

حاجی (دەسەلەمیتەو):

دۆزەخە و ئەوجا تۆ بلیی دەبی چۆن بیت!

ئازاد (ساکارانە)

ئەي باشە کەسي ناسراوت لێ نەبوو؟

حاجی (بە بزەییەکی تەوس ئامیزەو)

بەری وەللاھی پریەتی، ئی وای تێدانە ھەر بە خەیاڵدا نایەن.

ئازاد (بەپەرۆشەو):

وہکو..

حاجی (بێباکانە):

وہکو، ھۆلاکو، ھیتلەر، بەکرۆک، شاکی و سولتان نازانم کی،

..... ھەموو ئەوانەي دەستدریژیان کردۆتە سەر گیان و مال و

حالی خەلکانی بی گوناھ و کەم دەسەلات، ھەروا ھەمیتەو

ھی وای لیبوو دەیانگوت بۆمی ناوہکی دروستکردوو، ھەبوون

گوتيان چەكى كىمىياۋى و گاز و ئەو شتە بە كۆمەلگۇۋانەى
داهىناۋە. زۆرەھى ترسش كەوا دەنگ بوو لە دىيادا دووژمنى
مرۇقايەتى و ئاشتى بوونە و زىانيان بە بىئاوانيە گەياندوۋە،
ياخود ئايىن يان دەسەلاتيان بۆ سوود و قازانجى خۇيان
بەكارهينناۋە و خەلكانى نەزانيان چەواشە كىردوۋە.

ئازاد (دلخۇشە):

ۋەى دەستخۇش، باشە ئەدى ئەوانى لاي خۇمان زۆردار و درىندە
و پىياو خراب و قۇلبىر و مرۇق كۆزەكان؟

حاجى (بە گەرمىيەۋە):

سەرجهمىان لەۋىن و تۆلەى يەك بە ھەزاريان لىدەكرىتەۋە.

ئازاد (پروخسارى دەگەشئەۋە دلشادە):

ئۆخەى ھەزار جار شوكر لەتۆ بەزىاد بى خۇداى گەۋرە و
دادپەرۋەرە!

دەنگىك (دەبىستىت):

ھۆ و خۇداپىداۋەكان، ئامادەبن ھەر ئىستى دەگويزرىنەۋە بۆ
ئەو شۆنە پىرۆزەى كە ھەتا ھەتا تىيدا سەرفراز بەختەۋەر
و كامەران دەبن. خۇشى لە خۇتان.. پىرۆزە، ئەم بەخششەى
يەزدان.. شوكرانەى بۆ بكنە.. سودزەى پىزانيەن بەرن!

(ھەر لەو ساتەدا پروناكىيەكى زۆر بەشەۋق و ناۋازە كە لەۋە پىشتەر
ئادەمىزاد ھەرگىز ئاشناى نەبۋە ئەو ناۋە سەرتاپا پۇشن دەكاتەۋە، لە
تەكىدا ئاۋاز و مۇزىقاي زۆر بەسۆز و دلگىرى ئاسمانى بونەۋەرەكانى ئەۋى
دەخاتە ئەۋبەرى گوشادى و خۇشحالىيەۋە، لە چاۋتروكانىكدا ون دەبن!).

كۆتايى

ناسنامه‌ی دهسته

پروژه‌ی دهسته‌ی ئینسـ کلۆپیدیای پارتی دیموکراتی کوردستان، له پێناو ناساندن، کۆکردنه‌وه، به دیکۆمێنتکردن و بڵاوکردنه‌وه‌ی میژوو‌ی پر له سه‌روه‌ریی کار و خه‌باتی پارتی دیموکراتی کوردستان، له‌سه‌ر پیش‌نیازی رێزدار مه‌سرور بارزانی، له‌ ساڵی ٢٠١٤ دامه‌زراوه. ئه‌م به‌ره‌مه‌ی به‌رده‌ستی به‌ریزتان به‌شیکه‌ له‌ هه‌ول و ئامانجه‌کانی ئه‌م پروژه‌یه.

P.D.K ENCYCLOPEDIA

